

Giới thiệu Suyt Ngòi Bút Đưa Anh Tới

Truyện Suyt Ngòi Bút Đưa Anh Tới của tác giả Đồng Họa là một truyện ngôn tình hiện đại, showbiz, giả tưởng. Đinh Huyền, một biên kịch nhỏ mới ra nghề, viết ra kịch bản tâm huyết, đập nặn một nhân vật có trình độ y thuật gần như đứng đầu thế giới, giáo sư Đoàn Luật Minh tuổi trẻ đầy hứa hẹn mới ba mươi tuổi, từ nước ngoài trở về giảng dạy tại Viện Y Học, trông xán lạn chín chắn, thận trọng tao nhã, thực ra bối cảnh u ám, yêu lực hùng mạnh, lãnh cảm phúc hắc.

Đinh Huyền cố gắng tìm cơ hội để kịch bản được quay thành phim, không ngờ phát hiện Viện Y Học bên cạnh lại có một người vừa về nước, giáo sư Đoàn Luật Minh trẻ tuổi hào hoa phong nhã...

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngòi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Đầu hạ, thái dương trên bầu trời trông không quá chói mắt, nhưng không khí dường như ngưng đọng thành dòng sông chảy chậm chậm. Đinh núi xa xa không biết tên nằm lẳng lẳng trong rừng cây càng phát ra vẻ xanh um tựa như nhuộm màu. Trên bầu trời không có con chim nào, một cánh đồng lúa mì sắp chín vàng đang lặng im.

Bù nhìn đứng ở ven đường, coi giữ cánh đồng, trông chừng cư dân thôn làng yên ả cuối đường. Thôn xưa đã trăm năm, trải qua thế sự bể dâu, đã sớm loang lổ năm tháng. Vách tường trắng sụp xuống, lộ ra bùn nhão màu vàng đất, không thấy ánh sáng trong hẻm nhỏ góc xó chật chội, rêu xanh tảo hoang tạo nên bóng râm, không có tiếng người.

Có vài cụ già từng nghe kể, có một số người tâm thuật bất chính hoặc là yêu quái quá nặng tà khí trên thế gian, sẽ nuôi dưỡng yêu nô. Tên như ý nghĩa, yêu nô chính là nuôi dưỡng yêu quái làm nô lệ để làm những chuyện tà quái. Nhưng dù sao cũng là vật không thể gặp ánh sáng, vì giảm bớt gánh nặng của mình, cũng vì làm chủ nhân vui vẻ, yêu nô sẽ tự nuôi dưỡng một số vật ô uế nhằm để giúp đỡ chủ nhân. Loại vật này, thu thập linh khí của rừng sâu đầm lầy, dựa vào mạch sống của con người, ví dụ như thôn xưa trăm năm, hoặc là cụ già trăm tuổi. Nhân khí càng lâu dài, vật kia càng lợi hại. Bởi thế coi như là dựa vào rừng núi thôn dã. Đợi khi nhân mạch thôn làng suy yếu, vật kia hoàn thành.

Không ai đoán được rốt cuộc nuôi dưỡng ra thứ gì. Chỉ có thể khẳng định một điểm, lịch sử thôn xưa kéo dài mấy trăm năm thì sẽ bồi dưỡng ra vật càng lợi hại, tà khí càng nặng hơn.

Mà tại thôn làng dần dần suy yếu này, yêu nô không tìm được vật kia.

Chỉ là qua một trận mưa to, tại góc tường đột nhiên phát hiện một đứa trẻ sơ sinh òa khóc, sau đó được người ta đưa vào viện phúc lợi.

Ba mươi năm trôi qua, đứa trẻ đã trưởng thành, học hành làm việc ổn định thuận lợi, cho đến khi trở thành giáo sư tuổi trẻ đầy hứa hẹn tại viện y học trường cao đẳng.

...

Cuối hạ đầu thu, trời âm u.

“Kính thưa quý khách, phi cơ đã đáp xuống sân bay, nhiệt độ bên ngoài là 21 độ C. Phi cơ vẫn đang trượt trên đường bay, vì sự an toàn của quý vị và những hành khách khác, xin đừng đứng lên trước...”

Anh lắng nghe loa phát thanh, thu về tầm mắt nhìn trời mù mịt bên ngoài cửa sổ. Xung quanh đã có người bắt đầu nóng nảy, đang chuẩn bị xuống máy bay. Lần này anh đi là họp hội nghị quốc tế, mang theo hai sinh viên của mình, một nam một nữ.

Sau khi máy bay dừng lại ổn định, quý cô tuổi trẻ xinh đẹp bên cạnh lúc này mới bắt đầu chậm rãi thả di động tạp chí vào trong túi, thuận tiện quan sát người đàn ông ở bên cạnh từ lúc ngồi xuống chẳng nói lời nào. Trên mũi anh là cặp mắt kính không gọng, ngăn lại ánh mắt sắc bén của anh, mái tóc đen được chải gọn gàng, mặc một bộ âu phục vừa người, áo sơ mi trắng cài đến cổ áo, không chút nếp nhăn. Mặc dù lúc lên máy bay nhìn thấy anh mang theo ý cười nói chuyện với sinh viên, nhưng vẫn khiến cô ta nghĩ tới... một thợ săn nào đó trông hồ hững, nhưng sẽ kiên nhẫn ẩn náu mấy ngày bắt ngờ tấn công con mồi, hoặc là băng đá không có sinh mệnh.

“Thầy, em giúp thầy lấy hành lý.” Nữ sinh viên lấy hết dũng khí, đỏ mặt, mang theo chút dè dặt đi qua.

“Không cần, cảm ơn.” Anh mau chóng trung ra nụ cười nhàn nhạt, dường như khóe mắt cũng mang theo vẻ ôn hòa của bề trên, nhưng động tác tay lại khéo léo khiến đối phương không thể từ chối mà không chế khoảng cách.

Máy bay không dừng đến cầu hành lang, mà là sân bay, còn phải chờ xe tới đón tất cả hành khách.

Anh đi đằng trước, hai người sinh viên đi theo sau.

Từ cửa máy bay đi ra, không trung rộng lớn là một mảng âm u, mặc dù không có đám mây đen cuộn cuộn, nhưng áp lực tựa như tấm màn phủ kín phía chân trời. Tiếp viên hàng không đứng ở hai bên lễ phép mỉm cười, dưới bậc thang là nhân viên bước xuống xe đưa đón, đã có hành khách chen chúc chờ lên xe.

Anh sờ cảm nhìn, trong bối cảnh lớn màu xám, tầm nhìn có thể đến mỗi người, có người trẻ tuổi cầm nón làm quạt, có đứa bé khóc lóc đòi mẹ ôm, có nhân viên phục vụ dưới đất nói chuyện phiếm... Số mệnh của mọi người, tựa như mật mã treo trên đầu được anh nhìn thấy. Ngay cả tuổi thọ cũng có thể đếm ngược, tựa như đồng hồ bấm giây tích tắc, được anh nhìn thấy.

Anh nhìn chằm chằm số mệnh của tài xế xe đưa đón đã biến thành màu đỏ, sau đó anh đẩy mắt kính lên, mỉm cười một cái.

Nữ sinh viên đứng phía sau vẫn dè dặt nhìn bóng lưng của giáo sư. Cô ta không hề nhận ra, nụ cười trên mặt giáo sư giống như lớp da ngoài bóng loáng của con rắn lặng lẽ lướt qua.

Không ai biết, bốn mệnh của anh, là một con giao long có yêu lực hùng mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Kịch Bản

Đình Huyền chờ khoảng hai tiếng ở phòng tiếp khách.

Tuy rằng trợ lý chỉ nói “một lát”, nhưng đã bốn giờ chiều, giám chế Trương còn chưa xuất hiện.

Bên ngoài cửa sổ sát đất sắc trời mù mịt. Từ lâu hai mươi ba nhìn qua, thành phố muôn màu mất đi vẻ phồn hoa, tòa cao ốc xa gần đều là màu xám đen xanh đậm, thỉnh thoảng thấp thoáng hàng cây ven đường trông long đong mệt mỏi. Ánh đèn bên trong sáng tỏ, phản chiếu trên tấm cửa kính, mơ hồ chiếu ra hình dáng của Đình Huyền —

Cô mặc quần bò, trên người mặc áo phông màu trắng. Buộc tóc đuôi ngựa, hôm nay lúc ra ngoài vội vàng, tóc mái vốn bị bản thân cắt so lo không đồng đều hơi xòa ra. Không có chút vẻ gọn gàng khoan khoái của người có việc làm, cũng không có vẻ tỏa sáng của giới giải trí. Cô rõ ràng mang theo tác phong sinh viên, có lẽ là vì vẫn còn ở trường.

Năm nay Đình Huyền hai mươi bốn, vừa mới là năm hai nghiên cứu sinh, học tại học viện nghệ thuật Hoa Đại theo phương hướng đạo diễn sân khấu, toàn tâm toàn ý muốn gửi luận văn, mục tiêu là vào năm ba nghiên cứu sinh sẽ chuyển sang học tiến sĩ, đợi sau khi tốt nghiệp trực tiếp ở lại trường giảng dạy, cuối cùng tới năm bốn mươi tuổi, đổi ảnh đại diện trên weixin thành hoa sen, đổi biệt danh thành “học hải vô nhai” (biển học vô bờ bến).

Thế nên sự thật là, cô không như những bạn học khác hy vọng làm mưa làm gió trong ngành điện ảnh truyền hình đầy sóng gió kia. Nhưng mà giáo sư hướng dẫn Ưông Ninh lại là một giáo sư nghệ thuật từng học ở nước ngoài, một lòng muốn đem cô học trò Đình Huyền mà mình tự hào đẩy đi học hỏi kinh nghiệm. Dù sao Đình Huyền trẻ tuổi còn chưa mở mang kiến thức bằng ni cô. Kết quả xuất hiện một màn như vậy, Đình Huyền ngồi trong công ty sản xuất phim truyền hình điện ảnh coi như rất có tiếng này, chờ giám chế Trương mà giáo sư hướng dẫn giới thiệu đã nhìn trúng đề cương kịch bản của cô.

Kịch bản của Đình Huyền... Tuy nói trước mắt chỉ có một đề cương cùng với kịch bản năm tập đầu, nhưng đây là tâm huyết nửa năm qua của cô. Cô dùng hết sự tưởng tượng của mình, khắc họa kỹ càng một nam chính có trình độ y thuật đứng đầu toàn cầu, tuổi trẻ đầy hứa hẹn ba mươi tuổi từ nước ngoài trở về giảng dạy, thực ra bối cảnh u ám, yêu lực hùng mạnh, lạnh nhạt phúc hắc. Đình Huyền viết ra câu chuyện này, đơn thuần chỉ vì cô rất thích chuyên ngành của mình. Sau đó không biết tại sao nhìn thấy đoàn kịch trường gọi gửi bản thảo, cô liền gửi nó đi, không ngờ bị giáo sư hướng dẫn Ưông Ninh phát hiện chặn lại giữa đường, bay tới chỗ giám chế Trương.

Bốn giờ mười lăm, giám chế Trương mang kiểu tóc Địa Trung Hải* rớt cuộc xuất hiện, không cần xin lỗi, cũng không khách khí, ông ta ngồi xuống căn dặn trợ lý châm trà lần nữa, điều bộ đồ đen thật sự khí thế, hỏi han vài câu thì vào vấn đề chính. “Nói chuyện kịch bản đi.”

Đình Huyền đặt máy tính trên đầu gối, mở tập tin ra, “Lần trước tôi đã gửi năm tập đầu —”

“Bắt đầu từ đề cương trước.” Giám chế Trương ngắt lời cô, bùng lên tách trà bằng sứ thanh hoa thổi hơi, hơi nóng bốc lên, “Ý tưởng toàn diện rất tốt. Nhưng tôi có vài ý kiến... nam chính Đoàn Luật Minh là loại yêu quái gì?”

“Là giao long.” Đình Huyền ngẩng đầu nhìn ông ta.

“Thế đổi thành rồng đi.” Giám chế Trương nói thẳng.

“...Rồng là thần tiên, không phải yêu quái. Lúc trước ngài đọc đề cương của tôi, không phải là vì có nam chính thuộc loại u ám sao?” Không phải là tiểu

bạch long được phật quang chiếu rọi.

“Được được, thì là giao long. Nhưng mà hình tượng nam chính của cô quá kiêng khem. Giáo sư mới ba mươi tuổi giảng dạy tại viện y học, hoàn toàn lãnh cảm, bây giờ khán giả nữ yêu cầu cái gì? Mặc quần áo là người, cởi quần áo chính là cảm thú, đơn giản mà nói, mặt người dạ thú.”

Bàn tay Đinh Huyền đặt trên bàn phím liên khựng lại, cô bình tĩnh nhìn giám chế Trương, còn đối phương thì dựa vào sofa, hai chân dang rộng, tiếp tục ba hoa chích chòe.

“Giao long biết động dục không? Thêm vào thời kỳ động dục, rồi thêm mấy cảnh giường chiếu.” Giám chế Trương gật gù nhìn về phía cô.

“Thời kỳ động dục?” Đinh Huyền sững sờ.

“Không muốn cũng được,” Giám chế Trương thoáng suy tư, “Tóm lại nam chính phải có cảnh giường chiếu.”

“Tôi... trong kịch bản này không có nữ chính.” Đinh Huyền cố gắng ăn nói bình tĩnh.

“Không có nữ chính. Như thế sao được? Viết thêm nữ chính đi.” Giám chế Trương vừa nói vừa lấy di động ra bấm số, giọng điệu vốn tỏ vẻ bệ trên trong nháy mắt uyển chuyển rất nhiều, “Chao ôi, cô Lưu, chuyện thương lượng lần trước —— Nhan Nghiên muốn diễn vai gì? Lần trước tôi... đứng đứng đứng, xem trí nhớ của tôi kìa!” Giám chế Trương tỏ vẻ trí nhớ thật sự không tốt, vỗ trán khoa trương ra vẻ hối tiếc với di động, “Ý này rất tốt, Nhan Nghiên hạ bút thành văn, diễn xuất tự nhiên, diễn xuất tự nhiên!” Ông ta ngẩng đầu, cười đến nỗi khóe mắt nhăn nhu lại, cuối cùng tắt di động, trong chớp mắt thu lại nụ cười, hất cằm về phía Đinh Huyền, “Thêm một nữ chính, nghề nghiệp là diễn viên, nữ minh tinh nổi tiếng.”

“Nữ minh tinh?” Đinh Huyền không biết có nên cười lịch sự hay không. Trong đầu lượn quanh đây là việc giáo sư giới thiệu, hơn nữa bà đã dặn đi dặn lại, đừng để việc tiền bạc gặp rắc rối.

“Đúng, chính là Nhan Nghiên, tạo ra một vai diễn riêng cho cô ấy.” Giám chế Trương khoát tay, khỏi giải thích, “Yêu cầu của cô ấy đối với vai diễn sẽ gửi đến hòm thư của cô.”

Đinh Huyền im lặng không nói, sờ cằm nhìn chằm chằm bản đề cương bị mình sửa lung tung.

“Còn nữa, bộ phim này tuy nói là miêu tả một nam chính hùng mạnh u ám, chính tà bất phân. Nhưng kết cục này ——”

“Nam chính sẽ hóa thành tro bụi.” Giọng nói của Đinh Huyền đã không còn nghe ra thuộc về mình.

“Cô có thù oán với nhân vật này à? Sao có thể hóa thành tro bụi? Đổi thành phim hài, kết hôn, cùng nữ chính sinh mấy đứa con.” Sau một lúc lâu Đinh Huyền không hề lên tiếng, đây là nhân vật do cô tạo ra, cô coi trọng kịch bản và nhân vật... Nhưng cuối cùng cô vẫn nhấn nút delete, cắt bỏ kết cục, nhưng không dựa theo ý đồ của giám chế Trương viết xuống kết hôn sinh con gì đó.

“Giờ nói đến kịch bản năm tập đầu. Thuê đạo cụ cho cảnh diễn rất phí tiền, đem mấy cảnh du thuyền rời bến đổi thành phòng tắm hơi. Nhất là cảnh đầu nam chính xuất hiện, xe đưa đón tại sân bay tự bốc cháy? Cô có biết đến sân bay quay phim phải tốn bao nhiêu đường xét duyệt không? Còn ở chỗ chiếc xe bốc cháy? Quả thực nói đùa —— đổi thành sau khi ra khỏi sân bay cho tôi, xe taxi Xiali cũ tự bốc cháy.”

Sau khi dựng thẳng màn hình laptop, bàn tay Đinh Huyền không nhúc nhích, nắm tay buông ra chậm chậm.

“Haiz, cô phải biết hiện tại kinh phí sản xuất phim truyền hình rất túng thiếu. Đầu tư năm vạn, ba vạn đã vào túi của diễn viên.” Lúc này giám chế Trương hình như nhận ra mình sửa chữa quá nhiều, khách khí một câu. Năm vạn ba vạn trong miệng, đều rút xuống một chữ “ngàn”.

“...” Đinh Huyền cụp mắt, hồi phục tâm tình của mình, sau đó hít sâu một hơi, ngẩng đầu lần nữa, “Ngài vừa nói muốn thêm một nữ chính, vậy tôi có thể đem tình tiết đoàn phim đến bệnh viện quay phim đã cắt bỏ lần trước đưa trở về không? Dù sao nam chính là bác sĩ, họ có thể gặp nhau ở bệnh viện.”

“Được được.” Giám chế Trương gật đầu, nhưng hình như cảm thấy mình gật đầu quá sớm, “Có điều, đoạn nội dung kia vẫn nên sửa lại, dù sao nếu tôi đã bảo cô cắt bỏ thì khẳng định là có chút vấn đề.”

Đinh Huyền tìm về đề cương lần trước nằm trong thư mục bản thảo bỏ đi, cô cắt rồi dán lại, nhấn nút lưu lại. Màn hình máy tính chợt đen tối trong nháy mắt.

Sau phút chốc chán nản, trong lòng cô thoáng thờ phào nhẹ nhõm. Như vậy cũng tốt.

“Được rồi, hôm nay cứ vậy đi. Cô hãy sửa lại.” Giám chế Trương nhìn đồng hồ, trên mặt mang theo chút tươi cười, “Sắp tan tầm rồi, buổi tối cô có thời gian không? Cùng nhau đi giải trí nhé?”

Đinh Huyền đang nhét laptop vào trong túi đựng màu xanh, động tác khựng lại, nhưng giọng điệu không hề bất ổn: “Không cần, cảm ơn.” Cô ngẩng đầu nhìn giám chế Trương, cong khóe miệng tựa như mỉm cười.

“Có ai từng nói với cô chưa, cô trông rất giống một diễn viên nhỏ hạng ba?” Giám chế Trương châm một điếu thuốc, chậm chậm hút vào rồi nhả khói, ánh mắt nhìn Đinh Huyền từ trên xuống dưới, “Hình như cũng họ Đinh.”

“Không có.” Đinh Huyền cười cười.

Từ tòa nhà đi ra, trời đổ mưa. Cây ngô đồng cao lớn lặng im trong mưa, mà tiếng xe trên đường rất ồn ào náo nhiệt. Trong cơn mưa bụi nghiêng ngả, đèn xanh đèn đỏ trên ngã tư đường cùng với đèn neon của cửa tiệm đầu phố đều mang theo một lớp sương mù mỏng lung. Người qua đường cảm chiếc ô màu sắc khác nhau, những ai không có ô thì tụ tập tại cửa trung tâm thương mại.

Đinh Huyền mím môi, ngẩng đầu nhìn giọt mưa trên không trung màu xám rơi xuống không ngừng, cô ôm ba lô vào trong lòng, chạy về phía lối vào của trạm xe điện ngầm cách đó không xa.

Đứng trước trung tâm thương mại, trên màn hình LED chiếu quảng cáo đồng hồ của diễn viên Tư Nam trẻ tuổi vừa nhận giải Ảnh đế. Vừa chấm dứt quảng cáo, hình ảnh đứng lại vài giây, đột nhiên xen vào một tin nóng —— xe đưa đón tại sân bay quốc tế Ninh Nam tự bốc cháy, khiến một người chết năm người bị thương.

Đinh Huyền chạy đến lối vào trạm xe điện ngầm, bước xuống thang cuốn, ngẩng đầu lên chỉ vội liếc thấy tin tức kia.

Sau khi qua ba trạm, trong xe cuối cùng không còn chen chúc. Đinh Huyền tìm được chỗ ngồi, bên cạnh là hai nhân viên văn phòng vừa mới tan tầm cảm đi động vừa xem vừa trò chuyện.

“Xe đưa đón tại sân bay tự bốc cháy? Thành phố Ninh Nam của chúng ta đứng đầu trong bảng tìm kiếm.”

“Thật hay giả đó?” Người kia sáp lại gần xem tin tức.

Trên cửa sổ đối diện màu đen mờ hồ phản chiếu tóc mái của Đinh Huyền đã bị cơn mưa làm ướt đầm. Trong tiếng ma sát của xe điện ngầm, cô nhìn bóng dáng lắc lư trên cửa sổ, đột nhiên sự thất vọng uất ức đã đè nén giờ đây chậm chậm dâng lên trong lòng. Cô mở ba lô muốn lấy khăn giấy, lại nhìn thấy trên di động hiện lên “Đinh Uyên gọi đến”.

Đinh Huyền nhìn chằm chằm di động nửa giây, đồng thời bấm nút nhận cuộc gọi, tâm tình vốn sa sút hình như biến mất trong giây lát.

“Hi, người đẹp!” Cô vực dậy tinh thần, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của mình đối diện cửa kính có chút buồn cười.

“Ồ, nghe giọng em vui quá nhỉ, đang ở đâu đó?” Đối phương hỏi.

“Trên xe điện ngầm,” Đinh Huyền đề ý giọng cô hơi là lạ, “Sao giọng chị lạ như vậy?”

“À ừ, bị cảm” Đinh Uyên đáp ứng.

“Đinh Nhượng —— đồng chí Đinh Uyên, sức khỏe là tiền vốn của cách mạng đó.” Đinh Huyền tỏ vẻ dạy dỗ.

“Sao lại nói chuyện như vậy với chị hả?” Đinh Uyên lập tức lấy ra khí phách thân là chị cả.

Đinh Uyên, người chị song sinh của Đinh Huyền, hai người sinh kém nhau mười phút hai mươi sáu giây. Nhìn theo ảnh chụp, từ nhỏ đến lớn chiều cao cân nặng tướng mạo của hai người luôn giống nhau. Có điều cho dù bộ dạng như đúc, nhưng chưa từng xảy ra hiểu lầm nào. Bởi vì hồi bé bố mẹ đã ly hôn. Đinh Uyên theo mẹ trưởng thành ở thành phố khác, còn Đinh Huyền thì ở lại với bố. Cho đến ba năm về trước, hai cô mới liên lạc lần nữa, nhưng cơ hội gặp mặt cũng không nhiều.

Có lẽ là tâm linh cảm ứng, hai chị em không hẹn mà cùng chọn chuyên ngành nghệ thuật, Đinh Uyên hiện giờ là một diễn viên còn đang phấn đấu trên con đường thành danh gian khổ, nghệ danh Đinh Nhượng Kỳ. Nhưng cô từng sửa tuổi mình nhỏ lại ba tuổi, cho nên... đối với bên ngoài, cô không có em gái song sinh, chỉ có một người chị lớn hơn ba tuổi. Nhượng Kỳ hiếm khi giới thiệu xuất thân gia đình của mình với bên ngoài, càng ít khi nhắc tới “người chị” Đinh Huyền của cô. Một là Đinh Huyền vốn là người không khoa trương, hai là... khuôn mặt của Đinh Nhượng Kỳ từng chỉnh sửa chút ít, nếu như bị người ta phát hiện người chị của cô thực ra là em gái song sinh, và lại nếu bộ dạng hai người không giống nhau, có thể không ai tin vào lời giải thích hai cô là song sinh khác trứng.

“Trên xe điện ngầm? Em đi giao kịch bản à? Hôm nay nhà sản xuất nói thế nào? Có phải rất thuận lợi không? Ký hợp đồng chưa?” Đinh Nhượng Kỳ lập tức phán đoán, tung câu hỏi liên tục.

“Ừm... cứ vậy thôi.” Đinh Huyền cố gắng muốn tỏ ra thoải mái, nhưng cô thật sự cười không nổi.

“Sao thế?” Đinh Nhượng Kỳ rất nhạy cảm, “Địa Trung Hải còn bảo em gì nữa?”

Lắng nghe Đinh Nhượng Kỳ hình dung đầu hói của giám chế Trương là Địa Trung Hải, Đinh Huyền không nhịn được mà cười một chút, rồi thở dài: “Còn không cứ vậy sao, sửa tới sửa lui. Bảo em đổi cảnh du thuyền thành phòng tắm hơi thì thôi đi. Còn phải cho nam chính thêm một thời kỳ động dục... Em hết chỗ nói rồi, đã là yếu quái lợi hại như vậy, sao còn có đặc tính của động vật?”

Đinh Nhượng Kỳ ở đầu dây bên kia cười ha ha.

“Còn bảo em thêm một nữ chính.” Đinh Huyền hạ giọng, “Làm theo yêu cầu của Nhan Nghiên. Cô ta muốn đóng một vai nữ minh tinh, cho nên giám chế Trương bảo em để nữ chính làm nữ minh tinh trong kịch bản.”

Đinh Nhượng Kỳ ngừng cười: “Nhan Nghiên? Gần đây cô ta rất nổi trội trong đám tiểu hoa. Thật là có chút tiếng tăm liên tục hoành.” Đinh Nhượng Kỳ

rất khinh thường, lại hỏi tiếp, “Còn vai của chị thì sao? Em không cắt bỏ chứ? Nếu cô ta nhờ nội bộ được chọn nữ một, thì vai của chị đưa lên làm nữ hai.”

“Vai của chị dù có làm gì em cũng không bỏ.” Đinh Huyền ngẩng đầu nhìn thấy xe điện ngừng tới một trạm, trong lòng hơi khó hiểu, “Nếu có thể quay thật thì tốt rồi.”

Trước đó Đinh Huyền có viết một vai nữ trong kịch bản, đi theo lối thông minh đáng yêu, cũng là vai nữ duy nhất có nhiều cảnh, cuối cùng không bị giết chết. Có điều kết cục cũng không tốt hơn là mấy... là người thực vật. Loại giả thuyết này đủ khiến người ta ghi lòng tạc dạ, nhớ mãi không quên, hơn nữa là chuẩn bị cho Đinh Nhượng Kỳ. Với vị trí hiện giờ của Đinh Nhượng Kỳ, tuy rằng còn chưa đủ cao, nhưng diễn vai phụ trong bộ phim này của Đinh Huyền thì đủ tư cách. Đinh Nhượng Kỳ vẫn luôn hy vọng mình có thể diễn xuất trong tác phẩm của em gái, chỉ cần là kịch bản của Đinh Huyền, cô nhất định sẽ đi thử vai. Nhưng hiện giờ xem ra, có quay hay không là vấn đề rất lớn.

“Cần chị... giúp không?” Đinh Nhượng Kỳ thử hỏi. Hiện giờ cô cũng có thể tính tạm là gương mặt quen thuộc đối với quần chúng trong đám diễn viên hạng ba hạng bốn không biết tên.

“Không cần.” Đinh Huyền lập tức từ chối, cô cười, “Đừng lo cho em. Mới ra nghề, từ từ sẽ ổn thôi.” Cô đã gặp qua người đại diện của Đinh Nhượng Kỳ. Thái độ của chị ta viết rất rõ ràng, Đinh Huyền không thể tạo nên ảnh hưởng gì cho Đinh Nhượng Kỳ.

“Đinh Huyền à,” Đinh Nhượng Kỳ khựng lại một chút, “Em có biết vì sao quần tử không vì năm đầu gạo mà khom lưng không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì chỉ cần ba đầu là có thể khom lưng rồi ha ha.” Tuy rằng thời gian gặp lại chỉ ba năm, nhưng giữa song sinh thật sự tồn tại tâm linh cảm ứng, Đinh Nhượng Kỳ rất hiểu em gái mình. Cô trông điềm tĩnh dễ gần, nhưng nội tâm quật cường cô chấp. Thích biên kịch thì học ngành này, nhưng lại không muốn hòa theo bọ đờ luôn cúi, chỉ một lòng nghiên cứu học thuật. Đinh Nhượng Kỳ hiểu rõ, nếu cô không nhắc nhở em gái mình phải luôn cúi trước hiện thực, Đinh Huyền rất có thể cuối cùng sẽ vì không muốn sửa kịch bản mà bị công ty truyền hình điện ảnh đóng băng. Mà sự thật là, hai cô cũng không xuất thân từ gia đình giàu sang, nếu Đinh Huyền rõ ràng muốn kịch bản mình quay thành phim, thì không thể nào vĩnh viễn trốn trong ngà voi.

Đinh Huyền từ từ cười theo. Cô hiểu chị đang khéo léo biểu đạt ý tứ.

Thế nên, tuy rằng là do cô viết, dụng tâm mô tả nam chính, hay là... vì ba đầu gạo mà khom lưng thôi.

“Chị có việc không nói chuyện nữa.” Đinh Nhượng Kỳ nói, im lặng một lúc, “Đinh Huyền à, thực ra chị không bị cảm.”

“Thế tại sao ——”

“Chị vừa mới sửa cảm!” Đinh Nhượng Kỳ hét to một tiếng, mau chóng cúp máy.

Đinh Huyền nghe tiếng đô đô bên kia mà ngẩn người.

Cô cũng không có tư cách gì xen vào cuộc sống của Đinh Nhượng Kỳ, chưa từng có. Theo quan hệ thực tế, hai cô thật sự có thể coi là người xa lạ, còn phải cảm ơn cuộc sống để hai cô có thể liên lạc vào ba năm trước. Mà cho dù là ba năm trước, hai người cũng đã hai mươi một, quỹ đạo cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

Đinh Huyền mở tin nhắn: chăm sóc bản thân cho tốt. Đối với em, chị là xinh đẹp nhất.

Cô nghĩ nghĩ, bỏ đi câu sau rồi gửi đi.

Thật lâu sau, Đinh Nhượng Kỳ trả lời một chữ: được.

...

Xe điện ngừng rồi cuộc dừng lại. Tại trạm xe cũng có mưa bay vào, người qua đường đi lên đi xuống cầu thang đều mang theo chiếc ô nhỏ nước.

Đinh Huyền đeo ba lô cả thể đi ra trạm xe. Mưa đã tạnh, nhưng cô vừa bước ra thì đã bị cơn gió lạnh đối diện thổi trúng liền rùng mình một cái.

Lạnh quá.

Đinh Huyền buộc chặt quần áo, ngẩng đầu nhìn mây đen u ám cuộn cuộn trên bầu trời, trên con đường đi rơi rụng vô số cánh hoa hồng nhạt ướt sũng, con đường đi về phía trường.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Quyên Góp

Bão đến.

Cả đêm mưa như trút nước cho đến sáng sớm mới tạnh. Mưa tạnh nhiệt độ không khí lại tăng lên, trong ẩm ướt mang theo sự oi bức còn sót lại của tháng chín. Buổi sáng phải ra ngoài đi học, Đinh Huyền vừa mở cửa ký túc xá ra, liền trông thấy lá cây ngô đồng bên ngoài hành lang cao tới bốn tầng lầu bị mưa to làm gãy không ít. Mà dưới tầng cây bạch quả quả thật rơi rụng khắp nơi dưới đất.

Đinh Huyền chìa tay ra, hạt mưa bụi nhỏ bé lạnh lạnh rơi trên lòng bàn tay cô: “Trời vẫn còn mưa, nhớ mang ô đấy.” Cô vừa nhắc nhở bạn cùng phòng, vừa trở về lấy ô.

Ký túc xá nghiên cứu sinh tại Hoa Đại chia ra phòng bốn người và phòng hai người. Đinh Huyền ở tại phòng hai người, phía trên là giường phía dưới là bàn, cộng thêm hai tủ đứng lớn. Không gian trong phòng đủ lớn, chiếc giường phía trên treo một tấm rèm, cạnh cái tủ đặt gọn gàng tấm đệm yoga cân trọng lượng bình thủy giá giấy hộp đựng đồ. Dạo này mưa dầm liên tục, quần áo treo ở ban công cứ ẩm không khô được, thế nên cạnh giường còn treo hai ba bộ quần áo mùa thu. Dưới cửa sổ đặt chiếc tủ lạnh nhỏ mà bạn cùng phòng Vương Thu đã mua, nhồi nhét sữa chua sương sáo trái cây và bánh sủi cảo ăn nhanh. Mỗi lần thấy đi trông coi ký túc xá kiểm tra, cô liền nhồi nhét trong ngăn tủ lạnh.

Vương Thu là một trạch nữ, học nghiên cứu sinh chỉ là vì không cần tốt nghiệp đi ra ngoài làm việc, gần đây cô đang suy nghĩ có nên học tiến sĩ như Đinh Huyền không, dù sao học xong cũng không dùng ra ngoài làm việc.

Hai người xuống lầu, mở ô chậm chậm đi về phía tòa lầu học viện, lịch học sáng nay chật kín. Dọc đường đi Đinh Huyền đều nghĩ tới kịch bản của cô.

“A Huyền, cậu có biết hôm qua ở sân bay có xe đưa đón tự bốc cháy không? Trên xe có sinh viên của viện y học trường chúng ta đấy.” Vương Thu tìm đi động, đột nhiên nói.

Đinh Huyền chợt dừng bước nhìn cô bạn: “Xe đưa đón tự bốc cháy?”

“Tớ có một người bạn tại viện y học, ở ngay trên chiếc xe ấy. Lúc xảy ra chuyện cậu ấy chạy xuống kịp, nhưng bạn nam đi cùng thì bị bỏng còn gãy xương.” Vương Thu cau mày nhìn đi động, “Đọc tin tức cậu ấy phát ra, bạn nam kia gia đình nghèo khó, phí điều trị thiếu một khoản lớn, đang kêu gọi mọi người quyên tiền đấy.”

Đinh Huyền ngạc nhiên, vẫn không nhúc nhích. Có người chạy xe đạp nhanh như bay lướt qua, tiếng chuông ring ring chói tai lúc này kéo suy nghĩ của cô trở về.

“Đưa tớ xem.” Cô đóng ô tiến lại gần. Vương Thu đưa đi động cho cô.

Chỉ là một bài viết đến từ số weixin công cộng của viện y học, nói sơ lược hôm qua xe đưa đón tại sân bay đột nhiên tự bốc cháy, lúc ấy trên xe đã có rất nhiều hành khách. Khi phát hiện đầu xe bốc khói, tất cả mọi người đều hoang mang, chen nhau chạy xuống. Gần như cùng lúc ngọn lửa bùng lên. Bạn nam cùng lớp xuống xe cuối cùng bị bỏng lưng, khi vẫn còn trên xe ở trong đám người ùn ùn, cậu bạn kia bị ngã gãy xương vai đồng thời bị giẫm lên người. Cậu sinh viên đó đến từ quận nghèo, hai người anh ở nhà làm nghề nông đến giờ vẫn chưa lập gia đình, người cha cực khổ nhiều năm bị tật không thể làm việc nặng, còn mẹ thì mắc chứng bại liệt không thể tự lo cuộc sống, thu nhập trong nhà cả năm chưa đến một vạn. Theo lý thuyết phía sân bay sẽ phụ trách tiền bồi thường, nhưng trước khi thủ tục bồi thường làm xong phí điều trị ứng tạm vẫn chưa đủ. Trước mắt còn thiếu mười lăm vạn, kêu gọi mọi người quyên tiền, dùng mạng hoặc không dùng mạng đều có cách quyên tiền.

“Trưa hôm nay tại cửa căn tin có hoạt động quyên tiền.” Đinh Huyền lẩm bẩm.

“Cậu muốn đi hả?” Vương Thu hỏi.

“Ừm.” Đinh Huyền gật đầu.

.....

Giữa trưa, cửa căn tin thứ ba. Bầu trời lại đổ mưa tí tách. Quang cảnh đã sắp tới một giờ rưỡi, căn lầu bên phải không ai qua lại. Nhân viên vừa ngáp vừa thu dọn đồ đạc định rời khỏi. Chỉ có biểu ngữ “Quét mã tặng đồ uống” bán thức uống, trước quán còn xếp một hàng ô che mưa đủ màu sắc. Còn hội sinh viên viện y học quyên tiền, có lẽ không đoán được trời có thể đổ mưa, không chuẩn bị lều, chỉ đành lui đến cạnh vách tường, chiếm giữ một phần đất trống dưới mái hiên căn tin.

Đinh Huyền ăn xong mang theo ô đi qua, cậu sinh viên đeo mắt kính ngồi sau bàn lập tức đứng lên tỏ vẻ hoan nghênh biểu tượng tình thương.

Cô mở khóa kéo cặp sách tìm ví tiền, lục lọi một hồi mới nhận ra ví tiền ở ký túc xá, bây giờ chỉ có túi tiền lẻ đựng thẻ xe buýt.

“...Các bạn có nhận tiền xu không?” Đinh Huyền ngừng đầu hỏi.

“Nhận. Tình thương không hề phân biệt lớn nhỏ.”

Đinh Huyền lặng lẽ đổ hết tiền xu trong túi tiền lẻ, bỏ vào trong hộp quyên tiền màu đỏ, tiếng lộp bộp vang lên.

“Cám ơn học muội.” Cậu sinh viên đeo mắt kính cười với cô.

“Tôi là học tử.” Đinh Huyền liếc cậu ta một cái, nhét túi tiền lẻ vào trong cặp sách.

“A Huyền, cậu xong chưa?” Vương Thu từ căn tin chậm chậm đi qua, đang hút bịch sữa chua.

Ngồi sau bàn, có một cô gái luôn im lặng ngồi cạnh cậu sinh viên kia, cô ta nghe được âm thanh liền ngẩng đầu: “Vương Thu?”

“Tôn Văn? Cậu cũng ở đây à?” Vương Thu mở to mắt.

Tôn Văn chính là người bạn viện y học của Vương Thu, vóc dáng không cao, gầy gò, mặc áo sơ mi đơn giản rộng thùng thình với quần bò, tóc ngắn ngang tai, gương mặt dường như lớn bằng bàn tay, trông càng mảnh khảnh bé nhỏ hơn.

Có Tôn Văn ở đây, Vương Thu ngại không quyền tiện, từ trong ví rút ra năm tệ nhét vào: “Buổi chiều cậu không có lớp?”

“Không có.” Tôn Văn hơi ngại ngùng, “Tớ muốn đợi mưa tạnh rồi đến tòa lầu học viện.” Cô ta không mang ô.

“Tớ đưa cậu đi. Dù sao bọn tớ cũng không có việc gì,” Vương Thu quay đầu hỏi Đinh Huyền, “Phải không?” Đinh Huyền gật đầu.

“Không cần không cần.” Tôn Văn ngượng ngùng xua tay liên tục, “Cũng không cùng đường.”

“Cho dù khác đường cũng đưa cậu đi được. Đi thôi đi thôi.” Vương Thu kéo Tôn Văn.

“Vây cảm ơn hai cậu.” Tôn Văn hé miệng cười.

Đinh Huyền đi bên cạnh Vương Thu và Tôn Văn, cũng chậm chậm theo con đường bóng râm hướng về tòa lầu viện y học. Buổi chiều cô không có lớp, muốn đi gặp giáo sư hướng dẫn Uông Ninh, nhưng bây giờ còn có thời gian.

Tôn Văn lấy kinh nghiệm bản thân kể lại những gì mình đã trải qua hôm trước.

“Xe đột nhiên bốc khói, mau chóng bén lửa. Ban đầu tớ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, bên cạnh có người bỗng nhiên bắt đầu hét to. Tất cả mọi người như ong vỡ tổ chen chúc ở cửa trước.” Tôn Văn nhíu mày, có phần đau buồn, “Sau đó nghe nói tài xế không cứu được —— lúc ấy tớ thấy bộ dáng của anh ta là biết rồi.” Tôn Văn lắc đầu, “Ngọn lửa này bốc cháy rất kỳ lạ, nói có khả năng là do mạch điện bị hỏng. Nhưng tài xế giống như một người lửa, lửa trên người hoàn toàn không dập tắt được.”

“Trời ơi, nghiêm trọng như vậy.” Vương Thu cảm thán, “Thế bạn học của cậu coi như may mắn. Cậu không bị thương là tốt rồi.”

“Bởi vì đám đông nên cậu ấy lạc khỏi tớ và giáo sư hướng dẫn.” Nói đến đây, trên mặt Tôn Văn hơi đỏ lên, “Tớ và giáo sư hướng dẫn ở cùng nhau. Lúc xuống xe, là thầy ấy bảo vệ tớ. Sau đó, thầy ấy còn mạo hiểm lên xe tìm bạn học của tớ, sau khi đi xuống còn băng bó đơn giản phần xương bị gãy. Tại hiện trường có rất nhiều người bị thương, trước khi xe cứu thương tới, tất cả đều do giáo sư xử lý.”

“Con người giáo sư hướng dẫn của các cậu tốt vậy ư?” Đinh Huyền luôn nghiêm túc lắng nghe, hỏi một câu.

“Thầy ấy rất tốt! Lần này nếu chính phủ không tặng thưởng, nhà trường cũng sẽ thưởng cho thầy ấy.” Nhắc tới giáo sư hướng dẫn, Tôn Văn gần như lập tức kích động, nhưng cẩn thận dè nén cảm xúc trong lòng mình, “Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, y thuật vượt trội. Nhà trường dốc hết sức mới mời thầy ấy từ nước ngoài trở về, tuy nói mới nhậm chức năm ngoái, nhưng rất được sinh viên hoan nghênh. Năm ngoái khi chọn giáo sư hướng dẫn, hơn phân nửa lớp bọn tớ đều gửi thư cho thầy ấy. Lúc đó tớ rất rối rắm, cạnh tranh quá kịch liệt, có điều may mà thầy ấy cũng chọn tớ.”

Đinh Huyền càng nghe càng cảm thấy khó tin. Dân du học nước ngoài, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, y thuật vượt trội... Cô loáng thoáng cảm thấy hơi lạnh sâu xa từ cột sống dâng lên đỉnh đầu.

Đã tới viện y học.

“Cám ơn các cậu đưa tớ về.” Tôn Văn cười, di động chợt vang lên, cô ta nhìn màn hình, ánh mắt sáng lên, dùng tay ra hiệu dừng lên tiếng, “Thầy Đoàn.” Cô ta nói với di động.

Đinh Huyền đột nhiên ngẩng đầu, bất động nhìn chăm chăm Tôn Văn, cô từ từ cứng đờ.

“À, vâng... không phiền ạ, thầy Đoàn. Em đi lấy ngay đây.” Tôn Văn cúp máy, nhỏ giọng thờ dãi, “Thị lực của thầy tốt thật, thầy ấy nhìn thấy tớ ở dưới lầu, bảo tớ nhân tiện đến chỗ phụ đạo viên lấy đồ chuyển phát nhanh.”

“Sếp cậu ở lầu mấy?” Vương Thu hỏi.

“Lầu sáu.”

Đinh Huyền ngẩng đầu. Tại tầng thứ sáu của tòa nhà viện y học cao lớn trang nghiêm màu trắng, cửa sổ màu xanh nhạt phản quang hơi mờ ra, một bóng người mờ hồ cao lớn đứng trước cửa sổ, xoay người rồi rời đi. Cô quay đầu lại muốn hỏi Tôn Văn tên đầy đủ của giáo sư hướng dẫn của cô ta là gì, nhưng căn bản không kịp mở miệng.

“Tớ lên trước đây, tạm biệt!” Vừa dứt lời, Tôn Văn mặc mưa chạy vào đại sảnh.

“Tạm biệt!” Vương Thu hô to.

“Cậu có biết tên họ giáo sư hướng dẫn của cậu ấy không?” Đinh Huyền nhìn chăm chăm bóng lưng của Tôn Văn, cho đến khi cô ta biến mất tại cửa vào.

“Không biết, đâu có liên quan tới chúng ta.” Vương Thu xoay người định rời khỏi, lại nhìn thấy Đinh Huyền vẫn còn đứng tại chỗ, “A Huyền? Đi thôi!”

“Ồ.” Đinh Huyền hoàn hồn, cuối cùng nhìn tám chữ to phía trên cửa chính lầu thực nghiệm cơ sở viện y học một cái, rồi cùng Vương Thu rời khỏi.

Lầu sáu, hành lang.

Tôn Văn ôm chầm phát nhanh từ thang máy đi ra, đi hơi nhanh, rồi dừng lại ở cửa văn phòng 621, lấy ngón tay vén tóc mái, sau đó vừa hít sâu một hơi vừa gõ cửa.

“Vào đi.”

Trong văn phòng, người kia đang đứng trước cửa sổ, xoay người cười lịch sự: “Cám ơn em, Tôn Văn.”

“Thầy đừng khách sáo ạ.” Tôn Văn nhỏ giọng nói, hơi đỏ mặt, thả nhẹ bước chân, đem túi văn kiện EMS dán kín đặt lên bàn.

“Luu Tư không lên à?” Ánh mắt anh từ con đường rậm rạp bóng cây ướt sũng và cây cối ven đường sau cơn mưa rào qua, dường như hơi đắm chiêu, thuận tiện nói tên một nữ sinh khác.

“Đó không phải Luu Tư, là Vương Thu bạn thời cao trung của em, năm hai nghiên cứu sinh học viện nghệ thuật. Bạn nữ kia là bạn cùng phòng của cậu ấy.” Tôn Văn trả lời.

“À.” Anh cong khóe miệng, không nói nữa.

Cửa văn phòng khép lại nhẹ nhàng.

Ngoài cửa là bảng tên kim loại bóng loáng, mang theo ánh sáng màu bạc, có khắc năm chữ:

Văn phòng Đoàn Luật Minh.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Suy Đoán

“Đợi sau khi đánh giá giữa kỳ xong, học viện sẽ gửi ra thông báo về đơn xin học tiến sĩ.” Uông Ninh ngồi sau bàn làm việc, sau khi cúp điện thoại thì nói với Đinh Huyền, bà nhắc nhở cô lần nữa, “Em xác định muốn học tiến sĩ?”

“Vâng ạ, em đã đặt quyết tâm từ lâu.” Đinh Huyền gật đầu, cười với giáo sư, “Cám ơn cô.” Lá trà duy nhất trong tách dần dần chìm xuống.

“Đạo này cô khá bận rộn nên không có thời gian hỏi em. Tiến độ kịch bản thế nào rồi?” Uông Ninh tắt máy tính. Bà đã hơn bốn mươi, để kiểu tóc bob ngắn ngang tai, dáng người hơi béo, thân hình không cao, bà luôn mặc quần áo thoải mái rộng rãi, lúc nào cũng là áo sơ mi dài tay đơn giản cùng quần tây ống rộng màu đen. Khuôn mặt hiền lành, trông rất giống chuyên gia phân tích cảm xúc thâm niên chịu trách nhiệm an ủi người khóc lóc trong chương trình cảm động. Mà trong mấy bộ phim truyền hình do bà biên kịch, quả nhiên phân tích cảm xúc rất chuẩn.

Là một nữ giáo sư văn nghệ, Uông Ninh từng xuất bản vài quyển sách, viết một số kịch bản truyền hình, nhằm vào nhóm khán giả là bà chủ gia đình trên ba mươi tuổi, khoảng thời gian trước bà cũng bận rộn viết kịch bản, một bộ phim về y khoa, thế nên chỉ vội vàng xem bản phác thảo đề cương của Đinh Huyền. Khi ấy bản thảo này vẫn còn sơ sài đến tên nhân vật đều là Triệu Tiên Tôn Lý theo thứ tự chữ cái.

“Kịch bản ạ...” Đinh Huyền không biết nên nói thế nào, tầm mắt từ cây xương rồng thấp bé bên cạnh bàn đến xấp bài thi trên sofa rồi quay về khuôn mặt giáo sư, “Phân cảnh bệnh viện cắt bỏ lúc đầu giờ bỏ sung trở lại, bởi vì thêm một nữ chính. Bây giờ em đang suy nghĩ nên làm sao sửa cho tốt phần này.”

Uông Ninh nghĩ ngợi: “Như vậy đi, cô tìm cho em một giáo sư ở viện y học đang làm việc tại bệnh viện. Em đi theo phỏng vấn hai tuần, nhìn xem cuộc sống của bác sĩ chân chính là như thế nào.” Đúng lúc trước đó khi bà viết kịch bản phim về y khoa đã từng liên hệ với giáo sư bên kia.

Đinh Huyền gật đầu: “Em cảm ơn cô.”

Từ tòa lầu học viện đi ra, thời gian vẫn còn sớm, Đinh Huyền đứng tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng đi về phía thư viện. Di động rung vài cái, cô bấm xem là hoạt động học thuật của một đàn anh bằng bác sĩ cùng ngành, yêu cầu người tham gia khi đến nơi chuẩn bị hai từ quan trọng, ba phút giới thiệu về tình hình học thuật gần đây, hưởng thụ sự lãng mạn của “tà phong tế vũ bất tu quy*”. Một tin tức khác là tin của phụ đạo viên trong diễn đàn mới đăng lên, bởi vì thành phố chịu ảnh hưởng của cơn bão, vài ngày tiếp theo có thể sẽ tiếp tục có mưa lớn, xin các bạn học giảm bớt việc ra ngoài không cần thiết.

dầm mưa dãi gió chẳng thiết về

Đinh Huyền nhìn qua, bầu trời vẫn lu mờ, khi trời mưa có thể nhận ra mây đen. Nếu không mưa, thì đó là sương mù. Một chiếc xe hơi màu đen bị nước mưa cọ rửa đến mức lóe lên ánh nước, từ con đường lớn bên trái lướt qua, chạy nhanh về phía cổng trường, mang theo làn gió ẩm ướt pha lẫn mùi cỏ xanh.

Đinh Huyền liếc nhìn chiếc xe kia một cái, cô cúi đầu, vừa vén sợi tóc bị gió thổi bay đến sau tai, vừa bấm mở phần bạn bè. Vương Thu đăng lên tin tức quyền góp giúp cậu sinh viên bị bóng kia, cũng @ cô.

Cô bấm vào đọc, bài viết này miêu tả tường tận sự kiện chiếc xe tự bốc cháy bí ẩn kia, cùng với tình hình gia đình của nam sinh bị bóng, phía dưới cùng của bài viết này cũng kèm theo đường link quyền tiền.

Đinh Huyền kéo đến cuối bài viết, cảm thấy bài viết này cùng với lời kể của Tôn Văn không khác biệt gì mấy, khi đang chuẩn bị đóng lại, cô thấy dòng bình luận đầu tiên được like nhiều nhất ——

Tin tức mới nhất! Đường link đã mất hiệu lực, mọi người không cần quyền tiền! Giáo sư Đoàn một mình nhận hết chi phí..... [cảm động]

Dòng thứ hai: Đoàn tôi chỉ có ý tốt ~ chúc bạn học này mau chóng hồi phục.

Dòng thứ ba, dòng thứ tư... càng đi xuống, người bàn về sự kiện nam sinh bị bóng kia càng ít, tán dóc về lời nhắn của “giáo sư Đoàn” ngược lại càng nhiều hơn.

Cho đến khi Đinh Huyền kéo xuống một dòng: hôm nay ở bệnh viện nhìn thấy giáo sư Đoàn dẫn theo thực tập sinh, nam thần mặc áo sơ mi trắng, quả thực khiến người ta phạm tội...

Bệnh viện? Vị giáo sư Đoàn này làm việc tại bệnh viện?

Đinh Huyền dừng bước, trong lòng hơi rối loạn, cô đăng xuất weixin nhét di động vào trong túi, bước chân tăng tốc đến thư viện ngồi xuống rồi mở máy tính, bấm mở tập tin đề cương.

Trong đề cương cũng không viết nhiều về chuyện xe đưa đón tự bốc cháy. Mà sau vụ hỏa hoạn... Đinh Huyền không viết gì cả.

Đinh Huyền nhanh trí, mở trình duyệt web, nhập vào “Viện y học Hoa Đại”, tìm được trang web chính thức rồi bấm vào.

Trang đầu lập tức nhảy ra hình ảnh tin tức, hai tiêu đề theo hình ảnh là “Giáo sư Đoàn Luật Minh viện y học ở trên ‘The Lancet*’ công bố về nghiên cứu lâm sàng của bệnh tim hiếm thấy” cùng với “Giáo sư Đoàn Luật Minh vinh dự nhận lấy giải thưởng thành tựu y khoa đầu tiên”.

The Lancet là một tuần san y khoa tổng quan đánh giá đối chiếu hàng tuần. Nó là một trong những tập san y khoa tổng quan và lâu đời nhất được biết đến là tốt nhất thế giới, và được coi là một trong những tập san y khoa có uy tín nhất trên thế giới.

Đoàn, Đoàn Luật Minh??

Sao ngay cả tên cũng giống y chang?

Đinh Huyền càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nhịp tim không thể khống chế mà đập nhanh hơn.

Cô bấm vào tấm hình lớn, là ảnh chụp tọa đàm trong hội trường, người đứng sau bục giảng mặc âu phục mang giày da, nhìn sinh viên ở phía dưới. Tấm ảnh không lớn, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét khuôn mặt của vị giáo sư Đoàn này, nhưng lại khiến Đinh Huyền đột nhiên sinh ra cảm giác lạnh lẽo. Cô nhìn không được hít sâu, bàn tay bắt đầu hơi run.

Cô cố gắng tập trung suy nghĩ, vội vàng quay lại bấm vào “Giảng viên”, tìm giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh trước, không có —— sau đó là giáo sư hướng dẫn sinh viên bằng bác sĩ, bấm vào danh sách họ, mau chóng nhìn thấy ——

Ba chữ “Đoàn Luật Minh”.

Đinh Huyền bấm chọn nghề chính cá nhân, thấy được dòng giới thiệu vắn tắt của Đoàn Luật Minh, hết sức ngắn gọn, ngoài phương hướng nghiên cứu và cách thức liên lạc vẫn phồng ra, thì toàn bộ đều là thành quả nghiên cứu và luận văn tiếng Anh.

Đoàn Luật Minh... Đoàn Luật Minh...

Đinh Huyền theo bản năng cắn đốt ngón tay. Trong đầu tựa như sa mạc nổi lên gió lốc, gào thét như đất cát bay đầy trời, thật lâu sau mới yên tĩnh lại.

Trùng hợp?

Chỉ là trùng hợp thôi sao?

.....

Buổi tối, Đinh Huyền mang theo máy tính quay về ký túc xá. Sau cơn mưa cảnh cây mảnh khảnh mang giọt nước nằm xiêu vẹo. Dây leo trong bồn hoa đã lâu rồi không cắt tỉa, mọc thành một mớ bông bong, như là bị sấm sét đánh trúng. Buổi tối cuối hạ, tất cả cây cối đều mọc tùy ý sau cơn mưa. Bầu không khí hơi ẩm ướt. Ngọn đèn bên ngoài mang màu đỏ, càng giống như một ngọn lửa, chiếu sáng bầu trời đêm.

Trong ký túc xá có một vườn hoa nhỏ, các nữ sinh đi tản bộ xung quanh, nói đủ loại tiếng địa phương, đang gọi điện thoại, có người gọi cho người nhà, gọi cho bạn trai, có người gọi cho bạn thân sau khi gặp phải vấn đề tình cảm rồi cùng nhau phàn nàn vì gặp phải đàn ông cận kề.

Đinh Huyền đang trò chuyện cùng người chị Đinh Nhượng Kỳ.

“Tên giống nhau, nghề nghiệp giống nhau, ngay cả sự kiện xảy ra tại sân bay trước đó cũng ——” Cô suy đi nghĩ lại, chẳng nghĩ ra.

Đinh Nhượng Kỳ ở đầu dây bên kia cười ha ha: “Trùng hợp mà thôi. Em thường xuyên chỉnh sửa, nghe nói giao thông công cộng tự bốc cháy, chẳng lẽ nào cũng có liên quan với tác giả mô tả việc này sao? Hơn nữa, giáo sư kia ở trường các em —— không nói em xâm phạm quyền cũng đã là may mắn rồi.”

“Thật sao?” Đinh Huyền lẩm bẩm.

“Khẳng định là trước đó em từng nghe nói về anh ta, sau đó liền phác thảo ra. Nghệ thuật, từ cuộc sống và cao hơn thế nữa. Về phần sửa tên nam chính, dù sao ngộ nhờ xảy ra tranh cãi cũng không tốt.” Đinh Nhượng Kỳ tỏ vẻ thông thạo, “Kịch bản của em viết tới tập mấy rồi?”

“Mới tập năm thôi. Em vẫn còn đang sửa lại đề cương.” Đinh Huyền đổi nghe điện thoại bên tai phải, “Em luôn cảm thấy nhân vật chưa đủ hoàn thiện. Giáo sư em nói cô ấy muốn giúp em tìm một giáo sư viện y học, để em đi theo đối phương phỏng vấn mấy ngày, xem cuộc sống thật sự của bọn họ là như thế nào.”

“Giáo sư của em thật là có lòng với học trò.” Đinh Nhượng Kỳ cảm thán.

“Hồi trước cô ấy từng viết kịch bản cho một bộ phim về y khoa, đúng lúc quen biết giáo sư bên kia,” Đinh Huyền dừng một chút, “Chị thì sao? Đạo này có quay phim không?”

“Cảm của chị còn chưa hồi phục đâu. Người đại diện đã liên lạc vài buổi thử vai, có lẽ nửa tháng sau sẽ bắt đầu.” Đinh Nhượng Kỳ tùy ý nói.

Đinh Huyền do dự một chút: “Thật ra chị đã rất đẹp rồi, thật đó. Em cảm thấy những ngôi sao trên tivi cũng không xinh như chị.”

“Chỉ đẹp thôi không đủ. Phải đẹp có đặc điểm riêng. Ai đẹp thì cũng đóng phim được, nhưng lại có bao nhiêu người được khán giả nhớ mặt chứ?” Thực ra Đinh Nhượng Kỳ không quá bận mà với đề tài này, “Không nói nữa không nói nữa, chị phải đi ngủ.” Cả ngày hôm nay cô chỉ ăn một trái chuối, một lòng trắng trứng, để giảm cân. Đói không chịu nổi thì ngủ, đỡ phải muốn ăn này nọ.

“Được...” Đinh Huyền muốn nói thêm nhưng thôi, “Chị giữ gìn sức khỏe, đừng mệt mỏi quá. Ngủ ngon.”

Cúp máy, Đinh Huyền nhìn chăm chăm đi động một hồi lâu, sau đó từ từ bước lên cầu thang.

Trong ký túc xá, Vương Thu đang theo Jung Da Yeon tập thể dục, vừa thở hỏn hển vừa đếm nhịp, sau khi thấy Đinh Huyền trở về ngồi xuống không nói gì, cô liền hỏi: “Đang nghĩ gì đó?”

“Nghĩ tới kịch bản.” Đinh Huyền theo bản năng trả lời.

“Còn chưa sửa xong à?” Vương Thu ôm trái banh tập thể dục lắc qua lắc lại.

“Cậu nói xem... Nếu nhân vật được miêu tả dưới ngòi bút của cậu trở thành sự thật thì phải làm sao đây?” Đinh Huyền nhìn chăm chăm cây tiên nhân cầu nằm ở góc bàn.

“Cũng không phải cây bút thần.” Vương Thu cười, “Nếu nhân vật dưới ngòi bút của tớ trở thành sự thật, trước tiên tớ sẽ ôm đùi nam chính, bảo anh ấy yêu tớ ha ha —— cậu thì sao?”

Đinh Huyền làm như không nghe thấy, im lặng hồi lâu mới cất tiếng: “Anh ta sẽ giết tớ.” Vương Thu đang hết sức chăm chú tập thể dục, không có nghe thấy.

Đinh Huyền chẳng hề nói đùa. Đoàn Luật Minh dưới ngòi bút của cô, cho dù bề ngoài chính nghĩa lương thiện cỡ nào, trong xương cốt chính là tà ác. Nếu anh đột nhiên biết được trên thế giới có người biết rõ tất cả bí mật của anh, thậm chí biết được số phận tương lai của anh, thế thì người này chỉ có một con đường chết.

Anh sẽ không do dự.

Là chính tay Đinh Huyền tạo nên một người... máu lạnh như vậy.

Trưa hôm sau, căn tin. Trong đám người di chuyển, Đinh Huyền chọn một hàng ngắn nhất, xếp hàng mua bông cải xanh và sườn kho, tìm được chỗ ngồi xuống.

Trên vách tường căn tin treo một cái tivi, bình thường mờ trận bóng rổ của kênh CCTV-5, hoặc là kênh tin tức, hoặc là “Khai môn đại cát” của CCTV-3, thỏa mãn đủ loại gu của nam sinh hoặc là bác gái căn tin.

Mà hôm nay thì mờ tin tức.

“...Theo giới thiệu của chuyên gia hải dương, đây là tình trạng cá voi mắc cạn xuất hiện lần thứ ba từ trước đến nay. Con cá voi hôm qua được phát hiện mắc cạn ở ven biển phía Đông là cá voi sát thủ trưởng thành, dài 8 mét, nặng 9 tấn, vây cá rạn nứt, bên hông có vết thương hở ra nghi rằng là do săn bắt tạo thành. Cư dân lân cận kể rằng, từng nhìn thấy một con cá voi khác quanh quẩn ở khu vực đường biển sâu rất lâu, không muốn rời khỏi.”

Cái thìa trong tay Đinh Huyền rớt vào bát canh trứng cà chua, nước canh bắn trúng quần áo, nhưng cô vẫn ngó ra, quên lấy khăn giấy.

Kịch bản, tập thứ nhất, màn hai mươi cảnh thứ hai, tin tức ở căn tin.

Hổ kinh, hay còn gọi là cá voi sát thủ, một trong những loài săn mồi đứng đầu trong đại dương, động vật sống thành đàn, thuộc tộc mẩu hệ, trong quần thể không có quan hệ phụ tử hoặc phụ nữ, chỉ có quan hệ mẫu tử. Giống đực phụ trách lần theo dấu vết con mồi, cả đàn tập hợp công kích. Điểm này, khiến Đinh Huyền lựa chọn hổ kinh, mà không phải cá nhà táng to lớn hơn từng mắc cạn ở thành phố.

Suy nghĩ trong đầu Đinh Huyền rối loạn, đồ ăn mau chóng nguội lạnh, cô cũng không còn tâm tư ăn tiếp. Đắn đo suy nghĩ không có đầu mối, cô bung khay ăn đến chỗ bác gái, rồi xoay người đi ra ngoài.

Cái sân nhỏ bên ngoài vẫn náo nhiệt như trước, lớp học bỏ tức thi nghiên cứu sinh, cơ sở đào tạo ở nước ngoài, cùng với hoạt động đoàn thể sinh viên, chiếm cứ một khu vực lớn.

Đinh Huyền vội vàng đi qua bảng thông báo, lại vội vã qua trở về.

Trên tấm áp-phích to mới nhất, hai giờ trưa thứ năm, phòng thuyết trình lớn nhất ở thư viện, có buổi tọa đàm với học giả nước ngoài, một vị nhận được giải thưởng Lasker* y học lâm sàng, hai giáo sư sinh vật học hàng đầu, một Trung một ngoại, cùng với người cuối cùng —— Đoàn Luật Minh.

Giải thưởng Lasker được trao hàng năm từ năm 1946 dành cho những người còn sống đã có cống hiến lớn cho ngành y học hoặc thực hiện các dịch vụ y tế cộng đồng. Giải Lasker được coi là có uy tín thứ hai trong ngành y học, sau giải Nobel.

Cái này...không nằm trong kịch bản.

Đinh Huyền cúi đầu tìm kiếm “cách thức tham gia”, trên áp-phích viết thời gian phát vé vào cửa là trưa hôm qua. Đã qua thời hạn rồi.

Đinh Huyền cắn môi, cảm giác trong lòng rất phức tạp.

“Đúng rồi, là thầy Đoàn, thứ năm thầy ấy cũng đi diễn thuyết.”

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một âm thanh hơi quen tai, Đinh Huyền quay đầu lại, nhìn thấy Tôn Văn đang cùng một nữ sinh vừa nói vừa nhìn về phía này.

“À, hi ~” Tôn Văn cũng nhận ra cô, vui vẻ chào hỏi, nhìn thấy Đinh Huyền đứng trước áp-phích, “Cậu cũng muốn đi nghe diễn thuyết ư?”

Đinh Huyền cười lắc đầu: “Vé đã phát hết vào ngày hôm qua rồi.”

“À, thật ra không có vé cũng đi được, chẳng qua phải chờ sau khi mở màn mới có thể đi vào đứng phía sau lắng nghe.” Tôn Văn nghĩ nghĩ, “Bạn cùng phòng của tôi hình như thứ tư phải cùng giáo sư hướng dẫn đi công tác, cậu ấy có nhận vé. Khi trở về tôi sẽ hỏi lại xem, nếu cậu ấy còn giữ tấm vé kia, tôi lấy qua cho cậu.”

“Cám ơn.” Tin tức rất bất ngờ.

“Tôi thêm weixin của cậu nhé, còn chưa biết tên của cậu.” Tôn Văn lấy di động ra, vẫn cười ngượng ngùng.

“Tôi tên là Đinh Huyền.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 5: Tọa Đàm

Trưa thứ năm, Đình Huyền đến phòng thuyết trình lớn tại thư viện trước một tiếng. Bởi vì những học giả mời đến tọa đàm lần này đều là nhân vật tài ba nổi tiếng quốc tế, thế nên vào lúc này nhóm sinh viên của viện y học và khoa học đời sống cũng đã có mặt.

Đình Huyền ngồi xuống hàng ghế thứ tư ở chính giữa, tại chỗ ngồi có đặt ba tờ rơi, giới thiệu bối cảnh học thuật của ba vị học giả. Trên tấm thứ ba viết rõ ràng ba chữ “Đoàn Luật Minh”. Đọc kỹ phía dưới, Đình Huyền cảm thấy có chút thất vọng, lời giới thiệu về Đoàn Luật Minh trên tờ rơi quả thực cắt dán từ trang chủ giới thiệu giáo sư viện y học, ngoại trừ nhắc tới Đoàn Luật Minh tốt nghiệp tại trường y khoa hàng đầu nước Mỹ—— mau chóng một cách lạ thường.

Trường y khoa thường thường đều là năm năm khoa chính quy. Theo lẽ thường, tuổi tác của Đoàn Luật Minh hẳn là vừa tốt nghiệp bằng bác sĩ mới ra làm việc, nhưng hôm nay anh đã có thể sánh vai với đồng nghiệp theo nghề đã hơn hai mươi năm, ít nhất tại buổi tọa đàm lần này, ngoài anh ra thì những học giả khác đều đã ngoài năm mươi. Nhưng nếu đặt trong kịch bản...

Nam chính Đoàn Luật Minh dưới ngòi bút của Đình Huyền, là một thiên tài. Sự tồn tại của anh, không cần dùng đến quy tắc xã hội của người thường để giải thích.

Thời gian trôi qua chậm chạp. Chỉ một lúc sau hội trường phòng thuyết trình đã ngồi đầy người, phía sau chỗ ngồi đều là sinh viên đứng chen chúc nhau. Đứng hai giờ, buổi tọa đàm bắt đầu. Sau khi lãnh đạo nhà trường phát biểu, một vị học giả người nước ngoài cao to, tóc quần bạc phơ, chiếc mũ trắng tập bước lên sân khấu bắt đầu bài diễn thuyết của ông ta.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Đình Huyền cũng vỗ tay theo. Cô cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh một chút, nhưng sau một lúc tập trung tinh thần lắng nghe, cô lại uống công phát hiện đây là bài diễn thuyết tiếng Anh nhằm vào y học, cô chỉ hiểu được sơ sơ, không hề hiểu được những thuật ngữ y học. Ban đầu cô còn có ý định vừa lấy đi động tra từ điển vừa lắng nghe, sau đó đành dứt khoát lắng nghe thiên thư*. Bởi thế, thời gian trôi qua một cách khó khăn. Cô nhìn không được ánh chùng, phỏng đoán, rồi nhìn chăm chăm kim đồng hồ trên đồng hồ, cô vừa hy vọng mau chóng giải đáp nghi hoặc vương vấn trong lòng, trong tiềm thức lại mong muốn trì hoãn khoảnh khắc kia.

sách do trời viết ra, ý chỉ văn chương khó hiểu

Sau khi học giả tóc bạc xuống sân khấu, một giáo sư sinh vật học đi lên, sau đó là một giáo sư y khoa, cuối cùng...rút cuộc đến “Xin mời giáo sư Đoàn Luật Minh viện y học Hoa Đại”.

Người chủ trì vừa dứt lời, hội trường vang lên tiếng vỗ tay gần như muốn bùng nổ nhà, trong tiếng vỗ tay còn mang theo tiếng hét của nữ sinh, tại trường hợp thế này có vẻ hơi đột ngột. Hiên nhiên giáo sư Đoàn được yêu thích hơn so với những người diễn thuyết trước đó.

Đình Huyền ngồi ở hàng ghế thứ tư, lần đầu tiên thấy được người thật Đoàn Luật Minh.

Giáo sư viện y học hiện giờ hơi khác với trên tấm ảnh. Giáo sư Đoàn Luật Minh trước mắt, ăn mặc rất vừa vặn, cổ áo âu phục xanh đen phẳng phiu không có nếp nhăn, bên trong là áo sơ mi màu xám phối với cà-vạt màu đen, trong cổ tay áo lộ ra đường viền khuy măng sét óng ánh. Anh vững vàng bước lên sân khấu, đứng trước bục, nhìn những khuôn mặt xung quanh ở phía dưới đang dõi theo anh, có già có trẻ, có người tò mò, có người tươi cười...

Vóc dáng anh rất cao, trông cao hơn một mét tám lăm, thế nên còn phải điều chỉnh micro đến vị trí thích hợp. Tướng mạo của anh vô cùng xuất chúng, cho dù đặt trong nhóm sinh viên diễn xuất ở học viện nghệ thuật, anh cũng rất nổi bật. Nhưng loại nổi bật này không khiến người ta nảy lòng yêu thương, muốn tán công ngay, mà là cảm giác ở mức ngưỡng mộ, cùng với sự bất giác chùn bước. Anh có sức hấp dẫn của người đàn ông chín chắn, sức hấp dẫn sẽ khiến nữ sinh say mê theo một mức độ nhất định bù lại cảm giác xa cách phát ra từ bản thân anh, cũng có nghĩa là nếu anh muốn, không cần tốn nhiều công sức cũng sẽ có một lượng lớn người mến mộ.

Sau khi Đoàn Luật Minh cất tiếng diễn thuyết, cả hội trường đều im lặng.

Giọng nói của anh rất dễ nghe, âm điệu hơi thấp, trầm ổn, không nhanh không chậm, thỉnh thoảng khi tạm dừng trong micro sẽ phát ra tiếng hơi thở rất nhẹ khó mà nhận ra. Lần đầu tiên Đình Huyền biết cái gì gọi là “Âm thanh có từ tính”. Cho dù anh nói tiếng Anh, diễn thuyết về y học, nhưng sẽ khiến người ta cảm thấy, dù không nghe hiểu cũng là một loại hưởng thụ.

Trong lòng Đình Huyền có thứ gì đó đột nhiên dâng lên, sau đó chợt rút xuống, hóa thành vô số khói bụi bay đi, làn khói này tựa như là một đám tinh linh, bay lượn trong không trung, mê loạn, thì thầm lẩm bầm, Đình Huyền không nghe rõ, cũng hết cách khiến mình tập trung suy nghĩ.

“I’ll go into a bit more detail on dolphins I just mentioned.” Trên bục, Đoàn Luật Minh cầm điều khiển từ xa đổi sang slide khác, anh quay đầu nhìn nội dung trên màn hình, mỉm cười, “That is at root an issue of biology.”

Một giáo sư nghiên cứu y học, bắt đầu nói về nội dung sinh vật học.

Nữ sinh ngồi cạnh Đình Huyền nhỏ giọng cảm thán một tiếng: “Nam thần toàn năng diễn hình.”

Bắt đầu từ chỗ này, bài diễn thuyết của Đoàn Luật Minh càng giống như kiểu phổ cập khoa học, thế nên dùng từ đại chúng hơn. Lúc này Đình Huyền

mới dần dần nghe hiểu lời nói của anh.

Anh đang nói về khả năng khôi phục vết thương của cá heo. Cá heo thuộc bộ cá voi, họ hàng gần với cá voi. Cá heo có được khả năng khôi phục vết thương mà loài người không có được. Nghiên cứu phát hiện, sau khi cá heo bị thương, bề mặt vết thương sẽ mau chóng hình thành một lớp màng nhầy màu trắng dính trên bề mặt, loại hệ thống bảo vệ này sẽ tăng tốc sự hồi phục tại bề mặt vết thương, cuối cùng trở thành làn da giống như lúc trước. Cho dù là vết thương vô cùng nghiêm trọng, cũng có thể khôi phục đến mức không hề nhìn thấy dấu vết.

Đinh Huyền càng lắng nghe, sắc mặt càng tái nhợt.

Đoàn Luật Minh... Đoàn Luật Minh trong kịch bản, là sự tồn tại của yếu lực hùng mạnh, luôn đẩy lên gió tanh mưa máu. Mà dựa theo sự sắp đặt của Đinh Huyền, nhược điểm duy nhất của Đoàn Luật Minh chính là xuất thân của anh bị nguyên rủa, bởi vì bản thân u ám khi bị đối thủ mạnh gây thương tích, vết thương của anh sẽ rất khó hồi phục. Đương nhiên, cũng có cách giải quyết, nhưng mà... nếu dựa theo kịch bản, bây giờ Đoàn Luật Minh còn chưa phát hiện.

Trở lại thực tế, giáo sư Đoàn đứng trên bục ở trước mặt, đang nói về nghiên cứu của anh về khả năng khôi phục vết thương của cá heo.

Không bao lâu sau, anh đã hoàn thành phần diễn thuyết tại một phút đồng hồ cuối cùng trong thời gian dự định. Dựa theo thường lệ, tiếp theo là phần sinh viên đặt câu hỏi.

Tại hàng ghế thứ ba có một nam sinh lập tức giơ tay lên. Đoàn Luật Minh uống một ngụm nước, gật đầu ra hiệu về phía cậu ta. Nhân viên hội trường vội vàng đưa micro cho cậu sinh viên kia. Cậu sinh viên dùng tiếng Anh kiểu Trung Quốc đặt câu hỏi, mà Đoàn Luật Minh cũng dùng tiếng Anh để trả lời.

Đinh Huyền nghe không hiểu, cô nhìn Đoàn Luật Minh đứng trên bục, suy nghĩ vẫn hỗn loạn như mớ bòng bong.

Sau khi giải đáp câu hỏi của người thứ nhất, ngay sau đó phía dưới lại có thêm mấy sinh viên nóng lòng giơ tay lên. Đoàn Luật Minh lại chọn một sinh viên, tiếp tục trả lời câu hỏi, cuối cùng anh tỏ vẻ vì thời gian không đủ nên chỉ trả lời thêm một câu hỏi nữa thôi.

Trong phút chốc nghe anh nói thế, Đinh Huyền đột nhiên ngẩng đầu, gần như không kịp suy nghĩ cô giơ tay lên ngay. Cô không hề nghĩ tới mình muốn hỏi gì, chỉ là trong nháy mắt nhận ra đây có thể là cơ hội duy nhất để cô tiếp xúc với Đoàn Luật Minh.

Tuy rằng không đến mức đứng lên, nhưng cô vươn tay thẳng tắp, trong đầu mau chóng dự tính có thể hỏi vấn đề gì.

Ánh mắt Đoàn Luật Minh lướt qua cả hội trường, rồi cuộc dừng tại người Đinh Huyền. Mấy sinh viên trước, anh lựa chọn rất nhanh. Nhưng hiện tại, Đoàn Luật Minh tạm dừng một chút. Trong ánh mắt đối diện, Đinh Huyền cố lấy dũng khí kiên trì giơ tay, nói với mình nhiều lần không thể lùi bước. Chẳng biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy khóe môi Đoàn Luật Minh mím chặt trong phút chốc.

Cũng trong thời gian mấy giây, đối với Đinh Huyền lại là sự hành hạ. Mà Đoàn Luật Minh rút cuộc cũng ra hiệu đưa micro cho cô.

Đinh Huyền cầm micro đứng dậy, cảm giác được ánh mắt mọi người tại hội trường đều tập trung trên người cô.

Cô hít sâu, âm thanh hơi khô khan: “May I ask why you are interested in the trauma recovery of dolphins?”

Đoàn Luật Minh điềm tĩnh nhìn cô, ánh mắt không thể diễn tả hình như mang theo sự dò xét. Anh cất tiếng, giống như không có gì khác thường, vẫn dùng tiếng Anh trả lời.

Hỏi thi nghe cấp sáu, Đinh Huyền cũng chưa từng lắng nghe chuyên chú đến vậy. Câu trả lời của Đoàn Luật Minh đại khái là, anh cảm thấy khả năng tái tạo của cá heo khiến người ta kinh ngạc, nếu loại hiện tượng tự nhiên này có thể phân tích ra nguyên lý, đồng thời sử dụng y học lâm sàng của loài người, điều đó sẽ là một bước đột phá vĩ đại trong lịch sử y khoa, tạo phúc cho rất nhiều người.

Anh trả lời xong, Đinh Huyền nói cảm ơn, trả lại micro, khi ngồi xuống cô mới cảm thấy hai bàn tay mình lạnh lẽo, trên sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Đoàn Luật Minh cũng rời khỏi bục, đến chỗ nghỉ ngơi bên cạnh.

Tiếp theo có nhân viên hội trường lên sân khấu nói gì đó, Đinh Huyền hoàn toàn không lắng nghe. Trong đầu cô lặp đi lặp lại câu trả lời vừa rồi của Đoàn Luật Minh, từng câu một bay qua trước mắt. Cô nỗ lực muốn nhìn thấu hàm nghĩa trong đó, nhưng lại không thể tĩnh tâm để suy nghĩ.

Buổi tọa đàm kết thúc, khi người xung quanh đều đứng dậy đi lại, cô mới như tỉnh từ trong mộng, xách ba lô đứng lên.

“Bạn học, bạn không đi lấy sách hả?” Nữ sinh bên cạnh có lòng tốt nhắc nhở cô.

“Sách?” Đầu óc Đinh Huyền vẩn đục.

“Ban này giáo viên kia nói chỉ cần là người đặt câu hỏi thì có thể nhận được bộ sách do chính người diễn thuyết tự tay ký tên. Bạn đặt câu hỏi với giáo sư Đoàn, có thể đến phòng nghỉ lấy một quyển sách do thầy ấy ký tên!” Nói tới đây, ngữ khí của nữ sinh kia tràn đầy vẻ hâm mộ.

“...Cảm ơn.” Đinh Huyền ngờ ngàng một lúc, đứng tại chỗ chuyển tầm mắt về phòng nghỉ bên cạnh sân khấu.

Có đi hay không?

Đình Huyền chần chừ một lát, lần lữa lự này kéo ra một thời gian dài. Cô chưa từng nghĩ tới còn có cơ hội gặp riêng vị giáo sư Đoàn này. Trong lòng có một âm thanh đang nói, đừng đi, đi rồi nếu nhận ra càng trùng hợp hơn thì làm sao đây? Lại có âm thanh đang nói, nhìn một cái thôi, có lẽ chỉ vì gần giống với kịch bản quá mới khiến đầu óc hơi hỗn loạn, thật ra người ta chỉ là một giáo sư rất tài giỏi mà thôi, xác nhận một chút để yên tâm đi?

Cuối cùng, cô vẫn xách ba lô đi về phía phòng nghỉ.

Trong hội trường, gần như toàn bộ sinh viên đã rời khỏi, nhân viên cũng thưa thớt. Đình Huyền ổn định nhịp tim, cố gắng khiến chính mình bình tĩnh lại, cô gõ cánh cửa phòng nghỉ khép một nửa, rồi mở ra.

Vừa lúc có một giáo sư từ bên trong đi ra, đi ngang qua Đình Huyền. Trong cơn gió nhẹ do sự di chuyển mang đến, Đình Huyền nhìn thấy Đoàn Luật Minh đứng cạnh cây vạn niên thanh tươi tốt ở trước cửa sổ.

Anh đã cởi áo vét, áo sơ mi màu xám vẫn rất thẳng thớm. Nghe được tiếng bước chân, anh nhìn về phía cửa vào.

“Chào giáo sư.” Đình Huyền chần chừ chào hỏi, “Em tới nhận sách.”

Đoàn Luật Minh vẫn nhìn cô, sau đó mới đi sang sofa bằng da màu đen ngồi xuống, hai bên chiếc bàn tròn bằng gỗ màu đỏ thẫm có đặt một chồng sách mới ngày gần, tựa đề tiếng Anh.

“Tên?” Anh hỏi. Âm thanh không biến đổi qua micro, có chút ổn định.

“Đình Huyền,” Đình Huyền sững sốt một chút, cô thật không biết ký tên cũng còn muốn tên của cô, “Huyền của cô huyền.”

Trên trang bìa trong trắng tinh, Đoàn Luật Minh dùng bút máy viết nhanh ba chữ “Tặng Đình Huyền”, nét bút vững chắc sắc bén. Bàn tay anh trông rất đẹp, khớp xương cân xứng, đầu ngón tay thon dài trắng nõn, là một đôi tay thích hợp cầm dao phẫu thuật.

“Em không phải ở viện y học?” Ký tên xong, anh đẩy nắp bút, đặt sang một bên, đứng lên, đưa sách cho Đình Huyền.

Khoảng cách chưa đến một mét khiến Đình Huyền lập tức cảm thấy áp lực từ chiều cao của anh. Cô lùi về sau một bước, lễ phép nhìn anh: “Em ở học viện nghệ thuật.” Cô cầm lấy quyển sách, chạm phải đầu ngón tay của anh, rất lạnh.

Đoàn Luật Minh hình như cong khóe miệng.

Dưới sự tiếp xúc gần, Đình Huyền phát hiện anh thật sự rất anh tuấn, không phải vẻ đẹp nổi bật thường thấy trong giới giải trí, mà vừa nhìn là biết về anh tuấn của người thông minh có học thức. Loại anh tuấn này đem câu hình dung học thức sâu rộng đủ để cụ thể hóa, khiến người ta vừa nhìn thấy anh thì sẽ liên tưởng đến những ngôi trường danh giá trên thế giới Oxford Cambridge Harvard.

Đình Huyền cup mắt, nói cảm ơn, sau khi nói tạm biệt định xoay người rời đi. Trong khoảnh khắc cô mở cửa, sau lưng truyền đến âm thanh điềm tĩnh của Đoàn Luật Minh, nhưng dường như còn mang theo ý sâu xa nào đó: “Chúng ta sẽ mau chóng gặp lại.”

Đình Huyền nghe tiếng liền ngoảnh đầu lại, trong tầm mắt cánh cửa dần khép lại, cô nhìn thấy Đoàn Luật Minh đứng dưới ánh sáng rực rỡ, mái tóc anh rất đen, kèm thêm đôi mắt đen nhánh tựa như nhuộm mực tàu kia, khiến người ta có cảm giác u mê chìm sâu mất đi phương hướng.

Sau khi rời khỏi thư viện, Đình Huyền cầm quyển sách kia, đón gió đi về phía ký túc xá, trong lòng cô hết sức phức tạp. Di động trong ba lô đột nhiên vang lên, là điện thoại của giáo sư hướng dẫn Ưông Ninh. Đình Huyền sực nhớ giáo sư có nói muốn tìm một giáo sư của viện y học giúp cô.

“Đình Huyền à, cô đã nói chuyện xong với giáo sư bên viện y học.” Âm thanh của Ưông Ninh thoải mái vui vẻ, “Chín giờ sáng mai em đến tòa lầu viện y học văn phòng 621 gặp giáo sư Đoàn Luật Minh. Cô đã gửi cách thức liên lạc qua điện thoại cho em.”

Quyển sách trong tay Đình Huyền rớt xuống mặt đất

.....

“Đoàn Luật Minh đứng ở cuối hành lang, áo blouse trắng không nhiễm hạt bụi khoáng ngoài áo sơ mi trắng, tay phải đút trong túi, tại cổ tay lộ ra đồng hồ màu bạc, túi áo trước ngực đựng bút máy và ống nghe. Ánh nắng ngoài cửa làm nổi bật thân hình tựa như đang tỏa sáng. Hành lang trước mắt không một bóng người, nhưng ở trong mắt anh dường như lại đông nghịt. Anh đang suy nghĩ, tập trung nhìn một nơi nào đó, con người thâm sâu tựa như chứa đựng cả sao trời trên thế giới. Anh rất anh tuấn, ngũ quan hoàn mỹ giống như được dao phẫu thuật đắp nặn. Loại anh tuấn này không hề có tí vết, thế nên mang theo ngọn gió nào đó, cũng giống như lưỡi dao phẫu thuật lấp lóe ánh bạc, khẽ chạm vào sẽ rạch ngón tay bị thương, nhỏ xuống máu tươi.”

—— trích từ đề cương của Đình Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Bữa Tối

Đình Huyền cả đêm không ngủ. Ý nghĩ rối loạn trong đầu chưa từng biến mất. Nhưng đợi đến sáng thức dậy, cô đột nhiên bình thường trở lại. Nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ? Chỉ bằng đi từng bước. Gặp chiều...phá chiều...

Cô vội vàng rửa mặt, ăn bữa sáng. Chín rưỡi sáng, Đình Huyền mang theo đôi mắt thâm quầng gõ cửa văn phòng 621 tại viện y học. Ánh đèn trên hành lang hơi lờ mờ, nhưng một khi mở cửa, ánh sáng rạng rỡ bên trong có phần chói mắt.

Phương hướng của văn phòng này rất tốt, tầm mắt ở cửa sổ sát đất đã cuộn lên hết, ánh sáng chiếu thẳng vào. Trên bàn trà sofa tiếp khách đặt một chậu cây. Mà trên cái bàn màu nâu đậm nằm trước cửa sổ, máy tính màu đen, mấy chồng sách tư liệu được đặt ngăn nắp, bên phía tay phải là cái giá đựng đầy sách, bên cạnh bày đặt máy in cỡ nhỏ và máy fax.

Đoàn Luật Minh ngồi sau bàn, trước mặt đang mở ra một cặp tài liệu, anh cầm một chiếc bút máy, đang giương mắt nhìn cô.

“Chào giáo sư, em là Đình Huyền, nghiên cứu sinh được giáo sư Uông dẫn dắt, em qua đây ——” Đình Huyền dừng một chút, “Phòng văn giáo sư.” Bàn tay buông xuống bên người, nhẹ nhàng nắm lại.

“Ngồi đi.” Đoàn Luật Minh buông bút xuống, ánh mắt dừng trên mặt cô, “Uông Ninh nói em muốn viết kịch bản, thế nên cần phỏng vấn. Thời gian em đi theo tôi tạm định là hai tuần.”

“Đúng ạ, làm phiên giáo sư rồi.” Đình Huyền ngồi xuống, đặt ba lô trên đầu gối.

“Kịch bản em viết là về y khoa à?” Đường nét chân mày anh hơi sâu, ánh mắt đen nhánh chuyên chú nhưng cũng mang theo phong thái người làm thầy, ngón tay khẽ khàng gõ bên cạnh bàn.

“Không hoàn toàn như vậy...” Trong đầu Đình Huyền hiện lên chín chữ to “sau khi kiến quốc không được phép thành tinh”. Thật ra cô có thể dừng ở đây, nhưng trong lòng có gì đó quấy phá, sau khi suy nghĩ trong phút chốc, cô đột nhiên bổ sung, “Mang sắc thái huyền ảo, về...”

Cô nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm ánh mắt anh qua ánh đèn trần nhà.

“Yêu quái.”

Về yêu quái.

Đoàn Luật Minh vẫn điềm tĩnh nhìn cô. Thời gian đang trôi qua từng phút từng giây, anh chỉ ngẩng đầu xem đồng hồ, đứng lên, vừa lấy áo khoác, vừa lấy bao máy tính: “Bây giờ tôi đi dạy. Tôi sẽ bảo học trò gửi thời gian biểu cho em, thứ ba thứ năm đến bệnh viện làm việc, em dựa theo thời gian mà đến ——,”

Cuối cùng anh cầm lấy chìa khóa, ngẩng đầu nhìn chằm chú ánh mắt của Đình Huyền: “Tôi không đợi người khác.”

Từ giờ trở đi, Đình Huyền chính thức bắt đầu đi theo phỏng vấn trong hai tuần.

Đoàn Luật Minh giảng dạy cho sinh viên năm hai, Đình Huyền mở máy tính ngồi ở hàng ghế cuối cùng, lúc cần thì ghi chép lại. Tan lớp thì đến giờ ăn trưa, nhưng có vài sinh viên lại vây quanh đặt câu hỏi. Đợi khi trả lời xong tất cả câu hỏi thì đã tới mười hai rưỡi. Đoàn Luật Minh đã không còn thời gian ăn trưa, mà là chạy về văn phòng, nhận cuộc điện thoại hội nghị từ bệnh viện ở Sydney.

Đình Huyền một mình ăn bữa trưa tại căn tin, do dự một lát, cô đến siêu thị mua một cái bánh sandwich, sau đó mua một ly cà phê nóng ở máy bán hàng tự động tại lầu một viện y học.

Khi đến nơi thì đã một rưỡi, lúc đẩy cửa đi vào, vừa lúc Đoàn Luật Minh cúp máy, bỏ tài liệu vào trong cặp hồ sơ. Buổi chiều anh phải mở buổi họp nhóm nghiên cứu sinh.

Đình Huyền đặt sandwich và cà phê trên bàn.

“Cám ơn.” Đoàn Luật Minh chuyển tầm mắt từ đồ ăn sang khuôn mặt cô, rồi cầm lấy ly cà phê ấm.

“Không cần ạ.”

Ánh mắt đen nhánh của anh nhìn chằm chằm Đình Huyền không hề chớp mắt, tựa như đánh giá, cũng tựa như suy tư, anh đột nhiên nói: “Buổi tối tôi mời em ăn cơm.”

Đình Huyền ngẩn người, không ngờ tới anh sẽ trả lời như vậy, cô hé miệng còn chưa kịp thốt ra lời, Đoàn Luật Minh đã xách cặp hồ sơ đi ngang qua cô, vạt áo khoác lướt qua bàn tay đặt bên người cô.

Đình Huyền xoay người, đành phải lấy bao máy tính của mình ở trên sofa, mau chóng bước theo sau.

Thật ra Đoàn Luật Minh hiếm khi triệu tập tất cả sinh viên mở họp nhóm, anh càng có khuynh hướng trao đổi một với một hơn. Mà buổi họp lần này là vì

để sinh viên đã đi theo anh tham gia hội nghị quốc tế lần trước làm báo cáo học thuật.

Đình Huyền đi theo sau anh, nhìn sống lưng thẳng tắp của anh, bờ vai rộng lớn, đường mép tóc sau tai gọn gàng — anh là một người rất cẩn thận tỉ mỉ.

Lầu ba, đi qua phòng nuôi động vật tạm thời có mùi thức ăn thoang thoảng bay ra, quẹo qua một chỗ rẽ, thì đến một căn phòng thảo luận nhỏ. Vừa đi tới chợt nghe tiếng “Chào giáo sư” liên tục, đợi khi Đình Huyền bước vào thì bên trong không còn âm thanh.

Cái bàn xếp thành hình chữ “Hồi (回)”, tám người ngồi, trong đó còn có một gương mặt ngoại quốc tóc vàng mắt sâu mũi cao, ánh mắt mọi người đều từ giáo sư hướng dẫn chạy qua người Đình Huyền.

Cô có phần mất tự nhiên, vòng qua cạnh bàn ngồi xuống một góc. Cô quan sát căn phòng thảo luận này, trên giá áo ở cửa treo một chiếc áo blouse trắng, chồng sách nằm trên giá sách hơi lộn xộn, còn đặt rất nhiều chai lọ, trên tường có tấm áp-phích hình dạng phân tử, tại góc tường thậm chí có chỗ rửa mặt, đặt bồn nhựa và khăn mặt nhỏ. Ban này khi đi ngang qua văn phòng sát vách, Đình Huyền thấy được bên trong có tủ lạnh cỡ nhỏ và lò vi sóng, mà căn phòng này, tại góc bàn có đặt một máy pha cà phê.

Đoàn Luật Minh ngồi ở hàng ghế thứ nhất, sau khi nói sơ lược mấy câu, anh bảo sinh viên tiến lên vừa mở PPT (PowerPoint), vừa thuyết trình.

Lúc này Đình Huyền mới phát hiện người thuyết trình lại là Tôn Văn.

Hôm nay Tôn Văn rõ ràng có trang điểm, cũng chỉ nhẹ thôi, dựa vào nội dung PPT, còn dùng khá nhiều tiếng Anh làm báo cáo học thuật. Chỉ cần là nội dung chuyên ngành, Đình Huyền vẫn nghe không hiểu, nhưng vẫn có thể từ PPT của Tôn Văn nhìn ra, báo cáo của Tôn Văn là về hội nghị quốc tế lần trước về những tiến bộ trong việc chống vi khuẩn lây lan khi du lịch nước ngoài.

Cũng chính là khi trở về từ hội nghị này, tại sân bay thành phố liền xảy ra việc xe đưa đón tự bốc cháy. Tên của Tôn Văn và cậu bạn học vẫn còn nằm trong phòng bệnh khoa bỏng tại bệnh viện.

Đình Huyền nhìn bóng lưng của Đoàn Luật Minh — đối với cậu học trò bị bỏng của mình anh... có suy nghĩ gì?

“Hey, bạn là học trò sắp mới nhận hả?” Cậu nam sinh ngồi bên cạnh nằm sấp trên bàn nhỏ giọng hỏi cô. Sinh viên nghiên cứu sinh bình thường xác định giáo sư hướng dẫn từ sớm.

“Không phải,” Đình Huyền hơi xấu hổ, “Tôi ở học viện nghệ thuật.”

“Đồng Tường, hãy nói về quan điểm của em” Đồng trước đột nhiên truyền đến tiếng của Đoàn Luật Minh.

Đình Huyền ngẩng đầu, nhìn thấy PPT của Tôn Văn đang biểu thị trang “thank you”, mà Đoàn Luật Minh đã xoay người ngồi nghiêng ở bàn bên cạnh, ly cà phê trong tay vừa đưa tới bên môi.

Cậu nam sinh mới nói chuyện với Đình Huyền lúng túng đứng dậy, trong lúc nhất thời chẳng biết nói gì.

“Không có lần sau.” Đoàn Luật Minh thản nhiên nói, chẳng thèm nhìn Đồng Tường một cái, đặt cà phê xuống rồi hỏi một nữ sinh khác.

Một nam sinh ngồi bàn trên lặng lẽ quay đầu, giọng thẳng ngón cái về phía Đồng Tường: “Sếp ở đằng trước, cậu cũng dám lơ đãng.”

Đình Huyền cắn môi, gục đầu xuống, mở máy tính.

Buổi họp nhóm kết thúc, sau khi Đoàn Luật Minh nói có thể đi rồi, các sinh viên mới bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Đình Huyền xách ba lô đi qua chào hỏi Tôn Văn.

“Sao cậu và thầy Đoàn ở cùng nhau thế?” Tôn Văn đang đứng cạnh máy chiếu, nhỏ giọng hỏi.

“Tôi muốn viết kịch bản, cần thu thập tin tức.” Đình Huyền cười với cô ta.

“Đi thôi.” Đoàn Luật Minh không quan tâm cô vẫn đang chào hỏi, anh trực tiếp mở cửa ra.

“Tạm biệt thầy.” Tôn Văn lập tức nói.

“Tạm biệt.”

Ra khỏi phòng thuyết trình, Đoàn Luật Minh vừa đi về phía văn phòng, vừa hỏi Đình Huyền: “Em muốn ăn gì?”

“Không cần ạ.” Đình Huyền đi mấy bước bất kịp, lý do đã tới bên miệng, nhưng vào khoảnh khắc Đoàn Luật Minh quay đầu nhìn cô, ý nghĩ của cô chợt khựng lại.

“Vậy tôi quyết định, cơm Tây.” Đoàn Luật Minh giống như chưa từng nghe thấy lời từ chối của cô, xem thời gian thì mới bốn giờ chiều, “Em trở về chuẩn bị một chút, năm giờ rưỡi xuất phát.”

Đình Huyền há hốc miệng, cuối cùng chẳng nói gì.

Cô về cất máy tính ở ký túc xá, Vương Thu còn đóng màn nằm ngủ. Ánh sáng rất mờ mịt, Đinh Huyền bật đèn bàn có phần khó xử, cuối cùng cô sửa lại ghi chép của ngày hôm nay. Có lẽ sau này cô có thể đem tình huống hợp nhóm viết vào trong kịch bản.

Năm giờ mười phút, Đinh Huyền xách ba lô lần nữa, cầm chìa khóa ra ngoài.

Sắc trời chạng vạng cuối hạ vẫn vô cùng sáng sủa, tà dương ở cuối chân trời hiện lên từng rặng mây đỏ. Đinh Huyền vừa tới hành lang lầu một của ký túc xá, liền trông thấy Đoàn Luật Minh vừa khép tài liệu ngồi trên ghế lái chiếc xe Land Rover màu đen đậu ở ven đường.

Anh —— biết ký túc xá của cô?

Đinh Huyền lơ mơ nghĩ rằng anh khẳng định đã xem qua hồ sơ sinh viên của mình.

Đoàn Luật Minh lái xe rất vững vàng, cũng ít khi nói chuyện. Xuất phát từ sự lễ độ Đinh Huyền ngồi ở ghế phó lái, sau khi nói xong về thời tiết gần đây thì không tìm được chủ đề gì khác.

Nhà hàng com Tây xoay tròn nằm tại tầng cao nhất ở tòa cao ốc 45 tầng tại trung tâm thành phố, ở đây còn có người đánh đàn dương cầm. Mà Đinh Huyền mang giày vải áo khoác thường, có vẻ không hợp tí nào.

Sau khi ngồi xuống Đoàn Luật Minh đưa áo khoác cho nhân viên phục vụ. Ngay sau đó nhân viên phục vụ đưa thực đơn và danh sách rượu tới, trông giá cả cũng không thấp. Đoàn Luật Minh bảo nhân viên phục vụ giới thiệu một vài món ăn đặc trưng của nhà hàng. Đinh Huyền thăm thò phào nhẹ nhõm, gọi món dựa theo lời giới thiệu của nhân viên.

Đội nhân viên phục vụ rời khỏi, Đinh Huyền nhìn ra ánh đèn sáng rực của các tòa cao ốc tại thành phố ngoài cửa sổ mờ mịt, tầm nhìn ở đây tốt lắm, chín mươi phút có thể nhìn một vòng cảnh đêm. Trong hình ảnh phản chiếu ra cửa sổ, Đoàn Luật Minh vừa mới uống nước, sau khi đặt ly xuống, tầm mắt anh dừng trên người cô.

Sự quan sát chẳng hề kiêng dè của anh khiến Đinh Huyền xoay đầu lại, thử tìm đề tài: “Thầy Đoàn thường tới chỗ này à?”

“Thình thoảng, tôi ít khi có thời gian ra ngoài ăn com.” Đoàn Luật Minh nói qua loa, cả ngày làm việc liên tục anh dường như không hề mệt mỏi, trông vẫn thông thả giống như buổi sáng khi Đinh Huyền gặp anh.

“À...” Trong lòng Đinh Huyền dỗi ý, “Ngành y khoa bận rộn nhiều việc —— tại sao giáo sư lại lựa chọn học y?”

“Không cần dùng kính ngữ,” Đoàn Luật Minh dựa lưng vào ghế, dừng một chút, “Học y, coi như là đến từ mộng tưởng —— lui thì cứu dân, tiến thì cứu thế.”

Đối với câu trả lời này, Đinh Huyền rất kinh ngạc, lại hỏi: “Bố mẹ của thầy cũng là bác sĩ?”

“Tôi không có bố mẹ.” Anh nhìn chằm chằm Đinh Huyền.

Bàn tay Đinh Huyền cầm ly nước hơi run lên một chút.

“Tôi trưởng thành tại viện phúc lợi, may mắn việc học hành rất thuận lợi.” Đoàn Luật Minh nói nhẹ nhàng băng quơ, lại dùng ánh mắt rất dịu dàng nhìn Đinh Huyền, “Em cũng học khoa chính quy tại Hoa Đại?”

“Vâng.” Đinh Huyền gật đầu, trong lòng trầm xuống. Ngọn đèn trên đầu chiếu rọi đồ sứ màu trắng trên bàn, có phần chói mắt. Cô nghiền ngẫm, hy vọng có thể không để lộ dấu vết mà chuyên đề tài về phía đối phương lần nữa, có lẽ ——

“Ở trong kịch bản em cần viết về một nhân vật học y, thế nên giáo sư Ưông ——” Cô nói.

Đoàn Luật Minh ngắt lời cô: “Nam chính?”

“Phải. Là một...” Cô bất giác nắm chặt khăn giấy, “Yêu quái. Nam chính là yêu quái, ẩn nấp trong thế giới con người —— thầy cảm thấy chủ đề này thế nào?”

“Tôi không biết rõ về phương diện này.” Anh nói thẳng, “Chỉ có thể cung cấp kiến thức y học cho em.”

Nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên. Đoàn Luật Minh mỉm cười, nói tiếp: “Nhưng mà, rất có sức tưởng tượng.” Đây là đánh giá của anh.

Đinh Huyền gần như mang theo vẻ ngạc nhiên mà ngẩng ra nhìn vài giây. Lần đầu tiên cô thấy Đoàn Luật Minh mỉm cười. Tuy rằng nụ cười rất bình thản nhẹ nhàng, nhưng anh thật sự nở nụ cười. Khi lấy lại tinh thần, Đinh Huyền nhìn bánh mì trong rổ, đột nhiên có cảm giác mình đang ở trong buổi trưa hè, không ngủ trưa mà hỗn loạn viết luận văn cho kịp.

“Lúc trước sao em không chọn học diễn xuất?” Đoàn Luật Minh hỏi.

Nhớ lại hành trình học tập của mình, Đinh Huyền cảm thấy hơi muốn cười, câu hỏi thế này cô đã gặp nhiều rồi, “Em không thích xuất đầu lộ diện, tính cách bản thân cũng chẳng thích hợp. Chủ yếu là ——” Cô do dự một chút.

“Chủ yếu là, em gái em học diễn xuất.” Nói xong câu đó, Đinh Huyền ngẩng đầu nhìn ánh mắt Đoàn Luật Minh lúc nào cũng có vẻ sâu xa. Lần đầu tiên cô nói ra câu này với một người xa lạ.

“Em gái em?” Đoàn Luật Minh tỏ vẻ nghiêm túc, nghe kỹ lời nói của cô.

“Phải, cô ấy học diễn xuất, hiện đang làm diễn viên.” Đinh Huyền lẩm bẩm vài câu, nhủ mày, nói chậm chậm, “Thật ra, cô ấy không phải em gái em... là chị gái, chị ruột.”

“Sau khi tiến vào giới giải trí thì sửa tuổi?” Đoàn Luật Minh ôn hòa hỏi.

“Vâng.” Đinh Huyền chậm rãi gật đầu, nhủ mày.

“Tôi sẽ không nói với người khác,” âm thanh của anh rất thấp, gần như trong nháy mắt đọc hiểu biểu cảm của cô, “Hãy tin tôi.” Anh đặt cái nĩa xuống, ánh mắt chân thành mà nghiêm túc.

Đinh Huyền gần như không thể dời chuyển tầm mắt của mình khỏi cặp mắt của anh. Không biết qua bao lâu, có thể là vài giây cũng có thể là mấy chục giây, cô đột nhiên buông tay, dao ăn rơi loảng xoảng trên bàn ăn.

“Em xin lỗi, em đi toilet một chút.” Đinh Huyền đột ngột đứng dậy, thậm chí không đợi nhân viên phục vụ gần đó kéo ghế ra cho cô, cô vội vàng đi về phía toilet.

Trong toilet, Đinh Huyền khom lưng xuống vòi nước cảm ứng rồi tạt nước lên mặt. Giọt nước lạnh lẽo theo hai má chảy xuống, lúc này cô mới dần dần tìm về suy nghĩ của mình cứ bị Đoàn Luật Minh lôi kéo. Suong mùi dày đặc hỗn độn trong đầu dần dần tản ra, Đinh Huyền ngẩng đầu, nhìn chính mình trong gương, ngọn tóc ướt sũng đang nhỏ nước.

Trời ơi... làm sao thế hả? Bọn họ đang nói những gì?

Sao lại dễ dàng kể rõ cuộc sống của mình, nói ra chuyện của Nhược Kỳ? Rõ ràng nên là cô tìm hiểu tin tức của đối phương... Tại sao ngược lại là cô nói ra triệt để?

Đầu óc hỗn loạn đến giờ mới tỉnh táo lại. Đinh Huyền lau giọt nước trên ánh mắt. Không được, cứ như thế là không được. Cô phải giữ bình tĩnh.

Từ trong toilet đi ra thì đã là mười lăm phút sau. Khi vòng qua các bàn ăn khác đi tới cạnh cửa sổ, cô thấy Đoàn Luật Minh đang tạo nhã cắt miếng thịt bò, cô có một loại ảo giác, hình như trong tay anh không phải là con dao ăn, mà là dao phẫu thuật.

Cô ngồi xuống, hạ quyết tâm không nói về cuộc sống của mình, mà Đoàn Luật Minh cũng không hỏi thêm nữa.

Ăn xong, Đoàn Luật Minh gọi nhân viên phục vụ lấy áo khoác đến, hình như chuẩn bị trực tiếp rời khỏi.

Đinh Huyền thấy nhân viên đứng đó không nhắc đến việc thanh toán: “Còn chưa tính tiền ạ?”

“Không cần.” Đoàn Luật Minh mặc áo khoác màu đen của mình, dựng đứng cổ áo, cầm vật áo phui một chút, anh nghiêng đầu nhìn cô, “Tôi là ông chủ.”

Đinh Huyền che giấu vẻ kinh ngạc chột lóc lên, không nói gì.

Ra khỏi tòa cao ốc, Đinh Huyền dùng lý do còn muốn đi siêu thị, khéo léo từ chối Đoàn Luật Minh có lòng tốt đưa cô về nhà. Đoàn Luật Minh cũng không nhiều lời, trực tiếp lái xe rời khỏi.

Đinh Huyền nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen biến mất ở góc đường, cô quay đầu hướng về phía trạm xe điện ngầm. Gần đến tháng mười, gió đêm rất cuộc mang đến cảm giác thoáng mát.

Anh... anh thật sự đến từ ngôi bút của cô sao?

Đinh Huyền vẫn còn lưỡng lự, nhưng chi tiết khớp nhau nhiều như vậy. Cô không nghĩ ra, cho dù thế nào cũng không thông. Có điều may là, cô có thời gian hai tuần tiếp theo để tìm kiếm.

Đêm nay cô không định quay về trường, muốn về nhà. Mặc dù ở nhà cũng một mình, nhưng coi như thoải mái không gò bó. Tuy rằng là người thành phố này, nhưng ông Đinh làm việc tại giếng dầu khí đốt trên biển quanh năm, bình thường không về nhà. Tích góp nhiều năm mua một ngôi nhà một phòng khách hai phòng ngủ tại một tiểu khu, trả trước năm năm, bây giờ còn vay năm năm.

Về đến nhà, Đinh Huyền mệt mỏi chẳng muốn động dậy. Cô cầm quần áo đến phòng tắm tắm rửa. Sau nửa tiếng tắm rửa, cô chỉ mặc áo thun không tay màu trắng, cộng thêm chiếc quần short thể thao màu xám đi ra, mở một chai sữa chua, cắm di động nạp pin, rồi mở màn hình di động lên, gọi điện cho Nhược Kỳ, hỏi cô đang làm gì.

“Vừa mới đi qua một trạm thu phí.” Nhược Kỳ ngập ở đầu dây bên kia, “Đi tham gia lễ khai trương của một khách sạn nào đó.”

“Chị đừng để tài xế mệt quá.” Đinh Huyền kéo ngăn tủ dưới tủ tivi.

“Biết rồi,” Nhược Kỳ qua loa, “Một tiếng nữa thì đến. Em đang làm gì hả? Cứ kêu loảng xoảng bên đó.”

“Tìm USB, nhớ là đặt ở đây mà.” Đinh Huyền thờ dài, “Ngày mai lại phải đi gặp giám chế Trương.” Cô lại kéo ngăn tủ, “Kỳ lạ, sao không tìm thấy.”

“Địa Trung Hải thật vẫn chưa xong à —— có phải coi trọng em rồi không?”

“Sao có thể?” Đinh Huyền cười, trong khóe mắt đột nhiên mờ hồ thấy gì đó, cô bật dậy, trước mắt đột nhiên biến thành màu đen.

“A lô? Sao vậy?”

“À...không có gì.” Đinh Huyền dụi mắt, nhẹ nhàng thở ra.

Hoa mắt, cô lại nhìn cái bóng của giá phơi đồ cạnh ban công thành Đoàn Luật Minh.

“Ồ, sao USB nằm trên bàn.” Đinh Huyền nhìn thấy nằm cạnh bình hoa trên bàn ăn lại là USB, cô lẩm bẩm, “Đặt ở đây hồi nào...”

Phòng khách thông với ban công, cánh cửa kính ban công khép hờ. Tuy rằng không có gió, nhưng chuông gió bằng ốc xà cừ khẽ lay động vang lên tiếng leng keng.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Dưa Anh Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Say Rượu

Tuy rằng đã đoán trước mình không được coi trọng, nhưng Đinh Huyền làm sao cũng không ngờ, giám chế Trương trực tiếp bỏ quên cô. Cô đợi đến giờ tan tầm năm rưỡi chiều, mới nhìn thấy giám chế Trương cùng một người đàn ông trung niên từ văn phòng đi ra, vừa cười vừa nói, vừa đi ra ngoài.

“Giám chế Trương!” Đinh Huyền thậm chí không kịp xách máy tính lên, vội vàng đẩy cửa gọi đối phương lại. Tuy rằng tâm trạng sa sút, nhưng cô không thể cứ vậy ảo não trực tiếp đi về.

Người đàn ông trung niên nghe tiếng cũng xoay người.

“Ồ, Tiểu Đinh. Cô xem trí nhớ của tôi, chao ôi.” Giám chế Trương khách khí một câu, hoàn toàn không có vẻ muốn nhận lỗi, “Hôm nay thật sự bận quá, ngày mai cô qua lại nhé.” Câu nói đầu tiên đã bình thản xua đuổi Đinh Huyền.

Nói cách khác, câu nói nghĩ sẵn trong đầu từ lúc một giờ, ngay cả cơ hội để nói cũng chẳng có. Có chút...nực cười. Nhưng Đinh Huyền hoàn toàn không cười nổi.

“Đây là diễn viên mới vừa ký hợp đồng à?” Người đàn ông trung niên bên cạnh nhìn Đinh Huyền từ trên xuống dưới.

“Không phải, cô ấy là biên kịch đến bàn chuyện kịch bản.”

Lúc này Đinh Huyền mới nhìn về phía người đàn ông trung niên. Vóc dáng hơi gầy, bởi vì lớn tuổi mà khóe mắt sụp xuống, nhưng trông có vẻ đầy sức sống lạ thường.

“Bàn kịch bản? Kịch bản gì?” Người này cười hỏi.

“Đạo diễn Khuru cảm thấy hứng thú ư?” Giám chế Trương lập tức tiếp lời.

“Thì tôi vốn làm cái này mà.” Đạo diễn Khuru cười gật đầu.

Giám chế Trương quay đầu lại nhìn Đinh Huyền: “Đinh Huyền, tới giờ ăn cơm rồi, bằng không cô cùng chúng tôi đi ăn cơm nhé? Nói chuyện về kịch bản của cô —— cũng không thể để cô đi một chuyến tay không trở về có phải không? Và lại hiếm khi đạo diễn Khuru Bình ở đây, có thể để ông ấy chỉ bảo.”

Khuru Bình?

Cô đã từng nghe nói về cái tên Khuru Bình, trong những bộ phim truyền hình và điện ảnh nổi tiếng năm ngoái đều có tác phẩm của ông ta. Nhìn trên tivi Khuru Bình có vẻ khó coi, nhưng người thật lại rất hòa nhã, không phách lối.

Khuru Bình cười rất ôn hòa, giống như ông chú nhà hàng xóm: “Biên kịch Đinh cùng đi ăn nhé?”

Đinh Huyền lưỡng lự. Trong đầu hiện lên lời nói tối qua của Nhượng Kỳ —— phải nắm bắt cơ hội mới có thể làm phim... Có lẽ, có lẽ đây là một cơ hội chẳng? Có thể sau khi Khuru Bình lắng nghe kỹ càng, sẽ chọn kịch bản của cô không? Đây chẳng phải là mục tiêu cô luôn phấn đấu sao?

Đi ăn một bữa cơm, nói về kịch bản một chút. Cho dù là biên kịch cũng không thể luôn dựa vào cây bút để nói chuyện, còn phải biết xã giao.

Kết quả, trong tầm mắt Khuru Bình, Đinh Huyền chậm rãi gật đầu.

Sau đó Đinh Huyền mới phát hiện đây quả nhiên là bữa tiệc riêng của Khuru Bình và giám chế Trương. Ở đây ngoài bọn họ ra thì chỉ có hai người trợ lý đi theo Khuru Bình. Mọi người cứ bàn về chính sách điện ảnh truyền hình gần đây của quốc gia.

“Nghe nói cô là biên kịch mới?” Một trợ lý của Khuru Bình vừa lúc ngồi cạnh Đinh Huyền, ngoài ba mươi đeo mắt kính trông rất tháo vát, trên người có mùi thuốc nhàn nhạt.

“Không tính là vậy...” Đinh Huyền buông đũa, nói thật, “Tôi còn chưa tốt nghiệp.”

“Chưa tốt nghiệp? Năm ba hay năm bốn?” Đối phương nhìn như rất có hứng thú.

“Năm hai nghiên cứu sinh.”

“Học thạc sĩ à?” Trợ lý nhíu mày, cầm ly rượu, “Lại đây, tôi kính cô một ly —— nghề này mà chịu học nghiên cứu sinh là hiếm đó.”

Đinh Huyền không biết uống rượu, nhưng lúc này chỉ có thể cầm ly lên, uống một ngụm. Mùi vị đắng chát lập tức tràn đầy nụ vị giác.

“Cô Đinh hiện tại đang viết kịch bản gì?” Khuru Bình thấy trợ lý và Đinh Huyền trò chuyện vui vẻ, đột nhiên hỏi.

“Phim hiện đại, có sắc thái huyền ảo, nam chính là yêu quái.” Đinh Huyền trả lời.

“Ồ, đã có đề cương rồi sao?” Khuru Bình cầm ly rượu.

“Vâng, hiện tại kịch bản đến tập thứ năm.” Đinh Huyền cũng chỉ đành cầm ly, trợ lý bên cạnh lập tức rót đầy cho cô.

“Tổng Vĩ à, để lại địa chỉ hòm thư cho biên kịch Đinh.” Khuru Bình suy tính nói.

Tổng Vĩ đặt chai rượu xuống, sau đó nói vâng.

Đinh Huyền không ngờ lại quá thuận lợi như vậy, thuận lợi đến mức cô cảm thấy vượt quá mong đợi.

“Biên kịch Đinh chưa say chứ?” Khuru Bình lại hỏi, “Ít khi ra ngoài xã giao à?”

“À... đúng vậy.” Đinh Huyền hơi xấu hổ.

“Chúng ta làm nghề này, phải biết uống rượu. Người Trung Quốc cũng chú trọng cảm tình qua việc uống rượu.” Khuru Bình thành khẩn nói, “Bao nhiêu chuyện bàn không xong, đẩy ly rượu qua lại thì nói xong. Nhưng là con gái vẫn phải cẩn thận, đừng bao giờ uống quá sức.”

“Nếu quả thật không uống được nữa, cô cứ nói mình bị cảm, vừa mới uống thuốc.” Trợ lý Tổng cũng tiếp lời.

“Đúng đúng đúng. Uống thuốc còn uống rượu sẽ ngộ độc, điểm ấy người thường uống rượu đều biết.” Giám chế Trương nói.

Bầu không khí trên bàn vẫn rất thoải mái, thoải mái đến nỗi sợi dây căng thẳng trong lòng Đinh Huyền chợt thả lỏng không ít. Tư tưởng đối với giám chế Trương luôn tỏ vẻ bất chệt trước kia cũng tăng thêm không ít thiện cảm.

Khuru Bình giản dị dễ gần, còn theo khía cạnh chọn lựa kịch bản mà đưa ra không ít đề nghị, nói năng hợp lý, thẳng thắn thành khẩn chắc chắn. Đinh Huyền rất cảm kích, cảm kích đến mức nghĩ rằng cho dù cuối cùng Khuru Bình trả lại bản thảo của cô, cô cũng sẽ không thất vọng, bởi vì có cơ hội được nghe một vị trưởng bối trong nghề nhiều năm chỉ dạy đã là hiếm thấy.

.....

Qua ba lượt rượu, giám chế Trương uống đến mức đỏ mặt mới thoáng thấy Đinh Huyền ở bên cạnh đã chống trán sắp nằm bò trên bàn: “Tiểu Đinh?”

Đinh Huyền không ngẩng đầu.

“Tửu lượng cũng kém quá.” Giám chế Trương nói.

“Dù sao cũng là con gái.” Khuru Bình cười cười, căn dặn trợ lý Tổng Vĩ, “Tiễn cô ấy đi, gọi một chiếc taxi, xem nhà cô ấy ở đâu.”

“Được. Vậy tôi đưa cô ấy đi trước.” Tổng Vĩ đứng dậy, định dìu Đinh Huyền đứng lên.

Giám chế Trương nhìn thấy ly rượu trong tay Đinh Huyền mới uống có nửa ly, con mắt ông ta đảo một vòng, cười mà không nói, nhắc tới đề tài khác với

Khuru Bình.

Tổng Vĩ một tay giữ cánh tay Đình Huyền, tay còn lại tiện thể cầm ly rượu của Đình Huyền, đổ nửa ly kia vào trong thùng rác, thuận tay ném ly đi.

Sau đó, anh ta dìu Đình Huyền bước chân đã mềm nhũn đi ra ngoài.

Cánh cửa phía sau anh ta lặng lẽ khép lại.

Nửa tiếng sau, Khuru Bình ở cửa thang máy tiến giám chế Trương. Giám chế Trương say ngà ngà, hà hơi rượu bám nút tầng lầu, liên tục nói không cần tiền.

Nhìn thấy cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Tổng Vĩ đi theo sau Khuru Bình, đưa tấm thẻ phòng “2315”.

Khuru Bình hừ một tiếng, tùy ý vẫy tay bảo Tổng Vĩ rời khỏi.

Mười phút sau, phòng 2315.

Khuru Bình bật đèn, tiến vào phòng ngủ, trông thấy Đình Huyền nằm trên giường đã bất tỉnh nhân sự.

Dù sao ông ta cũng không còn trẻ, Khuru Bình ngồi ở mép giường, vừa nghỉ ngơi tỉnh rượu, vừa vươn tay vén đi sợi tóc nằm trên gương mặt Đình Huyền. Khuôn mặt ngủ say trẻ trung, lộ ra vẻ mềm mại đẹp đẽ của thanh xuân.

Khuru Bình luôn cho rằng có một câu rất đúng, đàn ông mặc kệ bao nhiêu tuổi, đều thích phụ nữ trẻ trung xinh đẹp. Ông ta cũng không ngoại lệ, ưa thích —— nữ sinh vừa bước vào đời, ví dụ như diễn viên nhỏ lần đầu thử vai, chẳng hạn như... biên kịch nhỏ ít khi xã giao.

Khuru Bình hà hơi rượu cười cười, ông ta cởi áo sơ mi, khom lưng vừa hôn lên mặt Đình Huyền, vừa vuốt ve cái cổ mịn màng của cô, rồi cởi ra từng khuy áo sơ mi của cô.

Ngọn đèn trong phòng u ám, vô cùng yên tĩnh chỉ có tiếng thở dốc của Khuru Bình.

Ông ta hôn từ cổ Đình Huyền rồi dần dần dời xuống, sau đó hôn tới ——

Một miếng lông, móng tay lông lá bén nhọn.

Khuru Bình mở mắt ra, trong tầm mắt mờ tối không rõ ràng trông thấy đôi mắt xanh mon mon trước mặt.

Khuru Bình sồn tóc gáy, thậm chí còn chưa kịp hét to thì người đã bay lên, nện thẳng trên vách tường, sắc mặt hoảng sợ ngất đi.

Giây tiếp theo, đèn trên trần nhà phát sáng.

Đoàn Luật Minh đứng ở mép giường, cúi đầu nhìn Đình Huyền vẫn mê man bất tỉnh.

Khoác bộ lông trắng như tuyết không hề có tạp chất, hồ ly từ trên cái gối nhẹ nhàng nhảy lên. Cửa sổ mở rộng, tấm màn bay theo làn gió, con cáo trắng ngồi xồm tại cửa sổ, đợi sau khi gió lặng tấm màn buông xuống thì lại trở thành một người đàn ông tóc ngắn trông hơi rối ngồi ở cửa sổ, chân trái co lại, mũi chân chống trên bệ cửa sổ, đùi phải buông xuống.

“Chẳng thú vị chút nào.” Người đàn ông ngáp một cái. Trên khuôn mặt trắng nõn như gốm sứ của anh ta có một cặp mắt hoa đào xinh đẹp, môi hồng răng trắng, nhưng lông mày dày vẻ khí khái hào hùng. Ngũ quan hòa lẫn tạo nên vẻ đẹp không phân biệt nam nữ, vừa có vẻ đẹp diễm lệ của thế gian, cũng mang theo vẻ cách xa trần thế, tại núi rừng vào lúc sương sớm, mang theo vẻ thuần khiết của sương mù dày đặc dưới ánh mặt trời không bị thế đời tiêm nhiễm.

“Cô ta là ai? Tại sao cứu cô ta?” Nói xong, anh ta lại liếc nhìn Khuru Bình đang hôn mê.

“Tôi không nhìn thấy số mệnh của cô ta.” Đoàn Luật Minh ngồi ở mép giường, trong tầm mắt vạt áo bừa bộn trước ngực Đình Huyền đã tự động cài lại. Không nhìn thấy... Đây là nguyên nhân anh thăm dò, thậm chí ra tay.

Người đàn ông cười: “Thấy được thì sao? Giết cô ta ư?”

Đoàn Luật Minh không nói gì.

Không có ý nghĩa, thật chẳng có ý nghĩa. Hồ ly nói: “Tôi muốn đi ra ngoài chơi. Người này tính sao đây?” Anh ta lại nghiêng đầu, nhìn sang cổ họng Khuru Bình.

Đoàn Luật Minh dễ dàng bông lầy Đình Huyền ở trên giường vẫn hôn mê bất tỉnh, anh không hề quay đầu lại.

“Giết hẳn.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Hồ Ly

Đinh Huyền tỉnh lại trong ánh nắng buổi chiều rạng rỡ, giường đệm dưới người ấm áp thoải mái, tựa như không khí mang theo mùi tia nắng nhàn nhạt.

Cô mở mắt trong ý thức mơ hồ, sau khi nhìn thấy rõ trên tủ đầu giường đặt một bộ sách y khoa, cô bật dậy, nhưng lại vì con nhức đầu dữ dội mà trước mắt biến thành màu đen, cô nằm lại trên giường lần nữa.

Không kịp đợi choáng váng trước mặt tan đi, phản ứng đầu tiên của Đinh Huyền là kéo chăn ra —— quần áo cô đang mặc không phải của mình, mà rõ ràng là bộ đồ ngủ phái nam quá cỡ. Hơn nữa, căn phòng xa lạ, trang hoàng xa lạ...

Máu toàn thân cô đều xông lên đầu, xuống giường chạy đến cửa, kéo cửa mở ra.

Đoàn Luật Minh đứng ở cửa.

Đinh Huyền khó khăn lắm mới dừng bước không đụng vào người anh.

“Tôi nghe thấy em tỉnh lại.” Đoàn Luật Minh không có biểu cảm gì, lùi về sau một bước, xoay người, trong tay cầm một đôi dép màu trắng, đặt trước bàn chân trần của Đinh Huyền.

Đinh Huyền ngẩng ngẩng cả người, nói không nên lời. Sau khi hoàn hồn cô co ngón chân, mang dép vào: “Em...” Cô cất tiếng, âm thanh khàn khàn, “Tôi qua em——”

“Em uống say.” Đoàn Luật Minh đơn giản vạch ra sự thật, xoay người đi về phía phòng ăn, “Tôi qua khi tôi về nhà trông thấy em ở ven đường chống thân cây nôn mửa, thế nên tôi đưa em trở về.” Anh vừa rót nước ấm vừa hỏi, “Không nhớ ư?”

Trong đầu Đinh Huyền là một mớ mù mịt, cô cắn môi, lắc đầu: “Không nhớ...” Cô mất tự nhiên một tay ôm eo, suy nghĩ vẫn còn rối loạn, “Quần áo của em...”

“Tôi nhờ dì Bảo Kiệt thay giúp em.” Đoàn Luật Minh đi tới đưa ly nước cho cô, ánh mắt rất tự nhiên đối diện với cô, “Dì ấy nói lúc đó em không hề phối hợp, thế nên tôi kéo chiếc áo làm ướt một khuỷu áo.”

Đinh Huyền hoàn toàn không có ấn tượng, nhưng nghe nói thế cô vẫn nhẹ nhàng thờ ra, lại vội vàng nói: “Không sao, em còn mặc được.”

Đoàn Luật Minh cũng không nhiều lời: “Đợi thêm mười phút nữa, quần áo giặt xong rồi vẫn còn sấy khô.”

“Ngày hôm qua...” Đinh Huyền do dự một chút, “Cám ơn thầy.” Ấn tượng cuối cùng của cô chính là uống rượu tại bàn ăn. Bởi vậy, ở ven đường chống thân cây nôn mửa? Uống rượu xong đều vậy sao? Hay là từng mảnh hồi ức của cô vỡ vụn nghiêm trọng đến vậy?

Có điều không thể không nói... may mà gặp được Đoàn Luật Minh? Ít nhất hiện tại xem ra anh đóng một vai tốt.

“Không cần.” Đoàn Luật Minh đứng tựa vào mép bàn ăn, gấp ngón tay gõ trên mép bàn, ý bảo cô đi qua, “Ăn bữa sáng.”

Đinh Huyền cầm ly nước đi qua, nhìn thấy trên bàn đã đặt trứng ốp la, bánh mì nướng và một ly sữa nóng.

“Là thầy làm?” Cô ngồi xuống cạnh bàn ăn.

“Em cho rằng còn có ai nữa?” Đoàn Luật Minh bỏ đi, ngồi trên sofa, bắt chéo chân tiếp tục đọc báo, đầu đề tin tức là... Đạo diễn nổi tiếng Khuru Bình đêm qua gặp tai nạn tử vong.

Đinh Huyền xé từng miếng bánh mì ăn rồi uống sữa, cô đánh giá cách bày biện xung quanh, rất gọn gàng trang nhã, không nhiễm một hạt bụi, chẳng có một thứ dư thừa, hai bên cửa sổ đầy ánh sáng, trong phòng khách còn mở đèn, rất sáng sủa.

Nhìn thấy ánh sáng ngoài ban công đã chuyển thành màu cam, Đinh Huyền trầm giọng hỏi một tiếng: “Hiện tại mấy giờ rồi?”

“Bốn giờ chiều.”

“Bốn giờ?!” Cái này coi như bữa sáng gì chứ, trực tiếp là bữa chiều rồi. Cô hoàn toàn không nghĩ tới mình lại ngủ thẳng từ hôm qua tới giờ.

“Không có từ lượng còn uống rượu? Em uống rượu với người mới gặp lần đầu à?” Đoàn Luật Minh không hề quay đầu lại, giữ tờ báo lật sang trang tiếp theo.

“Sao thầy biết em mới gặp lần đầu ——”

“Quần áo khô rồi. Bây giờ em thay luôn chứ?” Đoàn Luật Minh đứng lên, ngắt lời cô. Hình như anh hoàn toàn không có hứng thú tiếp tục nói về đề tài này.

Đinh Huyền chỉ đành không nói nữa, cô đặt ly xuống, gật đầu.

Đoàn Luật Minh lấy quần áo ra, ra hiệu cô đến phòng khách ngủ tới qua để thay đồ.

“Cám ơn.” Đinh Huyền cầm quần áo.

“Đừng khách sáo.” Đoàn Luật Minh lên tiếng đồng thời đột nhiên quay đầu về phía cửa chính đang khép chặt.

Đinh Huyền xoay người đi vào phòng.

Đoàn Luật Minh đứng tại chỗ vài giây, anh xoay người đi tới cửa vào, bước chân dừng ở huyền quan, không nhúc nhích nhìn chằm chằm cánh cửa khép chặt.

Thời gian tích tắc trôi qua, dần dần, thang máy ngoài cửa khê cật tiếng vang, tiếng bước chân thông thả dừng ngoài cửa.

Trong đôi mắt ngược lên của Đoàn Luật Minh hiện lên một tia u ám.

Đinh đoong —— chuông cửa đột nhiên vang lên.

Sau khi chờ đợi một phút đồng hồ dài lâu, Đoàn Luật Minh cầm nắm cửa mở ra.

Ngoài cửa có một vị hòa thượng phát tướng vóc dáng trung bình đứng đó. Trong khoảnh khắc cánh cửa mở ra, vẻ hoảng sợ không thể che giấu đột ngột hiện lên khuôn mặt ông ta, nhưng ông ta mau chóng lấy lại bình tĩnh.

Trong tay hòa thượng xách theo một cái lồng sắt trông như ở tiệm thú nuôi nhốt một con chó cỡ vừa, có tấm vải đen đậy lên.

“Chào sư phụ.” Đoàn Luật Minh rất bình tĩnh, không có biểu cảm gì.

“Xin chào.” Hòa thượng nuốt nước bọt, “Buổi sáng giờ tý tôi ra chùa nhặt được một con hồ ly, nghe nói là thú nuôi của cậu?” Nói xong, ông ta đặt cái lồng xuống đất, vén lên tấm vải đen.

Bên trong có một con cáo trắng nằm sấp, tuy rằng trông không có vết thương gì, nhưng đáng về uể oải, chỉ giương mắt nhìn Đoàn Luật Minh một cái, rồi nhắm mắt lại, không hề nhúc nhích.

“Đúng vậy, cám ơn ngài đưa về đây.” Đoàn Luật Minh nói thẳng, không có nửa phần do dự.

“Đồ ngủ phải đặt ở đâu?” Phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh.

Đinh Huyền một tay cầm quần áo một tay mở cửa phòng đi ra, cô liền trông thấy cảnh tượng tại cửa. Cô sững sờ, nhưng hòa thượng và viên tròn màu trắng trong cái bóng của chiếc lồng lập tức khiến cô có phản ứng, đánh thức hồi tưởng của cô về kịch bản, nhất thời sắc mặt mất tự nhiên trắng bệch.

Tập thứ tư, cảnh thứ ba.

Đoàn Luật Minh từng tiện tay cứu một con hồ yêu. Mà con hồ yêu này xuất phát từ việc thích đùa dai, cùng Đoàn Luật Minh không tính là quan hệ bạn bè cũng không phải quan hệ phụ thuộc, nhưng nó thường xuyên lui tới đi theo anh.

Hồ ly không có tên, Đinh Huyền tiện thể chọn cái tên “Cửu Vĩ” hay sử dụng trong truyền thuyết cổ xưa. Cửu Vĩ thường ẩn vào ban ngày xuất hiện vào ban đêm, điểm khác biệt với Đoàn Luật Minh là, anh ta chưa bao giờ coi mình là con người, chỉ là hồ ly có hình người. Ở trong kịch bản, lần đầu tiên xuất hiện chính là ra ngoài dạo chơi gặp phải hòa thượng bắt yêu. Hòa thượng mang lòng tham lam, ăn thịt uống rượu, bước vào cõi tục, bắt yêu tu pháp, tiêu diệt không ít yêu tinh có linh khí không làm việc xấu, thấy yêu khí trên người Cửu Vĩ có phần mạnh mẽ, ông ta liền sử dụng pháp thuật, sau một đêm tra tấn hỏi ra đường đi, tìm đến nơi. Vốn hy vọng có thu hoạch lớn hơn nữa, nhưng chẳng ngờ tình hình trước mắt hình như đã không do ông ta nắm giữ được...

“Vậy tôi cáo từ.” Hòa thượng cúi đầu, chấp tay.

“Cám ơn.” Đoàn Luật Minh có ưu thế chiều cao tự nhiên, anh hơi cúi đầu, nhìn thấy mệnh trời của đối phương cùng với...sau gáy.

Trong cái bóng bên người, tay phải của anh nắm lại rồi buông ra. Tâm tư giấu kín lớn dần, cảm giác chộn rộn đang quanh quẩn, nhưng có sự tồn tại của Đinh Huyền đứng sau nhìn nhắc nhở anh, hiện tại không thể ra tay.

Thang máy chạy xuống, con số màu đỏ biểu thị đối phương đã tới lầu một. Đoàn Luật Minh chậm rãi khom lưng cầm lồng sắt lên, rồi đứng dậy xách lồng đi vào.

Đinh Huyền theo bản năng lùi ra sau một bước, nắm chặt quần áo trong tay, trạng thái phòng ngự rõ rệt.

Đoàn Luật Minh không nhìn cô, mà trực tiếp khuy đầu gối ngồi xổm xuống, vén tấm vải đen lên, mở lồng sắt ôm cáo trắng từ bên trong ra ngoài.

Trong bộ lông trắng như tuyết của hồ ly xen lẫn vết bụi bặm, được Đoàn Luật Minh một tay ôm vào lòng, không biết nó đã trải qua những gì, trông đang thoi thóp, cái đuôi thô ráp không sức lực rũ xuống.

“Chó đuôi cuộn... của tôi.” Anh giải thích.

Đinh Huyền à một tiếng, bên tai nghe được nhịp tim đập loạn xạ của mình, nhưng cô dần dần bình tĩnh lại, sau khi nhìn con hồ ly một lúc lâu, cô làm như không biết gì cúi đầu tìm giày của mình: “Bây giờ em trở về —— không làm phiền thầy nữa.” Giờ phút này, giọng cô không hề run rẩy.

“Tôi có việc, không tiễn.” Đoàn Luật Minh nói. Cái lồng sắt ở đằng sau đã vén tấm vải che lên một nửa, nơi anh từng chạm vào đã hoàn toàn gỉ sắt biến thành màu đen, vết gỉ dần dần lan rộng.

“Cám ơn thầy... tạm biệt.” Đinh Huyền mang giày, vén sợi tóc rơi ở đầu vai ra sau tai, cô cầm ba lô lên.

“Tạm biệt.”

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, cái lồng sắt trên mặt đất đã rã thành bụi đất.

Đinh Huyền ở ngoài cửa, gần như không đợi được mà cấp tốc rời khỏi nơi này.

Cũng vào giờ phút này, cô xác định Đoàn Luật Minh ở bên trong chính là nam chính dưới ngòi bút của cô. Giáo sư Đoàn bề ngoài sáng chói, bên trong u ám lòng dạ xấu xa. Mà cuộc sống của anh, hoàn toàn dựa vào kịch bản của Đinh Huyền, từng bước một, dần dần diễn ra.

Tới lâu một, Đinh Huyền bước ra đại sảnh, đối diện là một trận gió lớn nổi lên, thổi trúng mắt cô không mở ra được.

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Trong kịch bản của Đinh Huyền, giai đoạn đầu nam chính đi theo chiều hướng xấu, cho đến phần giữa mới dần dần tẩy trắng cho nam chính, cuối cùng hóa thành tro bụi. Mà giai đoạn đầu đi theo chiều hướng xấu xa, chính là gặp yêu giết yêu, gặp phật giết phật. Dọc đường có vô số vật hy sinh, vốn chỉ viết hai ba câu dưới ngòi bút mà thôi, mà hiện tại lại biến thành sự tồn tại rõ ràng rành rành.

Lại càng không nói đến chị cô, Đinh Nhượng Kỳ.

Ở trong kịch bản, vai diễn của Nhượng Kỳ cuối cùng trở thành người sống đời sống thực vật. Thế thì trong cuộc sống hiện thực, cô sẽ như thế nào?

.....

Chung cư cao mười bảy tầng đứng sừng sững lặng lẽ trong gió.

Tầng thứ năm, Đoàn Luật Minh đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài.

Người bên ngoài nhìn thấy, trong không trung mờ tối, tòa chùa đầy trời, lấy mái nhà làm trung tâm, tựa như mạng nhện đen kịt dè xuống khuếch trương ra, bao phủ xung quanh tòa cao ốc.

Ngày hôm sau, thứ hai.

Đinh Huyền lại một đêm không ngủ, nhìn chằm chằm kịch bản trong tập tin, cô không hề nhúc nhích. Cho tới bây giờ, năm tập trong kịch bản, ít nhất tình tiết của bốn tập đều khớp sơ bộ. Ngoại trừ mấy vai phụ là không giống tên nhân vật.

Cô hít sâu một hơi, vươn tay xóa bỏ toàn bộ kịch bản.

Dựa theo thời gian biểu, buổi sáng Đoàn Luật Minh có dạy lớp năm ba phòng 417. Trước đó Tôn Văn mời cô vào nhóm sinh viên năm hai nghiên cứu sinh do Đoàn Luật Minh hướng dẫn, bây giờ rồi, Tôn Văn đăng một tin tức trong nhóm: hôm nay thầy có việc, tạm thời hủy lớp.

Đoàn Luật Minh xin nghỉ tạm thời.

Xin nghỉ tạm thời...

Đinh Huyền lập tức đóng kịch bản, mở ra tập tin đề cương.

Nếu như cuộc sống hiện thực tiếp tục dựa theo đề cương của kịch bản, thế thì hôm nay Đoàn Luật Minh ở bờ biển.

Tuần trước, sự kiện hồ kinh mắc cạn được đăng lên báo, là... kiệt tác của Đoàn Luật Minh.

Con hồ kinh kia cũng là yêu quái, đến từ gia tộc hải yêu. Tại gia tộc này đã định theo quan hệ mẫu nữ, cô ta là người thừa kế của tộc trưởng, trong lúc

xung đột với Đoàn Luật Minh đã suy tàn bỏ mạng. Mà hiện tại, tộc trưởng hơn trăm năm dẫn dắt bầy đàn tới tìm cửa.

Xung đột giữa yêu quái, Đình Huyền không thể quản được, nhưng cô từng viết, trên bãi biển có một cô bé đi cắm trại mùa thu sẽ gặp chuyện không may, bởi vì cô bé vô tình nhìn thấy chân thân của Đoàn Luật Minh —— tình tiết này bởi vì cần tổ kịch bản ra biển, nam chính còn có cảnh diễn trên du thuyền, chi phí khá cao, thế nên cuối cùng Đình Huyền dựa vào yêu cầu của giám chế Trương mà sửa lại. Nhưng mà...

Sự nồn nóng trong đầu Đình Huyền tựa như nổi lên sóng thần.

Nhóm bạn bè trong weixin hiện ra một tin tức, đến từ giáo sư hướng dẫn Uông Ninh, bà đăng lên tám ảnh đứa con gái bảy tuổi của mình đeo cặp sách đội mũ nhìn ống kính tươi cười, viết dòng chữ: hôm nay lần đầu tiên con gái tham gia cắm trại mùa thu do trường tiểu học tổ chức, đến bãi biển Đông Thanh, còn có ý mang theo bánh quy tự làm ngày hôm qua nói là muốn tặng cho các bạn học khác ăn.

Trong lòng Đình Huyền hồi hộp, sắc mặt tái xanh.

Cô bật dậy, vội vàng mở ngăn tủ lấy túi xách, cầm thẻ xe buýt và chìa khóa, đẩy cửa ra, bước chân loạn xạ chạy xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngòi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Sóng Biển

Từ trường học đến bãi biển Đông Thanh ở vùng ngoại ô mất hơn hai tiếng đi đường. Đình Huyền trực tiếp bắt một chiếc taxi, nhưng bởi vì thời gian đi làm kẹt xe, khi đến chỗ kia thì đã là một rưỡi trưa.

Đình Huyền xuống xe liền chạy thẳng về phía bãi biển.

Bãi biển Đông Thanh kéo dài 11 km, ở hai đầu còn có mấy km bãi cát. Nói là bãi biển, thật ra là bãi biển nhân tạo, sau khi được khai phá thành khu du lịch mới bắt đầu mở thành bãi biển, trên con đường ngắm cảnh không ít du khách qua lại. Người bán hàng rong xe hàng chuyển động chào hàng đủ loại hàng thủ công bông ngô xúc xích. Còn có ông chú bà bác cầm chùm bong bóng đủ màu sắc qua lại chào hàng.

“Buổi sáng có học sinh tiểu học đến đây cắm trại không ạ?” Đình Huyền thở hổn hển, giữ lại một bác gái hỏi.

“Có, nhiều lắm cơ, đi về phía kia kia.” Bác gái duỗi tay chỉ về phía trước.

Đám mây cuộn cuộn trên bầu trời, đột nhiên truyền đến tiếng sấm vang.

“Thời tiết muốn thay đổi rồi.” Bên cạnh có một ông bác lớn tuổi, đeo huy hiệu công ty du lịch híp mắt nói.

Đình Huyền đột nhiên quay đầu nhìn mặt biển gợn sóng ở phía xa xa, sợi tóc trong gió che đi hai mắt của cô.

“Cám ơn.” Đình Huyền không thể thốt ra lời, trong cổ họng như là bị trút đầy cát, cô vòng qua du khách chạy về phía trước.

Mấy phút sau, rốt cuộc nhìn thấy một nhóm học sinh tiểu học đội nón vàng mặc đồng phục, rộn ràng nhốn nháo vui đùa ồn ào, mấy giáo viên đứng ở giữa trông chừng.

Trong nháy mắt cảm giác như trút được gánh nặng khiến Đình Huyền lập tức cảm thấy bước chân mềm nhũn, cổ họng càng đau đớn hơn. Cô chống đầu gối thở hổn hển mấy cái, thuận đường chạy qua cô giáo viên gần nhất.

“Lớp 1-3, lớp 1-3 —— đến chỗ cô, Tổng Tư Vũ Bì Hạo Triết!” Trong gió lớn nữ giáo viên gào to hết sức.

“Cô ơi mọi người đến từ trường tiểu học thực nghiệm phải không?” Đình Huyền cũng khàn giọng hỏi, bên cạnh có một đứa trẻ cười khank khách dựa vào chân cô.

“Đúng vậy.” Nữ giáo viên khó hiểu, thấy Đình Huyền gần như đứng không vững liền đỡ cánh tay cô, rồi lại gào to về phía đồng nghiệp, “Mau điểm danh, chờ xe đến chúng ta trở về trường.”

“Buổi cắm trại kết thúc rồi ạ?” Đình Huyền lại hỏi.

“Đúng vậy, thời tiết sắp thay đổi rồi. Rõ ràng dự báo thời tiết rất tốt mà.” Nữ giáo viên cầm danh sách, “Chúng tôi vừa mới từ đảo Minh Xà qua đây.”

Đảo Minh Xà, hòn đảo cách bãi biển 2 km. Lúc thời tiết tốt có thể mang máng nhìn thấy hình dáng, mà hiện tại đã hoàn toàn mất đi bóng dáng.

“Cô Từ! Bên cô có nhìn thấy Uông Tiểu Nhân của lớp 1-2 không? Đám trẻ bên tôi nói không thấy Uông Tiểu Nhân.” Một nam giáo viên đột nhiên hô

lên.

Nữ giáo viên sững sốt, vội vàng tìm trong đám nhỏ: “Không thấy —— các trò, có ai nhìn thấy Ông Tiểu Nhân không?”

“Thưa cô Từ, ban nãy khi bọn em chơi ở bên kia, em thấy Ông Tiểu Nhân và Bì Hạo Triết cùng nhau bắt cua.” Có một cô bé chỉ về phía trước.

“Cái đó không phải con cua! Là ốc mượn hồn!”

“Ốc mượn hồn chính là con cua!”

“Không phải!”

Một cậu bé và một cô bé lập tức cãi nhau, vô cùng tích cực. Tiếng trẻ con rất sắc bén.

Ông Tiểu Nhân...

Đinh Huyền cảm thấy bộ não mình đau nhói tựa như bị kim đâm, trái tim cô lạnh băng. Con gái của Ông Ninh, tên là Ông Tiểu Nhân. Bà từng nói con gái cùng họ với bà.

Mà hiện tại, con gái của Ông Ninh rất có khả năng bị ở lại một mình tại bãi đá ngầm đằng trước.

Đinh Huyền không kịp nghĩ nhiều, cô mau chóng đi qua một đám con nít, dùng hết sức chạy về phía trước. Cô phải cứu đứa bé kia, nhất định phải cứu nó.

Ngay sau đó, bãi biển nhân tạo biến thành bãi cát, dần dần xuất hiện bãi đá ngầm chưa bao giờ được khai phá, một tảng đá gần biển đen thui, mà tảng đá gần bờ thì dính đầy rêu xanh. Trong hơi thở mang theo mùi tanh lạnh đặc trưng của biển.

Gió càng lúc càng lớn, đám mây trắng vốn cuộn cuộn trên bầu trời đã hóa thành mây đen. Chân trời thậm chí xuất hiện tia chớp. Sau khi mây đen phủ kín không trung, ánh sáng dần dần gom lại, trời đất nhất thời tối tăm giống như chập tối.

Đinh Huyền bò lên tảng đá ngầm đen thui, cảm giác lạnh lạnh trơn trượt.

Đưa mắt nhìn ra, bốn phía không người, chỉ có sóng biển đợt sóng này cao hơn đợt sóng kia.

“Ông Tiểu Nhân!” Cô lớn tiếng gọi.

Trả lời cô chỉ có tiếng sóng biển cuộn cuộn.

Đinh Huyền leo qua một tảng đá ngầm khác, đi về phía bờ biển. Sóng biển trắng xóa, nhưng nước biển dâng trào lại là một màu xanh đậm, tựa như màu mực đọng lại trong nghiền mực.

Cô không biết nước biển ở đây sâu bao nhiêu, cô không biết bơi.

“Ông Tiểu Nhân!”

Trong đợt sóng biển càng ngày càng mạnh, Đinh Huyền rút cuộc loáng thoáng nhận ra tiếng khóc đứt quãng. Bầu trời bắt đầu đổ mưa to, Đinh Huyền lau mắt, đi về phía âm thanh truyền ra.

Cuối cùng, dưới tảng đá ngầm lởm chởm to lớn, Đinh Huyền nhìn thấy một cô bé co ro trong góc đang khóc.

“Ông Tiểu Nhân?” Cô vội vàng chống tảng đá nhảy xuống, cơn mưa lạnh lẽo đã thấm ướt áo, cô nhìn không được rừng mình một cái.

“Mẹ ơi, mẹ ơi...” Cô bé khóc lóc gọi mẹ.

“Không sao, không sao.” Đinh Huyền ôm cô bé, ngăn trở cơn mưa gió đằng sau. Giọt mưa theo chiếc cằm Đinh Huyền chảy xuống, “Đừng khóc, giờ chúng ta trở về, được không?” Cô cúi đầu, lau nước mắt và nước mưa trên mặt cô bé. Lúc này cô mới phát hiện bàn tay trắng bệch của mình đang run rẩy.

“Cá lớn, cá lớn.” Cô bé khóc thút thít, roi lệ đầy mặt, một tay ôm chặt Đinh Huyền, tay kia nắm lấy vạt áo của cô, ngẩng đầu nói gì đó, không rõ đầu đuôi.

“Giờ cơ?” Đinh Huyền khó mà nhận ra, nghe hồi lâu mới phân biệt rõ ràng, “Cá lớn?”

“Cá lớn.” Cô bé ngửa mặt nhìn cô, đột nhiên ôm chặt eo cô, âm thanh đột nhiên bén nhọn, “Cá lớn đến rồi!”

Đinh Huyền lập tức quay đầu, sóng lớn màu đen tạt vào mặt, đánh vào bên chân cô. Trong không khí là mùi nước biển ẩm ướt. Trong nháy mắt cô hiểu được cá lớn mà Ông Tiểu Nhân nói là cái gì...

Là Đoàn Luật Minh.

Là bổn mệnh của Đoàn Luật Minh.

Giờ đây, trời đất đã u tối, mây đen đến gần, sóng biển ngập trời. Lấp đầy lỗ tai đều là tiếng sóng biển đánh vào đá, tiếng rít gào mãnh liệt.

Uông Tiểu Nhân đã kinh hãi cực độ mà khóc hỏn hển.

Đình Huyền vẫn không nhúc nhích nhìn mặt biển đen kịt, trái tim đập nhanh gần như tới đỉnh điểm, cho đến khi trong tiếng sóng biển va đập, dần dần xuất hiện một bóng người màu đen.

Sóng biển gần bằng chiều cao thân hình chẳng có ảnh hưởng gì đến anh, bước chân anh vững vàng, từng bước một đi tới.

Đình Huyền ngẩng đầu, giọt mưa đã bắn vào mắt cô, nhưng cô vẫn mở to mắt, cho đến khi trong sắc trời đen tối nhìn thấy rõ hình dáng của anh.

Đoàn Luật Minh tựa như vị thần Hy Lạp được điêu khắc ngũ quan hoàn mỹ, giờ phút này vẫn không khiếm khuyết, ngược lại nổi bật dưới bóng đêm, càng giống như tác phẩm nghệ thuật dùng hết thiên phú mà điêu khắc ra, lạnh băng, không hề có hơi thở nhân gian.

Mái tóc anh dường như muốn hợp thành một thể với sắc trời, trong bóng tối làn da màu ngà càng trông rõ ràng, giọt mưa theo mũi và cằm anh chảy xuống.

Áo sơ mi thấm ướt dính chặt trên người, hiện ra cơ thể phẳng lì theo khuynh hướng mỹ thuật. Chỗ bị rách rướm máu đỏ tươi, nhuộm vào vải vóc.

Nhất thời, Đình Huyền nhìn gương mặt anh đã quên nên nói cái gì. Tựa như lúc này mặc kệ nói cái gì đều là mạo phạm và cả gan.

Cô hé miệng, hình như cũng nói gì đó, nhưng sóng biển cuộn cuộn đã nuốt chửng âm thanh của cô.

Đoàn Luật Minh đi tới cách hai bước rồi dừng lại, sau khi anh nhìn thấy rõ ràng là Đình Huyền thì hơi nheo mắt lại, giấu đi vẻ kinh ngạc, biểu cảm gần như đồng thời mang đến sự dịu dàng nào đó khiến người ta sờn tóc gáy.

“Anh yên tâm, nó chỉ là một đứa con nít...” Âm thanh Đình Huyền đang run rẩy, nhưng vẫn nhìn thẳng vào mắt Đoàn Luật Minh, không hề né tránh, “Chưa nhìn thấy gì hết. Cho dù nhìn thấy, người khác cũng chỉ coi như cô bé nói mê sảng thôi.”

Bờ môi anh chuyển động.

Đình Huyền không nghe được anh đang nói gì, giây tiếp theo cô liền bay lên không trung.

Adrenalin tăng mạnh khiến cô đẩy cô bé ra trong phút chốc, còn mình thì bị quăng mạnh vào trong sóng biển. Nước biển lạnh buốt thấu xương vây quanh, lúc này Đình Huyền mới nhận ra, khi này anh nói tạm biệt.

Tạm biệt.

Ý chí cầu sinh mãnh liệt trong nháy mắt từ xương sống nhảy vọt lên đỉnh đầu. Trong đợt sóng càng ngày càng cao, Đình Huyền hoàn toàn không tìm thấy chỗ nào để bám vào, cô theo bản năng chuyển động tứ chi, dốc sức không muốn để mình chìm xuống.

Bản năng muốn thoát nguy hiểm khiến cô vùng vẫy ở trên, bên dưới không có điểm dừng chân. Đình Huyền mở miệng muốn kêu cứu mạng, nhưng nước biển nồng nặc lại đổ vào miệng, cảm giác tanh mặn thấu xương lập tức trượt vào lồng ngực.

Bóng dáng cao lớn của Đoàn Luật Minh đang lảng lảng đứng trên tảng đá ngầm.

“Tôi biết chữa thương ——” Đình Huyền khàn giọng tận sức hô to, “Vết thương của anh, tôi biết cách hồi phục ——”

Một đợt sóng lớn đánh qua đây, toàn thân Đình Huyền bị nuốt trong biển.

Sợ hãi và tuyệt vọng tựa như chiếc lưới chằng chịt bao lấy cô. nỗ lực muốn tận sức sống sót cùng cảm giác phí công không còn hy vọng sống sót khiến cô nghe được nhịp tim dồn dập của mình trong nước.

Lỗ tai lỗ mũi đã bị nước đổ vào từ sớm, áp lực thiếu dưỡng khí khiến cô mở miệng, nước biển lạnh lẽo tiến vào bên trong. Đình Huyền ở trong nước mở mắt ra, trong nước biển mờ tối có thứ gì đó kết tủa nổi bông bênh, cô chỉ cảm thấy mình đang rơi xuống, rơi xuống. Ý thức dần dần rời xa, cô chậm chậm thả ra bàn tay nắm chặt, mái tóc dài bông bênh trong nước.

.....

Không biết qua bao lâu, ý thức dần dần trở về, Đình Huyền sắc nước ho khan, từ từ tỉnh lại, cảm giác được trong dòng nước dưới thân có lớp cát mịn dính trên cánh tay. Cô cảm thấy toàn thân đau đớn, lạnh lẽo.

Mưa đã tạnh, cô nằm trên bãi cát, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy bầu trời tối đen, thế mà lóe lên hai ba vì sao.

“Hôm nay, tạm tha cho cô.” Có người khề khàng nói bên tai cô, hơi thở phả vào tai cô.

Đinh Huyền thử mở miệng nói chuyện, nhưng cô phát hiện ngay cả sức lực để nói năng cũng không có. Cách đó không xa, có ánh đèn pin chớp tắt, truyền đến tiếng người.

Cô nhắm mắt lại, khóe mắt chảy xuống một giọt lệ.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Bạn Gái

Khi Đinh Huyền tỉnh lại thì đã ba giờ chiều, trần nhà trắng tinh.

Cô thử động dậy, phát hiện cổ mình đeo vòng chụp bảo vệ cổ, trên người đắp chăn, tay trái đang truyền nước biển.

Đây là bệnh viện. Nhận ra mình thế mà thoát được một nạn, bãi biển trong hồi ức tựa như giấc mơ không phải sự thật, nhưng cơ thể đau đớn lại đang nhắc nhở cô mình không nằm mơ. Trong lòng Đinh Huyền vẫn còn sợ hãi, cảm xúc ngôn ngang. Cô động dậy khóe miệng, lập tức cảm thấy bờ môi đau nhói.

“Ồ, cô tỉnh rồi à?” Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, một y tá trẻ ló đầu vào nhìn, “Cảm thấy thế nào?” Cô ta vừa nói vừa đi qua đây.

Cổ họng Đinh Huyền đau đớn, chỉ miễn cưỡng cười một cái, ý bảo cô ổn.

Y tá trẻ giúp cô điều chỉnh tốc độ truyền dịch, sau khi thấy tình hình của cô bình thường, cô ta cười nói: “Tôi đi gọi bác sĩ. Giáo viên của cô cũng ở đây, để tôi đi gọi.”

Cổ Đinh Huyền cứng đờ, chỉ có thể chuyển động con mắt, y tá trẻ không đợi cô đáp mà đóng cửa lại.

Giáo viên? Giáo viên nào? Trời ơi, không phải là Đoàn Luật Minh chứ?!

Không đợi Đinh Huyền suy nghĩ, cánh cửa mau chóng được đẩy ra, Ông Ninh mang gió tiến vào, bước đi rất nhanh: “Đinh Huyền!”

“Cô.” Đinh Huyền vừa muốn cười, kéo theo cơ bắp bất động, cô cảm thấy biểu cảm trên mặt mình khẳng định là cứng đờ.

“Cuối cùng em tỉnh rồi.” Ông Ninh ngồi xuống bên giường, trong ánh mắt đầy sự an ủi và thân thiết, vành mắt lại thâm quầng. Bà chu đáo để ý tới bờ môi khô nứt của Đinh Huyền, “Em muốn uống nước hả?”

“Con gái cô ——” Đinh Huyền cố sức muốn hỏi tình huống của Ông Tiểu Nhân.

“Con bé không sao, em đừng lo.” Ông Ninh nhét góc chăn cho Đinh Huyền, ánh mắt tựa như người mẹ từ ái, lại hỏi cô lần nữa có muốn uống nước không.

“Vâng ạ.” Đinh Huyền nhẹ nhàng thở ra, vốn định gật đầu, nhưng chẳng thể động dậy.

Ông Ninh lấy cái ly trên bàn, nghĩ nghĩ rồi lấy ra phích nước, căn dặn Đinh Huyền cứ nằm đi, bà xoay người đi ra lấy nước ấm rồi trở về, rót nước ấm vào cốc tiếp đó cắm vào một cái ống hút.

“Để em.” Tay phải Đinh Huyền muốn hoạt động.

“Không sao, em nằm đi.” Ông Ninh cầm chắc cốc nước, đưa ống hút đến môi cô.

Để cô uống nước xong, sau đó Ông Ninh lại giúp cô chỉnh đầu giường cao hơn, nửa nằm nửa ngồi thoải mái hơn một chút.

“Bác sĩ nói sức khỏe của em không có gì đáng trở ngại, chỉ là mất nước nghiêm trọng, còn bị trệu cổ, ngày mai hẳn là có thể tháo vòng chụp ra.” Ông Ninh tỏ vẻ chân thành và cảm kích, “Thật cảm ơn em, Đinh Huyền. Tối hôm trước khi nhân viên cứu hộ đưa hai đứa từ bãi biển trở về, cô mới biết bé nhà cô xảy ra chuyện —— nhờ có em”

“Em...” Đinh Huyền chỉ nhớ mình hôn mê, hoàn toàn không biết sau đó xảy ra chuyện gì.

“Khi nhân viên cứu hộ tìm được hai đứa thì trời đã tối. Em hôn mê, con gái cô ở bên cạnh em khóc lóc. Sau đó đến bệnh viện cô mới hỏi con bé, nó nói nó đang chơi thì phát hiện chỉ còn một mình ở bên kia, giáo viên và các bạn học khác đều không ở đó. Sau đó chính là em đi tìm con bé.”

“Cô bé đâu rồi ạ? Cũng đang nằm viện ư?” Đinh Huyền hỏi, trái tim treo trên cao. Cô lo lắng Ông Tiểu Nhân sẽ nói ra “Cá lớn” gì đó.

“Con bé chỉ bị hoảng sợ thôi, sốt cao cả đêm, buổi sáng mới xuất viện. Cô bảo ba con bé ở nhà với nó, ngày mai bà nội nó sẽ tới. Đúng lúc hôm nay là quốc khánh, để con bé ở nhà nghỉ ngơi.” Ông Ninh nói.

Đình Huyền không ngờ mình nằm xuống lại nằm tới lễ quốc khánh, có điều — “Cô bé... có nói mê sảng gì không ạ?” Đình Huyền thăm dò hỏi thử, “Con nít sốt cao hình như hay nói mê.”

“Có chứ.” Ông Ninh tưởng rằng Đình Huyền chỉ lo lắng, “Cũng lắm bầm nhưng không nghe rõ, nào là chó rồi cá.” Ông Tiểu Nhân đặc biệt sợ chó, Ông Ninh cho rằng cô bé mơ thấy thứ mình sợ hãi.

“Cơ mà có ba con bé ở cùng, hôm nay khỏe hơn nhiều rồi.” Ông Ninh lại do dự, “Nhưng mà con bé vẫn chịu đá kích, chỉ có thể dần dần điều dưỡng. Nó cũng nghịch ngợm, thích chạy loạn, may mà gặp được em.” Ông Ninh rất áy náy, lại hỏi, “Hôm đó sao em lại chạy tới bãi biển?”

Đình Huyền ngẩn ra: “Em... em muốn đi ra ngoài tìm chút linh cảm.”

Ông Ninh hiểu rõ.

“Đúng rồi, cô ơi. Cô không báo cho bố em biết rồi chứ?” Đình Huyền đột nhiên nghĩ đến. Ngộ nhờ bố biết thì gay go.

“Là phụ đạo viên thông báo. Em đợi bố em gọi lại đi. Sáng nay ông ấy có gọi đến.” Ông Ninh lại áy náy, còn nói thêm, “Cũng làm phiền thầy Đoàn. Thầy ấy làm việc tại bệnh viện này, sắp xếp phòng bệnh riêng cho em. Nhờ cảm ơn thầy ấy, nhưng mấy hôm nay thầy ấy có lớp ở trường, không ở chỗ này.”

Vừa dứt lời, Đình Huyền thay đổi sắc mặt.

Chờ Ông Ninh đi ra, Đình Huyền cẩn thận xuống giường, nâng lên bình treo đi hỏi y tá trực một chút, thuận tiện mượn điện thoại gọi cho bố. Nhưng mà bởi vì ông Đình làm việc tại giếng dầu khí đốt trên biển, tín hiệu kém, hoàn toàn không gọi được.

Đình Huyền cúp máy, lại sang bác sĩ hỏi tình hình, dựa vào tình trạng sức khỏe của cô, ngày mới có thể xuất viện. Mà Đình Huyền đương nhiên hy vọng càng nhanh càng tốt. Cô chẳng hề muốn chạm mặt Đoàn Luật Minh. Cô hoàn toàn chưa nghĩ ra nên làm sao đối mặt với... người đàn ông suýt nữa lấy mạng cô.

Đối với Đoàn Luật Minh, cảm xúc trong lòng Đình Huyền rất phức tạp.

Khi Đoàn Luật Minh chỉ tồn tại dưới ngòi bút của cô, cô yêu thích nhân vật này, đồng thời cũng trút ra tâm huyết rất lớn. Nhưng khi anh là một con người sờ sờ trước mắt, Đình Huyền lại phát hiện cô không thể lờ là. Anh rất nguy hiểm, nhưng không phải là loại nguy hiểm trên ý nghĩa tầm thường. Anh rất hùng mạnh, mà Đình Huyền lại... biết tất cả nhược điểm thậm chí số phận của anh.

Ở trong biển cô hô to mình có thể chữa trị vết thương của Đoàn Luật Minh, anh cứu cô một mạng, nhưng điều đó có nghĩa là từ khi Đình Huyền tiết lộ, sự tồn tại của cô khác với người ngoài cuộc bình thường.

Đình Huyền biết, sớm muộn gì Đoàn Luật Minh cũng tìm tới cửa, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Sáng hôm sau, Đình Huyền thức dậy rửa mặt, sau khi ăn sáng thì để y tá tháo ra vòng chụp cổ. Có lại cảm giác hoạt động cần cổ tự do lần nữa, tựa như lâu ngày không gặp. Đeo vòng chụp rửa mặt đánh răng chải đầu cũng không tiện.

“Cô hoạt động một chút trước đi, tôi đi lấy bình treo qua đây.” Y tá nói.

“Vâng.” Đình Huyền gật đầu. Chỉ cần truyền xong một bình nước thuốc nữa là có thể về nhà.

Cô mang dép bước xuống giường, đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Thời tiết hôm nay thế mà rất tốt. Trời xanh mây trắng, lại còn có một con diều đang bay lượn.

Sau lưng có tiếng đóng cửa vang lên.

Đình Huyền tưởng y tá tới, cô xoay người, nụ cười bên môi còn chưa thành hình trong nháy mắt khựng lại.

Đoàn Luật Minh mặc áo blouse trắng đứng ở cửa, một tay cầm băng bệnh án, một tay kéo khẩu trang, nói lòng ra đặt nó nằm dưới cằm. Ánh mắt sâu thẳm không hề gợn sóng nhìn chằm chằm Đình Huyền.

Tựa như người phạm luật dưới đèn pha, hoặc như con mồi bị thợ săn truy đuổi, Đình Huyền cảm thấy ngay cả hô hấp cũng có phần vất vả. Nhưng hiện tại cô không thể sợ sệt. Cô hít sâu cố gắng bình tĩnh.

“Bây giờ em nên thực hiện lời hứa.” Đoàn Luật Minh đi tới, thân nhiên nói. Giống như là ở tiệm tiện lợi mua đồ, mua xong anh còn phải trở về làm việc. Không dài dòng, đi thẳng vào vấn đề.

Đình Huyền trầm lặng, đứng bên giường không nhúc nhích. Sau mấy giây suy nghĩ, cô chậm rãi cất tiếng, không chào hỏi, lại càng không nói rõ nguyên do: “Có... có chu sa không? Còn cần một cái bật lửa.”

Đoàn Luật Minh dường như đang phân biệt lời cô thật hay giả, sau một lúc lâu: “Chờ.” Nói xong, anh xoay người mở cửa ra ngoài.

Khoảnh khắc cánh cửa khép lại, Đinh Huyền thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống mép giường. Nhưng không ngờ giây tiếp theo, cánh cửa vừa khép lại mở ra, Đoàn Luật Minh đi vào lần nữa.

Đinh Huyền há hốc miệng, không nói gì.

“Sau đó?” Đoàn Luật Minh đặt một túi bột màu đỏ lên bàn.

Đinh Huyền do dự vài giây, đi tới lấy ra một cái cốc, rót nước pha một cốc nước chu sa màu đỏ, sau đó lấy ra một tờ giấy: “Vết thương của anh là cái gì?”

Đoàn Luật Minh giương mắt nhìn cô, nhưng chẳng nói gì.

“Lấy nước chu sa viết tên trên giấy.”

Đoàn Luật Minh lấy ra cây bút từ trong túi áo, thấm nước chu sa trong cốc, sau đó viết lên giấy —— viết rất ngoáy, cũng rõ ràng chứng tỏ sự cảnh giác của anh —— Đinh Huyền hoàn toàn không nhìn ra anh viết cái gì, sau đó cô sực nhớ, tất cả bác sĩ đều có kỹ năng viết chữ nguệch ngoạc.

“Đốt tờ giấy ——” cô còn chưa dứt lời, trông thấy tờ giấy trên đầu ngón tay Đoàn Luật Minh đột nhiên phát ra ngọn lửa màu xanh, bắt đầu bốc cháy.

Đinh Huyền: “...”

Tuy rằng cô đã chuẩn bị tâm lý, nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ tận mắt nhìn thấy năng lực của Đoàn Luật Minh. Nhưng điều này cũng gián tiếp chứng minh, ở trước mặt cô Đoàn Luật Minh chẳng lo che giấu.

Cô cầm lấy tờ giấy đang bốc cháy, trước khi ngọn lửa cháy hết cô liền nhét nó vào trong cốc nước chu sa.

Lắc lắc cái cốc, bên trong là nước thuốc màu đỏ lắng thành tro tàn màu đen.

“Vết thương của anh ở đâu?” Đinh Huyền quay đầu hỏi, cầm cây tăm bông trong tay.

Đoàn Luật Minh vẫn không nói gì, chỉ bắt đầu cởi ra từng khuy áo.

Trong tầm mắt Đinh Huyền, anh cởi chiếc áo blouse màu trắng ra trước rồi đặt bên giường, sau đó tháo cà-vạt, rồi đến khuy cài của cổ tay áo sơ mi.

Đoàn Luật Minh không hề e dè cởi áo sơ mi ra. Đinh Huyền hít một hơi lạnh thật khê.

Anh chỉ mặc áo không tay màu trắng, nhưng chiếc áo không hề che được vết thương trên người anh. Vết rách nghiêm trọng dài hơn 10 cm, giống như móng vuốt rạch nát, ba đường nằm xéo che kín ngực trái. Càng đừng nói đến những vết trầy xước nhỏ nhất bên cạnh. Nhưng những vết thương đó đã không còn chảy máu, chỉ là da thịt hở ra suýt nữa là thấy xương bên trong.

Không thể nào dùng cây tăm bông. Đinh Huyền tìm kiếm trên cái bàn ở đầu giường, tìm được một tấm bông trang điểm lớn trong hộp đồ dùng rửa mặt mà khi hôm qua Vương Thu đến thăm cô mang đến.

...Vây bông trang điểm đi.

Cô lấy ra một miếng bông trang điểm nhúng vào trong cốc nước đỏ đen, chần chừ thử bôi lên ngực Đoàn Luật Minh. Anh đã cởi bỏ lớp áo cuối cùng ở thân trên.

Đoàn Luật Minh không hề lẩn tránh. Da thịt mang theo ảm áp dưới tay hơi phập phồng. Đinh Huyền nhìn thấy, dưới sự bôi đi bôi lại của miếng bông thấm nước, vết thương trên ngực anh bắt đầu khô phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Đinh Huyền nhẹ nhàng thở ra. Cô thành công rồi. Thế thì cô tạm thời an toàn.

Loại phương pháp này, đương nhiên viết trong đề cương của Đinh Huyền, xếp đặt vào giai đoạn sau Đoàn Luật Minh tình cờ phát hiện ra, mà hiện giờ... anh đã biết trước. Đinh Huyền không biết đây là phúc hay họa. Mà vào lúc này, anh thu lại khí chất ở trước mặt cô, tựa như một người bác sĩ thuần túy, ngoại trừ vết thương nghiêm trọng đây người chứng tỏ sự nguy hiểm chết người của anh.

Cô suy nghĩ, tiếp tục bôi lên vết thương, cho đến khi xử lý xong tất cả vết trầy xước nhỏ nhất. Lúc này Đinh Huyền mới để ý, Đoàn Luật Minh giống như dưới ngòi bút của cô vậy, mặc quần áo trông gầy gò, cởi ra thì có da thịt. Cơ thể hoàn hảo cân xứng với thân trên đầy đặn của anh, hiện tại đã không còn vết thương. Vóc dáng như người mẫu, rõ ràng có cơ bụng sáu múi.

“Anh ——” Đinh Huyền dời tầm mắt, “Sau lưng có vết thương không?”

“Làm sao có khả năng?” Đoàn Luật Minh hình như tương đối hài lòng, thuận tay cầm áo sơ mi định mặc vào. Anh chưa bao giờ là kẻ hèn nhát tháo chạy, trên lưng tuyệt đối không có vết thương.

“Đinh ——” lúc này cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Đoàn Luật Minh vẫn đứng đưa lưng về phía cửa, mà Đinh Huyền thì đứng trước mặt anh. Nghe được tiếng người, Đinh Huyền ngẩng đầu lướt qua đầu vai Đoàn Luật Minh nhìn thấy cô y tá trẻ mở to hai mắt, chờ người ra.

Đinh Huyền đột nhiên nhận ra tình huống trước mặt, trong lòng hồi hộp, hồng rỗi.

Đoàn Luật Minh khó khăn lắm mới mặc áo sơ mi vào, vừa cài khuy áo, vừa gật đầu với cô y tá trẻ: “Tiểu Tề.”

“Bác sĩ Đoàn?” Cô y tá đứng chặn cửa, ánh mắt phóng đại nhìn qua nhìn lại hai người bọn họ.

Đoàn Luật Minh vừa thong thả thả cà-vạt vừa mỉm cười với cô ta: “Đã quên nói với cô, cô Đinh là bạn gái của tôi.”

Trong nháy mắt Đinh Huyền hóa đá, lời nói của Đoàn Luật Minh tựa như sấm sét giữa trời quang đánh vào đầu cô. Càng đừng nói đến tiêu hóa hàm ý trong đó —— bạn, bạn gái.

“Ồ...bác sĩ Đoàn sao không nói sớm.” Cô y tá che miệng cười, nói đùa, “Vây, nếu không thì tôi đợi lát nữa rồi tới nhé? Đường đột quấy rầy hai người rồi.”

“Cô đừng đi! Ban này không xảy ra chuyện gì hết!” Cho đến lúc này trong đầu Đinh Huyền mới nổi lên tiếng còi báo động, cô tiến lên mấy bước. Cô y tá trẻ này rõ ràng hiểu lầm gì rồi.

“À, không sao. Tôi sẽ không nói gì đâu, ha ha.” Cô y tá trẻ vừa nói vừa lùi người, sau đó đóng cửa lại.

Đinh Huyền cứng ngắc quay đầu nhìn thấy Đoàn Luật Minh đã mặc áo blouse trắng, cô đột nhiên cảm thấy mình còn cần chiếc vòng chụp cổ.

Đoàn Luật Minh cảm bệnh án muốn đi, hình như hoàn toàn không quan tâm.

“Khoan đã!” Đinh Huyền gọi anh lại, âm thanh hơi run run, “Này, ban này...”

“Em cho rằng còn có thể nói gì?” Đoàn Luật Minh rất thần nhiên hỏi lại.

Đinh Huyền ngẩn ngơ.

Hình như...một bác sĩ nam để trần mặc quần áo trong phòng bệnh nhân nữ, thật sự chỉ là —— càng bôi càng đen.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Điều Tra

Hai giờ chiều, Đinh Huyền thay quần áo, thu xếp túi đồ của mình, định đi làm thủ tục xuất viện, lúc này bố cô gọi điện tới, bởi vậy Đinh Huyền không vội vàng xuống lầu, ngồi ở mép giường nghe điện thoại của bố.

“Con không biết bơi thì đừng ra biển chơi. Ngộ nhớ thật sự xảy ra tai nạn thì làm sao đây?” Ở đầu dây bên kia, trong âm thanh luôn trầm lắng của ông Đinh mang theo nỗi ưu tư khác. Ông ít khi ở nhà, là một người cha truyền thống, một mình nuôi con gái trưởng thành, suy cho cùng có chút ngăn cách và bất tiện. Ông không nói, Đinh Huyền cũng không nhắc tới. Nhưng cô biết bố luôn quan tâm đến cô.

“Con biết rồi bố.” Đinh Huyền rất áy náy, rốt cuộc vẫn khiến ông lo lắng.

“Hôm nay xuất viện à?”

“Vâng ạ.” Đinh Huyền cầm đồng hồ còn chưa kịp đeo vào tay.

“Trong thẻ còn tiền không?” Ông Đinh luôn lo lắng cô không đủ tiền dùng.

“Đủ ạ.” Đinh Huyền cười, “Khi nào bố về?”

“Đợi sang năm đi.” Ông Đinh im lặng rồi nói.

Cánh cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, sau mấy tiếng có người mở cửa ra. Người tới trông bình thường, mặc áo Polo giống như dân đi làm, tiến vào hỏi: “Xin chào, cô là Đinh Huyền phải không?”

“Trở về con gọi lại cho bố, bây giờ con có chút việc.” Đinh Huyền nói tạm biệt với bố xong, liền cúp máy.

“Anh là?” Cô cảm thấy kỳ lạ.

Người đàn ông lập tức vẫy tay ra hiệu đồng nghiệp bên cạnh cũng qua đây, tiện thể đưa ra giấy tờ của mình: “Tôi là cảnh sát của đội hình sự thành phố, họ Thiệu. Tôi sang đây muốn hỏi cô một chút chuyện?”

“...Chuyện gì?” Đinh Huyền không rõ tình hình, đây là lần đầu cô tiếp xúc với cảnh sát.

Cảnh sát Thiệu nhìn quanh phòng bệnh một vòng: “Cô có quen biết Khuru Bình không?”

“Khuru Bình?” Trong lúc nhất thời Đinh Huyền thất thần.

“Đạo diễn, cái người quay phim cổ trang, mấy tác phẩm trong vài năm gần đây rất được hoan nghênh.” Viên cảnh sát nói.

“Tôi... chỉ gặp mặt ông ta một lần, thứ bảy tuần trước.” Đinh Huyền trông lưỡng lự, lại hỏi, “Sao thế?”

“Hai hôm nay là tin nóng trên weibo, cô không đọc tin tức à?” Cảnh sát Thiệu ngồi trên cái ghế bên cạnh, “Cuối tuần trước Khuru Bình xảy ra tai nạn xe cộ tử vong, thời gian là từ một giờ đến năm giờ sáng. Gia đình cảm thấy kỳ lạ, bởi vì theo lời của Khuru Bình, buổi tối trước hôm đó ông ta nghỉ ngơi rất sớm, cũng chẳng nói muốn ra ngoài, mà con đường kia không hề có thiết bị giám sát. Thế nên nhờ cảnh sát điều tra một chút.”

Đinh Huyền sững sờ tại chỗ, thật lâu sau không thể nào tin nổi. Khuru Bình lại chết rồi? Ngay đêm hôm gặp mặt?

Cảnh sát Thiệu quan sát sắc mặt của cô, với nhiều năm kinh nghiệm anh ta có thể phán đoán Đinh Huyền thật sự nghe được tin tức này lần đầu tiên: “Tối thứ bảy, cô cùng Khuru Bình ăn bữa cơm phải không? Có thể cho tôi biết sau khi ăn cơm cô đi đâu không?”

“Tôi...” Đinh Huyền ngớ ngàng lắm lắm, “Tôi uống say, không nhớ rõ.”

Sắc mặt cảnh sát Thiệu không hề thay đổi, anh ta hỏi cô: “Dựa theo lời khai của Tống Vĩ, trợ lý Khuru Bình, sau khi cô uống say anh ta đưa cô đến khách sạn nghỉ ngơi —— chuyện này cô cũng không nhớ ư?”

Đến khách sạn nghỉ ngơi? Đinh Huyền chột ngắc đầu, hoảng hốt.

“Tống Vĩ nói sau khi ăn xong có lẽ là chín rưỡi tối, anh ta giao thẻ phòng của cô cho Khuru Bình.” Cảnh sát Thiệu tiếp tục bình tĩnh thuật lại sự thật, “Có điều tối đó... đường dây giám sát của khách sạn bị phá hỏng. Cho nên không ai biết Khuru Bình có lên lầu hay không.”

Nhịp tim Đinh Huyền đập mạnh loạn xạ, sắc mặt hơi trắng bệch: “Tôi... tôi không biết.” Cô lắc đầu.

“Uống thành như vậy, sao em biết được chứ?” Tại cửa đột nhiên truyền đến một âm thanh.

Ba người trong phòng bệnh nhìn sang cửa vào —— Đoàn Luật Minh vẫn mặc áo blouse trắng, bước chân vững vàng đi tới.

“Bác sĩ Đoàn?” Cảnh sát Thiệu gần như đứng lên chào hỏi trước tiên, âm thanh mang theo ý cười, “Đã lâu không gặp.”

“Bệnh đau lưng của mẹ vợ anh đỡ nhiều hơn chưa?” Đoàn Luật Minh hỏi.

“Lần trước gọi điện thoại bà nói tốt hơn rồi.”

“Tôi ở hành lang nghe được các người nói chuyện,” Đoàn Luật Minh cười cười, nhìn về phía Đinh Huyền, sắc mặt như thường, “Tối thứ bảy đó, Đinh Huyền ở cùng tôi.”

“Ồ?” Cảnh sát Thiệu nhướn mày.

“Đinh Huyền và tôi, vừa mới xác định quan hệ yêu đương,” Đoàn Luật Minh giải thích, “Chín giờ tối hôm đó tôi đi đón cô ấy, đưa cô ấy về nhà. Buổi tối cũng đột ngột gọi nhân viên dọn dẹp tới, tôi có thể đưa cho anh cách thức liên hệ với nhân viên ấy. Sau đó chúng tôi không hề ra ngoài,” anh dừng lại một chút, “Cho đến chiều hôm sau cô ấy mới tỉnh lại.”

Nghe được câu “chiều hôm sau mới tỉnh lại”, hai vị cảnh sát không hẹn mà cùng nhìn sang Đinh Huyền, vị cảnh sát còn chưa biết tên kia còn gât đầu tỏ vẻ tỉnh ngộ.

“Tôi chỉ uống say thôi.” Đinh Huyền vội vàng giải thích.

“Thế à.” Cảnh sát Thiệu cười cười, ánh mắt lướt qua người Đinh Huyền, “Hiện tại Tống Vĩ đã bị bắt giam, có lẽ muốn kéo người khác chịu tội thay.” Loại lời nói bào chữa cho đối tượng điều tra, là một cảnh sát thì không nên nói ra, nhưng bởi vì anh ta biết rõ Đoàn Luật Minh, tin vào nhân phẩm của Đoàn Luật Minh, bởi vậy không hề để tâm.

“Tại sao? Tống Vĩ phạm pháp?” Đinh Huyền lại không hiểu.

“Gần đây có một vài nữ diễn viên mới ra nghề báo cảnh sát... Khuru Bình chủ mưu, Tống Vĩ đồng lõa, dính liếu đến vụ án bỏ thuốc mê, cưỡng hiếp diễn viên trẻ.” Cảnh sát Thiệu giương mắt nhìn Đinh Huyền, “Có lẽ, cô may mắn tránh được một nạn.”

Sắc mặt Đinh Huyền trắng rồi lại xanh, cô làm thế nào cũng không đoán được còn có loại chuyện này.

Sau khi biết rõ tình hình, cảnh sát Thiệu và đồng nghiệp bỏ đi.

Đinh Huyền ngồi ở mép giường, có chút kinh hồn bạt vía, cô gắng sức tìm tòi trong đầu óc, nhưng lại không tìm thấy tin tức nào. Tầm mắt dời chuyển, cô nhìn thấy Đoàn Luật Minh gần trong gang tấc, giọng nói cô khô khốc: “Là anh? Chuyện Khuru Bình... là do anh làm?”

“Em không nên cảm ơn tôi sao?” Đoàn Luật Minh bình thản nói.

Lời vừa thốt ra, Đinh Huyền có lẽ đoán được tám chín phần... cô hé miệng, nhưng không thể phát ra âm thanh.

“Tôi cho em hai mươi phút làm thủ tục.” Đoàn Luật Minh nhìn cô chăm chăm, “Sau đó, tôi đưa em về nhà.” Ngữ khí chân thật đáng tin.

Đinh Huyền vẫn ngồi ở mép giường, như là không nghe thấy, thật lâu không thể hoàn hồn.

.....

Hai mươi phút sau.

Đoàn Luật Minh đã thay áo khoác đơn giản đi vào thang máy trước. Đinh Huyền lặng lẽ theo sát phía sau anh.

“Đợi một chút!” Y tá trưởng tầng này mang theo ý tá trẻ Tiểu Tề vội vàng đi qua.

“Cám ơn bác sĩ Đoàn.” Tiểu Tề tuổi trẻ hoạt bát, cám ơn Đoàn Luật Minh giúp bọn họ bấm nút chờ.

“Ừm.” Đoàn Luật Minh gật đầu, khôi phục lại tác phong bác sĩ nho nhã lễ độ.

“Bác sĩ Đoàn có bạn gái khi nào thế? Không lộ ra chút nào.” Y tá trưởng ngoài ba mươi đứng bên cạnh cười, trong bệnh viện không biết có bao nhiêu y tá thực tập bác sĩ nữ để ý Đoàn Luật Minh, hiện tại người ta đã có chủ. Cũng chỉ có chị ta bằng tuổi này mới dám nói đùa với Đoàn Luật Minh.

“Mới quen biết tuần trước.” Đoàn Luật Minh trả lời đơn giản, mỉm cười.

Tiểu Tề bị nước bọt của mình làm sặc, vừa ho khan vừa lên quan sát Đinh Huyền cũng bị hết hồn. Cô ta biết Đinh Huyền vẫn còn đi học, cũng là Hoa Đại, thế nên cái này không chỉ là tình yêu thầy trò, còn là tình yêu sét đánh sao?

Đinh Huyền có thể hiểu được tư duy của Đoàn Luật Minh, anh hoàn toàn không quan tâm e ngại ánh mắt của người khác. Nhưng hiểu được là một chuyện, có thể chịu đựng được không lại là một chuyện khác.

Thang máy vừa tới lầu một, Đoàn Luật Minh bước ra.

Đinh Huyền lập tức quay đầu nhìn Tiểu Tề, nhấn mạnh: “Chuyện không như cô tưởng tượng đâu.”

“Tôi biết, hi hi hi.”

“...” Đinh Huyền không biết nên nói gì, dứt khoát quay đầu bỏ đi.

Tựa như một đám đánh vào bông vải, trong lòng cô bắt đầu càng ngày càng chộn rộn. Kết quả là đi vài bước vượt qua Đoàn Luật Minh, hoàn toàn không quay đầu lại nói: “Anh không cần tiễn tôi, bác sĩ Đoàn.”

Không đợi Đoàn Luật Minh nói gì, cô lấy ra thẻ xe điện ngầm: “Trạm xe điện ngầm ở ngay đằng trước, tôi đi qua đó. Không làm phiền anh.” Nói xong, cô coi như lễ phép cúi người, rồi xoay người đi trên đường, hít sâu vài cái, thở ra ứ đọng trong lòng.

Đi qua ngã tư đường, cô mới giống như bừng tỉnh... Ý nghĩ nhất thời nảy sinh, cô đã quên mất bên dưới vẻ ngoài nho nhã lịch thiệp của Đoàn Luật Minh có bao nhiêu... bốp méo. Đúng vậy, giờ phút này cô cảm thấy chỉ có từ bốp méo mới có thể hình dung tính cách Đoàn Luật Minh một cách hoàn hảo. Nhưng xuất phát từ tâm lý gặp may, cô không quay đầu lại. Nhưng tưởng tượng sự độc đoán mãnh liệt của anh, cô nhất thời lại có phần thấp thòm. Thôi đi, đã tới trạm xe điện ngầm rồi, kệ đi.

Đi vào bên trong, cô xếp hàng nạp đầy tiền vào thẻ, sau đó vội vàng quẹt thẻ tiến vào trạm, nghe thấy có một chiếc xe điện ngầm đã tới nơi.

Hơn hai giờ, trong trạm xe không quá chen chúc, sau khi Đinh Huyền lên xe thì ngồi xuống chỗ sát rìa, đặt ba lô trên đầu gối.

Sau khi cửa xe vang lên vài tiếng thì đóng cửa lại. Đoàn xe dần dần khởi động, chưa tới vài giây lại bỗng nhiên vang lên tiếng dừng xe đột ngột, đèn trên trần xe bỗng chớp tắt.

Tấm thẻ xe trong túi áo Đinh Huyền chuyển động rớt xuống mặt đất. Cô đứng lúc ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, xe vẫn còn chưa rời khỏi trạm.

Hai người ngồi ở đối diện cùng chuyển xe hết nhìn đông lại nhìn tây, nói rớt cuộc xảy ra chuyện gì.

“Kính thưa quý khách,” loa phát thanh của xe điện ngấm chột vang lên, giọng nữ tiêu chuẩn, “Bởi vì chuyển xe này nhất thời xảy ra trục trặc, không thể tiếp tục khởi hành, mời quý khách xuống xe đổi chuyển khác. Nhân viên đang gấp rút sửa chữa. Đã gây phiền phức cho quý khách, xin quý khách thông cảm.”

Trong giọng phát thanh không mang theo lần điệu gì, tiếng bước chân thông thả vang lên.

Đinh Huyền vẫn không nhúc nhích ngồi tại chỗ, dần dần trong tầm nhìn cứng nhắc là Đoàn Luật Minh đi từng bước về phía cô, anh khom lưng nhặt tấm thẻ xe trên mặt đất, ngồi xuống. Hai ngón tay kẹp tấm thẻ đưa đến trước mặt cô.

“Hiểu rồi chứ?” Anh thân nhiên hỏi.

Đinh Huyền gật đầu như người máy.

“Xuống xe, tôi đưa em đi.” Anh mỉm cười.

Đinh Huyền vừa định nói cửa xe điện ngấm còn chưa mở ra, thì nhìn thấy cánh cửa đối diện mở ra.

Vài hành khách phản nản đứng lên xuống xe.

Đinh Huyền không nói nữa, cô chỉ xách túi lên, đi ra khỏi toa xe.

Trên đường không nói gì.

Đoàn Luật Minh hoàn toàn không hỏi Đinh Huyền đang ở đâu, anh biết.

Tới nơi, Đinh Huyền tự mình mở cửa xe —— Đoàn Luật Minh dừng xe trước lối vào nhà cô.

Cô cầm túi xoay người lại, Đoàn Luật Minh gần trong gang tấc.

Đinh Huyền theo bản năng lùi sang bên cạnh, không để ý dưới chân, đứng nghiêng sang một bên. Một tay Đoàn Luật Minh lập tức giữ cánh tay cô, vững vàng kéo cô lại. Đinh Huyền dựa vào tường, bước chân vững vàng.

Đoàn Luật Minh đứng ở chỗ ngay cả hô hấp của cô cũng chạm tới.

Khoảng cách quá gần, sinh ra cảm giác áp bức không thể nói rõ, cô buộc mình dựa đầu sát tường, chừa ra một chút không gian. Sự ngỗ nghịch nông nổi của cô rớt cuộc mang đến hậu quả mà cô không muốn lịch sự che đậy.

“Tôi cho em thời gian ba ngày suy nghĩ.” Âm thanh Đoàn Luật Minh rất thấp, biểu cảm cũng ôn hòa, thậm chí hơi cúi đầu chiếc cằm của anh nằm sát bên tai cô, trông quả thực như là quan hệ thân mật: “Em nên biết phải giải thích điều gì.” Từ đầu tới đuôi, từ việc tại sao cô xuất hiện tại bãi biển Đông Thanh, đến việc cô biết cách chữa thương. Hoặc là... còn có kịch bản viết về yêu quái nào đó?

Đinh Huyền nắm chặt bàn tay cầm dây đeo ba lô. Cô gục đầu xuống, lộ ra sau gáy thon dài, xinh đẹp tựa như thiên nga.

Từ trước đến nay ánh mắt đầu tiên Đoàn Luật Minh nhìn người khác chính là cái cổ, giống như thú dữ đứng đầu trong chuỗi thức ăn khi đi săn sẽ nhìn chăm chăm dưới cổ.

“Tôi có thể cứu em, cũng có thể...” Anh chưa nói xong.

Cô nghe được tiếng cửa xe vang lên, ngẩng đầu lên, trông thấy chiếc xe đã chạy đi.

Đây là... nam chính của cô.

Nam chính... do cô tạo nên.

Đến lúc này Đinh Huyền mới dần dần ý thức được, khi cô viết kịch bản chỉ lấy thông tin mà tình tiết câu chuyện cần có, mà cuộc sống hiện thực lại chú ý đến mọi phương diện miêu tả một người như Đoàn Luật Minh, toàn bộ những phần nhỏ nhặt mà cô xem nhẹ đã được lấy đầy.

Cô không nên sơ suất. Cô không nên tự phụ cho rằng mình đã hiểu biết tất cả về anh.

Sống lưng đứng thẳng dần dần sinh ra cảm giác lạnh lạnh, Đinh Huyền xoay người tiến vào chung cư, đi đến cửa nhà, cô ngẩng đầu nhìn thấy có một người đứng cạnh cửa nhà mình, kéo theo hành lý.

“Hello, người đẹp!” Cô gái xinh đẹp ăn mặc theo mốt tháo kính râm xuống, cong lên khoe miệng tươi cười. Do nghề diễn viên rèn luyện, cô chưa bao giờ tẩy trang khi ra ngoài. Giờ phút này, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, bôi thoa son phấn, mái tóc ngắn kiểu Nhật màu nâu tôn lên khuôn mặt trắng nõn xinh

đẹp của cô. Cô mặc chiếc áo voan rộng rãi, một chiếc quần bò ống nhỏ, kết hợp với giày cao gót màu da bảy cm, trẻ trung đẹp đẽ, đẹp mắt lại rung động lòng người.

Đình Nhựt Kỳ một năm không gặp ——

Xuất hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tâm Sự Đêm Khuya

Đình Nhựt Kỳ rất niềm nở, đứng tại cửa ôm chào lấy Đình Huyền. Sự xuất hiện của chị gái khiến Đình Huyền rất ngạc nhiên mừng rỡ, trong nháy mắt cô quên mất chuyện mới xảy ra ở bên ngoài, cô liên tục hỏi Đình Nhựt Kỳ đến hồi nào, cũng không báo một tiếng mà cứ tới đây. Hai chị em đứng tại cửa vui cười, Đình Huyền lục lọi tìm chìa khóa cả buổi.

Vào nhà Đình Huyền còn chưa kịp đặt xuống hành lý của chị gái, Nhựt Kỳ đã vội vàng kéo cô đứng thẳng: “Mau chút mau chút, nhìn cằm của chị này.”

Cô đặt tay lên vai Đình Huyền, trưng ra sắc mặt nghiêm túc, giống như là chụp ảnh giấy chứng minh: “Đẹp không? Chị cố ý bảo bác sĩ làm một đường chẻ dưới cằm cho chị, mờ nhạt thôi. Nếu quá rõ ràng, trông già lắm.”

“À,” Đình Huyền quan sát hồi lâu, gật đầu hiểu rõ, “Cằm mờ.”

“Gi cơ?” Nhựt Kỳ ngẩn người.

“Cái này gọi là cằm mờ đó, hình chữ W.” Đình Huyền cũng sờ cằm mình, “Có di chứng không?”

“Sao lại không có di chứng được?” Nhựt Kỳ nhún vai, không cảm thấy quan trọng. “Ồi chào, chị chính là đồ nông cạn muốn làm đẹp, thích làm thì làm thôi. Hết cách rồi, sự thật là vậy.” Cô không muốn nói về đề tài này nữa, càng nói càng sâu sẽ khiến cô không muốn đối mặt, thế là cô đứng trong phòng khách, “Buổi tối ăn gì đây? Chị đói rồi. Hôm qua chị chỉ ăn một cái bánh sừng bò, hôm nay chưa ăn gì hết.”

Đình Huyền vội vàng đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, bên trong chỉ còn trứng và sữa chua, cô thở dài: “Em đi ra ngoài mua đồ ăn, chị ở nhà nghỉ ngơi.”

“Chị đi cùng em.” Đình Nhựt Kỳ nói, “Chị quên hỏi, hôm nay em chạy đi đâu thế? Bây giờ mới trở về.”

“Em... trường học có chút việc.” Đình Huyền cười, không nói cô từ bệnh viện trở về.

Cuối cùng, Đình Huyền vẫn khuyên ngăn Đình Nhựt Kỳ ở nhà nghỉ ngơi, cô cấp tốc chạy ra khỏi cửa đến siêu thị ở tiểu khu đối diện mua đồ ăn, trên đường gặp được bác gái lâu trên, cô còn xin chỉ bảo một chút. Về đến nhà tuy rằng mới bốn giờ, nhưng cô đã vào phòng bếp loáng xoáng.

Dù rằng luôn ở một mình, nhưng tay nghề nấu nướng của Đình Huyền chẳng tốt gì, bình thường cô có thể ăn ở trường thì ăn, dù sao trường nghỉ đông nghỉ hè cũng mở cửa căn tin.

“Bàn tay khiếm khuyết của em nấu được gì đây?” Đình Nhựt Kỳ nói chuyện điện thoại với người đại diện xong, chạy vào phòng bếp. Lần này cô ở lại Ninh Nam, là tới thử vai của một bộ phim hiện đại, nhân tiện gặp dịp thăm em gái.

“Dựa theo công thức nấu ăn thôi.” Đình Huyền đếm nguyên liệu, “Thịt lợn xé sợi sốt chua ngọt, đậu phụ sốt thịt băm, rau xà lách dầu hào, trứng chiên tôm.” Đây là những món Đình Nhựt Kỳ thích ăn trong trí nhớ của cô.

“Haiz, thật ra dựa theo kế hoạch, mấy hôm nay mỗi ngày chị chỉ có thể ăn một trái dưa leo.” Đình Nhựt Kỳ thở dài, “Cơ mà em đã đích thân xuống bếp, chị hy sinh cân nặng hôm nay, dù sao người đại diện cũng chẳng ở đây. Chờ quay xong một bộ phim, chị tìm một trợ lý.” Đình Nhựt Kỳ cầm dưa gặp một con tôm, mặt nhăn nhu lại, “Hơi mặn, em cho bao nhiêu muối thế?”

“Chỉ một thìa thôi.” Đình Huyền vội vàng cầm dưa ném thử một chút, cô cũng nhún mày, “Bằng không em đổ thêm chút nước, đổi thành canh trứng tôm đi.”

“Ha ha, tùy em. Dù thế nào chị cũng ăn được.” Đình Nhựt Kỳ xắn tay áo, định giúp đỡ.

“Lần này chị thử vai phim gì?” Đình Huyền thái mướp.

““Liều diệp nhân tâm”, em nghe qua chưa?”

Bàn tay đang thái rau của Đinh Huyền ngừng lại, cô hơi khó tin: “Là một bộ phim về y khoa phải không? Giáo sư hướng dẫn của em có một kịch bản gọi là ‘Liều điệp nhân tâm’.”

“Trời ơi, trùng hợp vậy?” Đinh Nhượng Kỳ hô to, trực tiếp bùng nổ, “Mau lên mau lên, em hỏi giáo sư hướng dẫn của em đi. Nếu đúng vậy, chị chẳng phải có thể đi cửa sau à, ha ha!”

“Giáo sư hướng dẫn của em gần đây không ở trong nước, em gửi tin nhắn cho cô ấy có lẽ không trả lời ngay được.” Đinh Huyền lau khô bàn tay, cầm di động định gửi tin nhắn cho giáo sư.

“Thôi đi thôi đi, trước hết đừng hỏi.” Lúc này Đinh Nhượng Kỳ mới cảm thấy không ổn, ngộ nhỡ khiến giáo sư hướng dẫn trở nên có ấn tượng không tốt với Đinh Huyền, thế thì không được rồi. Cô lấy qua di động của Đinh Huyền rồi đặt sang bên cạnh, “Em đừng hỏi. Đợi chị có kết quả thử vai, rồi em hãy nói với cô ấy chị em diễn xuất trong bộ phim của cô ấy!” Đinh Nhượng Kỳ tràn đầy niềm tin, “Chị thử vai nữ hai, một y tá. Nữ một đã quyết định nội bộ —— em đoán xem là ai?”

“Không đoán ra.” Đinh Huyền nghĩ nghĩ.

“Đồ ngốc,” Đinh Nhượng Kỳ véo hai má cô, “Là ai muốn diễn vai nữ chính trong kịch bản của em?”

“Nhan Nghiên?!” Đinh Huyền có chút không vui, “Sao lại là cô ta?”

“Sao không thể là cô ta? Hiện tại người ta rất nổi tiếng.” Đinh Nhượng Kỳ cười, lấy cánh tay quàng qua em gái, “Đợi ăn xong, chị xem kịch bản của em.”

“Em... xóa bỏ rồi.” Đinh Huyền không nhìn cô, cúi đầu thái rau.

“Sao xóa rồi? Tâm huyết nửa năm trời mà.” Đinh Nhượng Kỳ kinh ngạc, “Em ngốc thế, có thể tìm lại không?”

“Em không muốn tìm lại.” Đinh Huyền ngẩng đầu giống như rất tùy ý, “Sửa đi sửa lại cũng không hài lòng, thế nên xóa luôn. Ồ, nước bọt tan chưa?” Cô vô ý chuyển đề tài.

Buổi tối tắm rửa xong, hai người nằm trên một cái giường ngủ.

Ánh trăng yên tĩnh ngoài cửa sổ chiếu vào. Nhà Đinh Huyền ở lầu hai, tấm màn khép một nửa không hề chặn ánh sáng, có thể nhìn thấy giàn hoa nhài bên ngoài và đèn đường lu mờ. Còn có mèo hoang vội vã đi ngang qua.

Đinh Huyền nằm nghiêng nhìn ngoài cửa sổ, Đinh Nhượng Kỳ ở sau lưng xoay người, khoác tay trên lưng cô.

“Lần trước về nhà... ba chị đã không nhận ra chị nữa.” Đinh Nhượng Kỳ thấp giọng nói. Ba từ miệng Đinh Nhượng Kỳ chính là cha dượng. Bà Đinh gặp tai nạn xe cộ mất sớm, Đinh Nhượng Kỳ được cha dượng nuôi dưỡng, mà hiện tại tuổi tác ông đã cao, sau khi mắc chứng si ngốc tuổi già thì không còn nhận ra cô. Cô có một người anh khác mẹ khác cha, người kia lớn hơn cô mười tuổi, có điều chẳng nên thân, trộm cắp thành thói quen, thời niên thiếu tham gia xã hội đen đánh nhau, sau khi bị truy nã thì bỏ trốn không còn tin tức.

“Chờ chị kiếm thêm tiền, sẽ đổi một viện điều dưỡng tốt hơn cho ông.” Đinh Nhượng Kỳ nói, “Cả đời ông nghèo túng, giờ nên hưởng thụ.” Cha dượng đối xử với Đinh Nhượng Kỳ tốt lắm, ông lấy ra tiền dành dụm cả đời, đem từng đồng một đến ngân hàng đổi thành tiền giấy, tạo điều kiện cho cô đi học trưởng thành.

“Em còn có chút tiền ——”

“Haiz, em là sinh viên, chi ít nhất vẫn đang làm việc, đâu đến nỗi thiếu thốn hơn em” Đinh Nhượng Kỳ nằm thẳng, nhìn trần nhà.

Đinh Huyền không nói gì.

“Đinh Huyền à.” Đinh Nhượng Kỳ đột nhiên cất tiếng gọi tên cô, tên đầy đủ.

“Hửm?” Đinh Huyền kéo chăn lên cao, mang theo giọng mũi nhàn nhạt.

“Chị... đang yêu.” Đinh Nhượng Kỳ hơi do dự.

“Đối phương là ai? Cũng là diễn viên ư?” Đinh Huyền lập tức xoay người hỏi chị.

“Không phải.” Nhượng Kỳ chẳng biết nên nói thế nào, dứt khoát nói thẳng tên đối phương, “Phương Hoài Viễn.”

“Phương Hoài Viễn?” Đinh Huyền nghiêng đầu, nhìn chằm chằm khuôn mặt Nhượng Kỳ, “Giám đốc điều hành của công ty đầu tư rất nổi tiếng khoảng thời gian trước kia ư? Trên tin tức không phải nói anh ta và bạn gái từ thuở ấu thơ vừa mới đính hôn sao?”

“Chuyện đó thì sao chứ? Anh ấy chơi của anh ấy, bạn gái của anh ấy cũng tự chơi bên ngoài. Quan hệ hôn nhân giữa những kẻ có tiền đều như vậy.” Ngờ kìa của Đinh Nhượng Kỳ không hề dao động.

“Chị thích anh ta?” Trong đầu Đinh Huyền hiện lên dáng dấp của tình anh thương nghiệp kia. “Chị luôn cảm thấy vậy, nhưng anh ấy đã đính hôn... bây giờ

chị cũng không biết.” Đinh Nhựt Kỳ xoay người, nhìn từ quần áo màu trắng, cô đột nhiên cười nói, “Chị còn chưa đến mức lấy tình cảm lấy thân thể đổi chác. Nhưng hình như anh ấy nghĩ như vậy. Ha ha, người chị yêu... coi chị là thế đấy.” Câu cuối cùng biến mất trong không khí.

“Nhựt Kỳ, chúng ta đừng như vậy, được không?” Đinh Huyền xoay người, nhìn mái tóc rối tung của chị trên gối đầu, giọng cô hơi nghẹn ngào, “Em khó chịu.”

“Có khó chịu vẫn phải tiếp tục sống, chị còn có sự nghiệp mà.” Đinh Nhựt Kỳ thấp giọng nói, “Từ khi tốt nghiệp đến giờ, chị thật sự đã nhìn thấu. Những người đi trên con đường này, có một số ở trên cao, số khác thì rớt xuống, nhìn như muốn leo cao lại không thể leo lên được, hoặc là lên rồi lại âm thầm bị đẩy xuống, đều là khó khăn. Có khó khăn, chứng minh đã từng nổi tiếng hoặc là sự nổi tiếng đang bấp bênh, đây cũng coi như may mắn, phần lớn người trong giới giải trí, ngay cả chưa nổi tiếng, nổi tiếng chút ít không dính tai tiếng, quen mặt, hoặc là giống như bây giờ sử dụng thời đại internet, tự nổi tiếng trên internet, dù sao cái không thiếu nhất chính là con người, muốn leo cao, đâu có dễ dàng vậy. Nhưng mà sợ nghèo, chị thật sự... sợ nghèo.”

Đinh Nhựt Kỳ dừng một chút: “Thế nên chị phải ra sức hơn nữa. Chị biết mình đi con đường nguy hiểm, nhưng hiện thực và đạo lý là hai việc khác nhau, không bởi vì giải thích rõ mà sinh ra biến hóa trong thực tế. Giống như có người giảng về vệ sinh, phòng ngừa bệnh tật, mọi người vui vẻ tiếp thu. Cụ thể đến nỗi không được tùy tiện khạc đờm, ai tiếp thu chứ? Không khạc ra mà nuốt trở về sao?” Cô càng nói càng trầm trọng, thế là cô chuyển đề tài, đột nhiên cao giọng, “Haiz, kịch bản của em khi nào thì viết xong đây? Chị rất mong chờ đấy. Ha ha, diễn vai người sống đời sống thực vật phải không?”

Trong bóng đêm, Đinh Nhựt Kỳ không nhìn thấy sắc mặt em gái càng ngày càng trầm trọng.

Cô im lặng.

Có một sức mạnh chậm chậm mọc rễ nảy mầm theo sự trầm mặc này, khuếch trương lớn mạnh.

Trách nhiệm khiến người ta mạnh mẽ, giờ phút này Đinh Huyền ý thức được, cô không thể chỉ tiêu cực để Đoàn Luật Minh đẩy cô đi từng bước nhìn từng bước. Cô phải chuyển bị động thành chủ động.

Lúc trước cô thật không nên viết vai diễn của Đinh Nhựt Kỳ vào trong kịch bản, mà hiện tại mặc kệ ra sao, cô nhất định phải bảo vệ Đinh Nhựt Kỳ, bảo vệ Đinh Nhựt Kỳ vẫn còn mớ mẫn vì sự nghiệp của mình, bảo vệ người chị không bị số phận trong kịch bản ảnh hưởng đến hiện thực —— Đinh Huyền tuyệt đối không cho phép Đinh Nhựt Kỳ rơi vào kết cục cuối cùng... sống đời sống thực vật.

Nhìn từ kịch bản năm tập đầu, chỉ có đại khái bốn tập giống với hiện thực. Nói cách khác, cũng có thể vì thay đổi hiện thực, không để nó tiếp tục dựa theo kịch bản?

Cô không thể là người bị áp bức, cô phải cố gắng tiếp tục giai đoạn bôi đen Đoàn Luật Minh.

Dựa vào sức mình, cô kém xa anh, nhưng điểm khác biệt giữa hai người chính là, cô là người viết kịch bản, cô nắm giữ tất cả khởi đầu tiếp tục chuyển tiếp kết thúc, cô hiểu rõ tương lai và trắc trở của anh. Cô biết anh đang đi từng bước về hướng hóa thành tro bụi.

Có lẽ, cô có thể từ bộ não đưa ra sách lược, hòa nhau một ván.

Bởi vì căn nguyên nguồn gốc, là cô tạo ra anh.

.....

Bóng đêm mờ mịt.

Một giờ khuya, đèn đường bên ngoài chột tắt.

Chờ Đinh Nhựt Kỳ ngủ say, Đinh Huyền lặng lẽ ngồi dậy, một mình đi tới phòng khách, cô bật đèn tường, mở máy tính ra.

Bước đầu tiên, cô phải hóa giải sự uy hiếp của Đoàn Luật Minh. Cô muốn sống tiếp. Như vậy... nếu cô là Đoàn Luật Minh, bước tiếp theo nên làm thế nào? Hôm nay trước khi rời khỏi, anh bảo cô giải thích rõ ràng mọi chuyện, thế thì có bao gồm việc cô từng ở trước mặt anh nói bóng gió nhắc tới kịch bản không? Nếu bao gồm luôn, thế thì máy tính của cô chính là ưu tiên hàng đầu. Đoàn Luật Minh sẽ không lựa chọn muốn lấy kịch bản trước mặt cô, mà sẽ ngấm ngấm lấy đi.

Tuyệt đối không thể để anh nhìn thấy kịch bản hoặc là đề cương.

Đinh Huyền không chút do dự, xóa trắng thư mục kịch bản và toàn bộ phần mềm, sau đó nhìn chăm chăm mặt bàn một hồi lâu, sau khi chuyển tài liệu cần thiết lên dịch vụ lưu trữ trực tuyến, cô mở ổ cứng, định dạng lại toàn bộ.

Một giờ sau, cô kiểm tra xác nhận nhiều lần, sau đó tắt máy tính, trở về phòng ngủ.

Chỉ chốc lát sau, đầu khóa cửa sổ sắt đất của phòng khách vang lên tiếng lách cách nhỏ bé, kéo ra một khe hở.

Con cáo trắng lặng lẽ nhảy vào, trong chớp mắt hóa thành người đàn ông ngồi trước bàn, mở máy tính ra, anh ta bữu môi nhìn màn hình nền hoạt họa trên máy tính, đầu ngón tay linh hoạt kẹp một cái USB màu đen, cắm vào chỗ nối máy tính.

O, không có gì hết.

Anh ta ngủ ngủ, nhìn sang ba lô của Đình Huyền. Sau đó đi tới khe khẽ tìm kiếm, ngay sau đó lục ra một cái USB. Là USB lần trước Đình Huyền mang theo khi đi gặp giám chế Trương.

Đình Huyền tuổi còn trẻ, vẫn sơ suất.

Anh ta cắm USB vào máy tính, chờ tải xuống tài liệu có chút nhàm chán.

Anh ta đưa mắt lướt qua, trên bàn đặt một lọ hoa, trong lọ hoa cắm một bó hoa hồng giả màu cam dần dần chuyển thành màu trắng, đậm thêm lá hoàng anh xanh tươi. Cạnh lọ hoa đặt một hộp sô cô la Ferrero Rocher.

Cách khu chung cư mười mấy con đường.

Đoàn Luật Minh không hề nghỉ ngơi, trong phòng vẫn bật đèn sáng, ánh sáng thậm chí mạnh đến mức hơi chói mắt.

“Tôi về rồi đây.” Cừu Vĩ mở cửa, bước nhanh như gió, thuận tay ném USB lên bàn, rồi giống như không có xương cốt nằm ngửa người trên chỗ tựa lưng của sofa.

Đoàn Luật Minh đặt xuống ly whisky Black Label có đá, ngồi xuống cắm USB vào máy tính. Anh giương mắt nhìn, một con hồ ly nào đó đang cầm một viên sô cô la lăn qua lộn lại nhìn, không hề ăn.

Để ý thấy ánh mắt quan sát của Đoàn Luật Minh, Cừu Vĩ có chút vô tội: “Không nhận được.”

Không nhận được, không nhận được trộm một viên sô cô la trở về.

Đoàn Luật Minh chẳng nói gì, tiếp tục nhìn tài liệu trong USB.

“Anh dọa cô ta, sợ hết hồn luôn.” Cừu Vĩ nói, ánh mắt rất sáng, “Nửa đêm cô ta không ngủ được, đem xóa sạch tất cả tài liệu trong máy tính.”

Bàn tay Đoàn Luật Minh đặt trên bàn phím khựng lại một chút, anh không nói gì.

Cừu Vĩ theo thói quen đi về phía phòng bếp.

Xuất phát từ bản năng, Cừu Vĩ sẽ vô ý thức giấu điểm đồ đạc. Bản tính phóng thích khiến anh ta cảm thấy vui sướng. Kết quả anh ta cầm viên sô cô la bỏ vào tủ lạnh trong phòng bếp —— bên trong đã chứa đủ loại thức ăn, bia đen Đức, bánh quy bơ Đan Mạch, thậm chí còn có một hộp cá trích thối nặng mùi nhất thế giới còn chưa khai ra, đủ loại đa dạng, hiếm lạ cổ quái. Đoàn Luật Minh chưa bao giờ ăn, nhưng cũng không từ chối Cừu Vĩ cứ hai ba hôm là nhét đủ thứ trong tủ lạnh của anh.

Cừu Vĩ đóng cửa tủ lạnh, quay đầu nhìn, nhờ màn hình nền màu xanh, anh ta trông thấy Đoàn Luật Minh nhú mày, sắc mặt hơi nghiêm nghị.

Cừu Vĩ đi tới đằng sau Đoàn Luật Minh, sau khi nhìn một lúc, anh ta nhướn mày kêu lên: “Tại sao có tên tôi hả?”

Chiếc cầm của Đoàn Luật Minh kéo căng.

Trong tập tin, tiêu đề phong chữ Mincho đậm cỡ 2, viết hoàn chỉnh:

“Bóng đêm tựa như anh” tập thứ tư, cảnh thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chết Vắn

“Thật không cần em đi cùng chị à?”

“Khỏi cần, nếu em ở đó chị sẽ cười không tập trung được —— chị đi đây!” Đình Nhược Kỳ thay giày, vẫy tay, rồi đóng sầm cửa lại.

Đình Huyền ngẩng đầu nhìn thời gian, mới chín giờ sáng. Hôm nay Đình Nhược Kỳ ra ngoài thử vai, chắc đến chiều mới về. Đình Huyền suy nghĩ tới trường một chuyến lấy đồ đạc, rồi đi mua đồ ăn. Hôm nay là ngày cuối cùng của lễ quốc khánh, cơ mà ngày mai cô không có lớp.

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

“Bỏ quên đồ à?” Đinh Huyền không chút nghĩ ngợi mở cửa ra, tưởng là chị gái.

Bóng dáng cao lớn của Đoàn Luật Minh ngăn chặn ánh nắng rọi rờ trên hành lang.

Đinh Huyền chậm chậm lui về phía sau, một bước, hai bước: “Sao anh lại tới đây?”

“Cô nên vui mừng, tôi từ cửa đi vào.” Đoàn Luật Minh tự nhiên nhấc chân bước vào cửa.

Đinh Huyền đóng cửa lại, trong lòng thế mà vẫn còn bình tĩnh —— không sao, không sao, người đàn ông này là do cô tạo ra, cô hiểu rõ tính cách của anh, hiểu rõ tất cả nguyên tắc hành động của anh —— không, anh chẳng có nguyên tắc hành động, anh chưa bao giờ tin tưởng nguyên tắc gì đó.

“Đinh Nhượng Kỳ đi thử vai?” Đoàn Luật Minh đứng chính giữa phòng khách, nhìn xung quanh căn phòng.

“Ừm.” Đinh Huyền dừng bước chân, anh đều biết cả? Cô đem bát đĩa trên bàn ăn bung vào bàn bếp nằm cạnh cửa phòng bếp, chưa đến nỗi đối chất với anh tại phòng khách.

Quay người lại, suýt nữa cô đụng vào Đoàn Luật Minh đứng sau lưng cô, chặn tại cửa phòng bếp. Khoảng cách gang tấc khiến Đinh Huyền chỉ giương mắt lên là nhìn thấy hình ảnh trong suốt của mình trong con người đen láy của anh.

Anh quan sát cô với vẻ sâu xa. Ánh mắt như là động vật máu lạnh sẽ khiến người ta lạnh buốt sồn gai óc, từ trán cô đến mặt mũi rồi dần dần đi xuống.

“Còn nhớ lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô không?” Anh chậm rãi hỏi, kéo dài cũng hưởng thụ cảm giác khống chế đàn áp toàn bộ này.

Đinh Huyền nhìn anh chằm chằm, mà dáng vẻ điềm tĩnh của anh hình như nếu cô không mở miệng nói chuyện thì anh sẽ áp bức tiếp, vì thế cô hé miệng: “Tọa đàm?”

“Không, hai giờ ba phút trưa ngày mười tám tháng chín.” Đoàn Luật Minh mỉm cười, “Dưới lầu viện y học, cô ở cùng Tôn Văn —— cô có biết giữa cô và họ có điểm gì khác nhau không?”

Đinh Huyền theo bản năng lắc đầu, lùi về sau một bước.

“Thật ra cô có thể đoán được, đúng không?” Đoàn Luật Minh bước về phía trước, hạ giọng, như là đang nói ra một bí mật, “Tôi không nhìn thấy số mệnh của cô.”

Đinh Huyền đột nhiên mở to hai mắt. Cô không ngờ tới, việc đàn cảnh nam chính có thể nhìn được số mệnh trong kịch bản cũng trở thành sự thật. Có điều, anh lại không nhìn thấy tương lai của cô? Là sao đây?

“Ngạc nhiên lắm à? Không phải đều do cô viết ra sao?” Đoàn Luật Minh tiếp tục đi về phía trước, khiến Đinh Huyền chỉ có thể lui về sau một bước, “Viết ra năm tập kịch bản rồi.”

Đinh Huyền không nhìn thấy sau lưng mình, một con hồ ly nhẹ nhàng nhảy lên ngăn từ phía trên bàn bếp, lần hai vòng, bước chân không hề phát ra tiếng động. Thú vị, rất thú vị.

“Anh đã xem kịch bản của tôi?” Sắc mặt Đinh Huyền trắng bệch, tình tiết này hoàn toàn đi ngược hướng với tưởng tượng của cô.

“Chuyện của tôi —— cô từ đâu biết được?” Đoàn Luật Minh đột nhiên thu lại nụ cười, giống như hòm đồ ở sân bay, anh đang mai phục, sẵn sàng tấn công thợ săn bất cứ lúc nào.

Lòng ngực Đinh Huyền bắt đầu đập phồng dữ dội, vấn đề này cô không thể trả lời. Cô từng suy đoán rất nhiều tình cảnh có khả năng xảy ra, nhưng chỉ không đoán được Đoàn Luật Minh lại biết được số phận của mình trước tiên —— cô thức đêm xóa bỏ mọi thứ trong máy tính, bây giờ xem ra uống công rồi.

Hồ ly luôn xem náo nhiệt chẳng chê nhiều việc, càng khỏi bàn đến chuyện có liên quan đến sự sinh tồn của nó. Trên mặt nó lộ ra nụ cười đúng tiêu chuẩn, giống như con người cong mắt, nhếch môi, đầu lưỡi dài hơn cả con chó thè ra, nụ cười lạnh lẽo càng thu hút hơn cả chó Samoyed. Nó nhẹ nhàng nhảy xuống, tại giá đựng dao nằm trên tường nó lấy ra một con dao thái dưa hấu bén nhọn, rồi khẽ nhảy lấy đà tại chỗ, trở về ngăn tủ, nó ngậm lấy cán dao, để lưỡi dao hướng về phía dưới, nhắm ngay đỉnh đầu Đinh Huyền.

Đoàn Luật Minh giương mắt nhìn thấy hành động của hồ ly, anh không hề ngăn cản. Anh vẫn thận trọng nhìn chằm chằm Đinh Huyền, thái độ thậm chí được coi là ôn hòa lễ độ: “Cô xem, cô chỉ cần trả lời một vấn đề này thôi.”

Thế nên, quyền chủ động vẫn là do cô? Đinh Huyền không biết tình trạng tại đỉnh đầu mình, cô lui một bước nữa, dừng lại. Hồ ly cũng đi theo cô.

“Anh cũng biết đó là kịch bản. . .tôi bắt đầu viết từ nửa năm trước, nhưng khai giảng học kỳ này tôi mới biết được sự tồn tại của anh. Tôi tưởng chỉ là trùng tên họ thôi, nhưng không ngờ. . .”

“Cho nên cô biết tiên đoán?” Đoàn Luật Minh hơi suy ngẫm. Hồ ly nghiêng đầu, tiếp tục ngậm dao đang đưa trên đỉnh đầu Đinh Huyền.

“Tiên đoán?”

Nói cách khác, Đoàn Luật Minh không cho rằng Đinh Huyền tạo ra anh, mà nghĩ rằng cô tiên đoán cuộc sống của anh mà thôi.

“Đề cương đâu?” Anh lại hỏi.

“Không còn đề cương. Nếu anh lấy được kịch bản của tôi, khẳng định cũng biết tôi xóa bỏ đề cương rồi.” Nghĩ tới nghĩ lui, Đinh Huyền quyết định nói rõ sự thật, “Bởi vì phía hợp tác không hài lòng cho lắm, thế nên sửa chữa rất nhiều lần. Cuối cùng tôi xóa hết. Phía đối phương cũng không lưu lại bản thảo.” Cô biết giám chế Trương chỉ đọc qua loa đề cương hai ba lần thôi, hơn nữa bên đó chưa từng giữ bản thảo của cô.

“Viết lại những gì cô còn nhớ rồi giao cho tôi.” Đoàn Luật Minh lập tức nói.

Đinh Huyền ngẩng đầu nhìn anh: “Được, nhưng tôi cần thời gian. Nửa năm qua đề cương đã qua sửa chữa ít nhất năm mươi lần. Có một số chi tiết tôi không còn nhớ. Cho dù viết ra tôi cũng không thể cam đoan hiện thực có dựa theo phiên bản mà tôi viết ra hiện tại không, chỉ có thể đi một bước xem một bước. Anh đã đọc kịch bản chắc cũng biết rồi, trong năm tập chỉ khớp có bốn tập thôi, chứng minh hiện thực có thay đổi. Càng đừng nói đến đề cương.” Tuy nói là đồng ý, nhưng là ngầm từ chối. Cô không thể viết, tuyệt đối không thể viết ra. Ngộ nhớ sau khi cô viết xong, Đoàn Luật Minh lại nổi lên ý giết người thì phải làm sao?

Hơn nữa, đây cũng là lời nói thật. Cô không thể xác định hiện thực rốt cuộc sẽ như thế nào. Đinh Huyền phát hiện, sau khi mình dựa theo yêu cầu của giám chế Trương, sửa lại cảnh tốn chi phí cao, ví dụ như cảnh xe đưa đón tại sân bay đổi thành xe taxi, xóa cảnh du thuyền ra biển —— cảnh này để Uông Tiểu Nhân xảy ra sự cố khi nam chính Đoàn Luật Minh ở trong biển —— còn thêm nữ chính Nhan Nghiên, nhưng hiện tại xem ra những chuyện không nên xảy ra đã xảy ra, nên xảy ra thì không xảy ra. Ngược lại giống như... tình tiết quyết định mấy tháng trước đang phát sinh, mà phân đoạn đã sửa chữa thì lại không phát sinh.

Đoàn Luật Minh nhìn chằm chằm Đinh Huyền.

Đinh Huyền trực tiếp đón nhận ánh mắt của anh, không hề lảng tránh.

“Được.” Anh nói.

Trong nháy mắt hồ ly rút dao về.

“Quan hệ yêu đương của chúng ta, tiếp tục duy trì.” Đoàn Luật Minh vô cùng thản nhiên, cặp mắt kia sâu sắc như bầu trời đêm.

“Anh có ý gì?” Đinh Huyền ngạc nhiên.

“Cô đã muốn đi một bước xem một bước, như vậy ngoài thời gian học hành thì ở bên cạnh tôi. Yêu đương không phải là thế này à.” Đoàn Luật Minh điềm tĩnh nói, “Tôi cần cô bảo trước mọi nguy hiểm.”

Đinh Huyền sững sốt, phát hiện cô kéo mình vào trong cái hố còn lớn hơn nữa.

Anh lại hỏi: “Kết cục cô đã viết là gì?”

Đinh Huyền lập tức lắc đầu: “Tôi còn chưa viết tới... kết cục không phải tự tôi quyết định được, phải xem yêu cầu của khán giả, yêu cầu của giám chế.”

Tuy rằng cô biết cuối cùng anh khẳng định sẽ hóa thành tro bụi. Sửa chữa nhiều lần như vậy... chỉ có kết cục là không thay đổi.

Đoàn Luật Minh nhìn thấy rõ ràng biểu cảm bế tắc của cô, đột nhiên anh vươn tay sờ cổ cô, hình như là cảm nhận mạch đập.

Đinh Huyền cứng đờ ngay lập tức, nhưng không nhúc nhích cũng không giãy dụa. Bàn tay Đoàn Luật Minh rất lạnh.

“Cô không sợ tôi?” Anh nheo mắt hỏi.

“Tôi biết anh sẽ không giết tôi.” Đinh Huyền chậm rãi nói. Ánh mắt cô nhìn chăm chú Đoàn Luật Minh rất uxor ướt. Khi đối mặt với kẻ mạnh, cô cần tỏ ra yếu kém vừa phải. Lời tín nhiệm này ẩn chứa sự biểu hiện lòng thiện chí đối với Đoàn Luật Minh.

Khoảnh khắc anh buông tay ra, trong lòng Đinh Huyền như trút được gánh nặng.

Hồ ly liếm bộ lông trên người, nhảy một cái từ cửa sổ mở rộng trong phòng bếp đi ra ngoài. Đưa đến một trận gió, then cài cửa vang lên tiếng cụp.

“Nếu quan hệ của chúng ta tiếp tục duy trì, thế thì tôi sẽ không làm tổn thương cô nữa. Nhưng cô nên nhớ kỹ, có tốt cùng tốt, có hại cùng hại.” Đoàn Luật Minh xoay người đi về phía cửa vào. Nếu Đinh Huyền không thể chứng minh giá trị của cô, thế thì anh không tránh khỏi nguy hiểm, vậy thì không cần tuân thủ hứa hẹn gì đó.

“Hai giờ trưa mai cô đến khán phòng lầu hai viện y học.” Anh nói.

“Tại sao?” Đinh Huyền cắn môi.

“Lễ trao tặng áo blouse trắng cho sinh viên mới.” Đoàn Luật Minh nói đơn giản, mở cửa ra.

Đình Nhượng Kỳ ở ngoài cửa đang chuẩn bị gõ cửa chợt ngăn ra, kinh ngạc nhìn người đàn ông ở trong nhà.

“Sao chị về nhanh thế?” Trong lòng Đình Huyền căng thẳng, cô hoàn toàn không muốn để Đoàn Luật Minh gặp được Đình Nhượng Kỳ, cô vội đi tới.

“Chị quên mang di động.” Đình Nhượng Kỳ ngạc nhiên đánh giá người đàn ông cao lớn chân dài, tuấn tú sáng chói trước mắt.

“Chào cô.” Đoàn Luật Minh mỉm cười, hết sức lịch sự.

“Anh là ai?” Đình Nhượng Kỳ bị Đình Huyền kéo vào trong.

Đoàn Luật Minh không trả lời, mà là cup mắt nhìn Đình Huyền, xem cô trả lời thế nào.

“Anh ấy...” Đình Huyền cứng đờ, câu “anh ấy là giáo sư tại trường bọn em” vừa ở bên miệng dưới sự áp lực biến thành —— “Anh ấy là bạn trai em.”

“Trời ơi.” Đây thật đúng là một tin tức động trời, trước kia Đình Nhượng Kỳ chưa từng nghe nói đến chuyện thánh học Đình Huyền yêu đương, trong mắt cô lóe lên tia sáng, cô cười gở vai Đình Huyền, “Vậy mà không nói cho chị biết!” Cô lại quay đầu nhìn Đoàn Luật Minh, “Anh phải đi à? Ở lại ăn bữa cơm nhé.”

“Anh ấy có việc!” Đình Huyền lập tức nói, nói xong lại chần chừ lo lắng nhìn Đoàn Luật Minh.

“Tôi còn có việc bận, không thể ở lại. Tạm biệt.” Đoàn Luật Minh vẫn mỉm cười, sau khi chào hỏi thì rời khỏi.

“Ôi ôi ôi, bạn trai em từ đâu nhảy ra thế? Trông rất ưu tú, kể chị nghe chút đi.” Nhượng Kỳ vòng qua từ phía sau Đình Huyền, “Hai người quen biết hồi nào?”

Đình Huyền tìm được di động từ trên sofa đưa cho chị gái: “Chị đi thử vai trước đi, đừng đến muộn. Về rồi nói.”

Đình Nhượng Kỳ cảm thấy hơi kỳ lạ, Đình Huyền hình như hoàn toàn không muốn nói về bạn trai mình.

“Đúng rồi, hôm nay giáo sư hướng dẫn của em về nước.” Đình Huyền chuyển đề tài, “Ngày mai bọn em có buổi liên hoan. Em có thể hỏi cô ấy chuyện kịch bản.”

“Người đại diện giúp chị hỏi thăm chút tin tức.” Đình Nhượng Kỳ xem tin nhắn của người đại diện trên di động, cô rất hưng phấn, giọng nói trong veo, “Bộ phim lần này sẽ quay ở Ninh Nam. Nếu chị nhận được vai diễn này, ít nhất là ba tháng tiếp theo chúng ta đều ở cùng một nơi!”

“Tuyệt quá!” Đình Huyền cũng mừng rỡ tươi cười, tiến lên cho chị một cái ôm cổ vũ, “Chị nhất định phải cố lên đó!”

“Khăng định rồi, chị còn chưa diễn vai y tá đâu!” Đình Nhượng Kỳ đã quyết chí, tuy rằng phải đóng cùng Nhan Nghiên rất nổi tiếng đạo này.

Suy nghĩ khó chịu nào đó trong đầu nhanh chóng biến mất, Đình Huyền không nghĩ nữa, cô mau chóng chìm ngập trong sự vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Liên Hoan

Kết thúc buổi thử vai, ngày hôm sau Đình Nhượng Kỳ liền rời khỏi, nếu có thể thuận lợi nhận được vai diễn, cô sẽ trở về. Đình Huyền vội vàng vàng đến sân bay tiễn chị, sau đó đi thẳng tới trường.

Vừa đứng một rưỡi Đình Huyền đi tới viện y học, khi đi qua một phòng thí nghiệm cô vội thoáng nhìn, trông thấy Đoàn Luật Minh đang cời áo blouse trắng. Lúc này trong phòng thí nghiệm chỉ còn lại một mình anh.

Đoàn Luật Minh cầm chiếc áo treo trên cái giá nằm ở cửa: “Không về văn phòng, trực tiếp đến khán phòng.” Thái độ này của anh làm như hai người đã quen nhau nhiều năm, tự nhiên ngắn gọn.

“Ồ.” Đình Huyền lên tiếng.

“Vâng.” Đoàn Luật Minh đóng cửa lại, quay đầu đi về phía thang máy.

“...Gi cơ?”

“Là một sinh viên, khi trả lời giáo sư, em phải nói là ‘vâng’, mà không phải ‘ờ’.” Đoàn Luật Minh liếc cô một cái.

Lễ trao tặng áo blouse trắng bắt đầu vào đúng hai giờ trưa.

Viện trưởng viện y học cùng với chuyên gia lãnh đạo có liên quan —— đương nhiên chính là Đoàn Luật Minh —— sau khi phát biểu, khán phòng vang lên bài ca của trường, sinh viên mới năm nhất năm nay tổng cộng 150 người, tám người một tổ, theo thứ tự đi lên lễ đài.

Mấy vị thư ký, giáo sư, giám đốc bệnh viện trực thuộc tự tay mặc áo blouse trắng cho sinh viên mới, khoác lên ống nghe.

Đinh Huyền ngồi trong góc tại dãy ghế cuối cùng, nhìn thấy những sinh viên nhỏ hơn cô năm sáu tuổi, cô âm thầm cảm thán thời thanh xuân, đồng thời dưới tận sâu đáy lòng cô cảm thấy mình hình như đã bước vào vực thẳm tối om không thấy đáy.

Nội dung phát biểu của Đoàn Luật Minh là về bác sĩ là gì, cùng với làm thế nào để làm một người bác sĩ tốt, anh trích dẫn một câu trong “Nhật ký giải ưu phiền” của Lâm Bô, “Người không bền lòng không có đạo đức, không thể làm y, gắn liền với sống chết con người”, phía dưới là một tràng vỗ tay. Mà Đinh Huyền khó tránh khỏi không nghĩ tới chiều hướng tối tăm, Đoàn Luật Minh e là càng thích khoái cảm được hợp pháp động dao với cơ thể con người.

Phần cuối cùng của buổi lễ, dưới sự dẫn dắt của viện trưởng, tuyên đọc lời thề của sinh viên y khoa.

“Ngành y tế, được giao phó sự sống

Thời khắc khi tôi tiến vào trường y khoa thần thánh, tôi trịnh trọng tuyên thệ:

Tôi tình nguyện hiến thân cho y khoa, nhiệt tình yêu thương tổ quốc, trung thành với nhân dân, tuân thủ nghiêm ngặt y đức, kính thầy giữ kỷ luật, chịu khó nghiên cứu, cần cù, không ngừng nâng cao, phát triển toàn diện.

Tôi quyết tâm dùng hết sức loại bỏ mọi ốm đau của nhân loại, giúp hoàn thiện sức khỏe, bảo vệ sự thiêng liêng và danh dự của y thuật, chăm sóc người bị thương, không chối từ gian khổ, vì tổ quốc phát triển ngành y tế và sự khỏe mạnh của con người về thể xác lẫn tinh thần mà phấn đấu cả đời.”

Đinh Huyền lắng nghe âm thanh đều đặn của sinh viên toàn trường, trong lòng cô rất xúc động. Ba lô trên đầu gối rơi xuống đất, cô xoay người kéo lên, đầu ngón tay bị chân ghế bằng sắt còn chưa mài kỹ làm xước khiến máu chảy ra.

“Ss ——” cô vội vàng rút tay về, đầu ngón tay đã có một lượng máu chảy xuống. Trước mắt có một đôi chân dừng lại, bỗng dưng xoay người rời khỏi. Đinh Huyền ngẩng đầu, trông thấy bóng lưng Đoàn Luật Minh rời khỏi.

Có điều anh rất mau chóng trở lại, ngồi xuống bên cạnh cô, trong tay cầm một miếng băng dán vết thương cỡ lớn: “Tay.”

“Hở?” Đinh Huyền sững sờ.

Đoàn Luật Minh hình như không muốn nhiều lời với cô, anh túm lấy ngón tay cô, lấy ra tấm giấy vệ sinh quấn trên đầu ngón tay cô, rồi lấy băng dán dán lên. Nhìn từ góc độ của Đinh Huyền, tuy rằng giờ đây biểu tình của anh vẫn lạnh lùng như trước, nhưng có tồn tại hành động chu đáo hiếm thấy của một người đàn ông bình thường. Ban nãy khi anh đứng trên bục phát biểu, thậm chí có một khoảnh khắc, Đinh Huyền cảm thấy ánh mắt anh nhìn sinh viên đều là vẻ dịu dàng triu mến.

“...Cám ơn.” Đinh Huyền vẫn nhìn chằm chằm ngón tay bị xước của mình. Cô có một cảm giác kỳ lạ, như là mê hoặc, như là làn khói nhẹ, lặng lẽ âm thầm lan tỏa.

“Đừng khách sáo.” Con người đen lấy của Đoàn Luật Minh mang theo vẻ hài lòng, chẳng biết là hài lòng với bản thân anh, hay là hài lòng với biểu hiện của Đinh Huyền. “Tôi hy vọng sau này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.” Anh cũng không để ý mình ở trong phạm vi có thể kiểm soát mà lộ ra một mặt lịch thiệp với Đinh Huyền.

Đinh Huyền cười cười, không nói gì.

Hiện tại bốn giờ mười lăm, buổi lễ chấm dứt, có mấy vị giáo sư đứng trên lễ đài nói chuyện, mà phía dưới thì có một vài sinh viên tụ tập chụp ảnh, một số khác đã bắt đầu đi ra ngoài.

Sau khi Đoàn Luật Minh đi qua, anh thu hút không ít cái nhìn. Gần như tất cả sinh viên xung quanh đều tò tò ngo qua quan sát.

“Uông Ninh có nhận nghiên cứu sinh mới năm nhất à?” Đoàn Luật Minh hỏi, không nhìn sự quan sát xung quanh mình. Trong nháy mắt anh đoán được hẳn là cô trò có liên hoan.

“Vâng” Đinh Huyền thuận tiện hỏi một câu, “Anh có hướng dẫn sinh viên mới không?”

“Chỉ một người.” Đoàn Luật Minh liếc nhìn cô, “Em.”

Trong cái nhìn của anh, cái gọi là “quan hệ yêu đương” thực chất càng giống như “quan hệ thầy trò” hơn.

Ra khỏi khán phòng, quay về văn phòng.

Trong thang máy, Đoàn Luật Minh bấm xuống lầu sáu, anh nhìn bàn phím: “Nếu em có việc không tới được, thế thì tốt nhất hãy báo cáo với tôi.”

“Cho dù tôi không nói, anh không phải cũng biết sao?” Đối với loại thích kiểm soát này, Đinh Huyền đã tê dại.

Trên cửa thang máy bóng loáng lờ mờ phản chiếu độ cong khỏe miệng của Đoàn Luật Minh: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở em, kịch bản của em dù sao cũng chỉ là kịch bản. Sự thật thì, so với tưởng tượng của em, tôi càng...” Anh không nói hết câu, để tự Đinh Huyền điền vào.

.....

Sáu giờ tối, Đinh Huyền tới một nhà hàng nằm gần trường. Lần đầu tiên cô trò liên hoan vào học kỳ này, nghiên cứu sinh của ba năm đều tập hợp đông đủ.

Buổi tối khách trong nhà hàng không nhiều lắm, đồ ăn được mau chóng bung lên. Ưông Ninh không có đáng điệu giáo sư gì cả, rất thân thiết hỏi han ân cần: “Tìm được việc chưa?”

“Đừng nói nữa, còn nói nữa là ăn cơm cũng không vô.” Đàn anh đàn chị năm ba đồng thanh.

“Vậy chúng ta trò chuyện về tiến triển của luận văn đi.” Ưông Ninh lập tức hắng giọng.

Đinh Huyền và nữ sinh cùng lớp đưa mắt nhìn nhau: “...Càng ăn không vô.”

“Vậy chỉ có thể nói tới năm nhất học hành thế nào?”

Năm nhất: “Hôm nay giáo sư điểm danh ạ.”

Ưông Ninh im lặng một chút: “Thế thì chúng ta buôn chuyện đi!”

“Kịch bản của cô có phải được quay thành phim không?” Đàn anh năm ba hỏi.

“Phải, ‘Liều điệp nhân tâm’, xác định vai diễn xong thì sẽ quay.”

“Thật ả?” Đinh Huyền trông mỗi một giờ phút này giống như mầm xanh được tưới nước ngẩng đầu.

“Vui thế ả?” Đàn chị ngồi bên cạnh kinh ngạc.

“À,” Đinh Huyền cười cười, “Em cảm thấy rất hứng thú ả.”

Cô còn chưa nói trắng ra chuyện của Đinh Nhược Kỳ ở bàn ăn, có điều cũng không kiềm chế được. Thật vất vả mới ăn xong, cô và Ưông Ninh đi ở đằng trước, tự nhiên nói về “Liều điệp nhân tâm”, Đinh Huyền nói em gái cô tham gia thử vai.

“Thật sao?” Ưông Ninh kinh ngạc, bà biết em gái Đinh Huyền là diễn viên, “Vai nào thế?”

“Nữ hai, y tá.”

“Ồi, sao em không nói sớm với cô.” Ưông Ninh cười vỗ vai cô, “Sau này cô sẽ đi chào hỏi. Tuy nói không đến mức đưa ra quyết định cuối cùng, nhưng lời biên kịch vẫn có phân lượng. Sao không thử vai nữ chính?”

“Nữ chính đã quyết định rồi ả.” Đinh Huyền cảm thấy kỳ lạ, “Cô không biết ư?”

“Ài? Đạo diễn còn chưa nói với cô.” Ưông Ninh nói.

“Hình như là Nhan Nghiên.”

Nụ cười trên khuôn mặt Ưông Ninh tan biến trong nháy mắt: “Thảo nào đạo diễn không nói với cô.”

“Tại sao ả?”

“Hai năm trước, cô từng hợp tác với diễn viên này một lần, gây khó chịu đến bẽ tắc. Cô chưa từng gặp qua nữ diễn viên nào có thể gây sức ép như vậy. Vai về nhỏ hơn cô, còn vênh váo hồng hách. Hở một tí là sửa lời thoại.” Ưông Ninh nói, “Con bé kia giờ lại càng ngày càng nổi tiếng, nói là quay phim đều tự biên kịch sửa kịch bản bất cứ lúc nào —— không được, cần phải tìm người cùng tổ trông chừng cô ta mới được. Không thì Đinh Huyền em đi nhé? Đi theo tổ đạo diễn, quay về cô phát tiền lương cho em” Ưông Ninh cười.

Đinh Huyền chớp mắt mấy cái, sau khi hiểu ra ý tứ của Ưông Ninh, cô lập tức gật đầu: “Được ả.” Ý kiến này không tệ, cô còn chưa bước vào tổ phim, cứ vậy, không những có thể chăm sóc Đinh Nhược Kỳ, còn có thể...tránh tiếp xúc quá nhiều với Đoàn Luật Minh.

Nghĩ đến đây, Đinh Huyền do dự một chút, trong đầu là lời dặn dò hồi trưa của Đoàn Luật Minh. Cô cần báo cáo với anh sao?

Đắn đo suy nghĩ hồi lâu, sau khi chia tay Ưông Ninh, trên đường một mình đi về nhà cô gọi điện thoại cho Đoàn Luật Minh.

Điện thoại nhanh chóng nổi máy. Đinh Huyền tìm từ uyển chuyển nói về dự định của Ưông Ninh.

“Em muốn làm cùng tổ biên kịch?” Đoàn Luật Minh hỏi thẳng.

“Tôi quá thật hy vọng như vậy.” Cô nhấn mạnh hai chữ “hy vọng”.

“Được.” Đoàn Luật Minh trả lời một chữ đơn giản.

Trong nháy mắt Đinh Huyền cong khoe miệng, nói tạm biệt xong rồi cúp máy, cô cầm tai nghe vào trong lỗ tai, đi qua dòng người, ngựa xe như nước, từng cửa hàng nối tiếp nhau.

Từng tiếng còi vang lên trên đường, tại con đường đối diện.

Đoàn Luật Minh đứng dựa vào cột mốc đường, hôm nay anh ăn mặc rất thoải mái, áo len màu xám đậm, loáng thoáng lộ ra hình dáng xương quai xanh. Anh hơi nheo mắt tựa như trầm tư mà nhìn Đinh Huyền ở con đường đối diện đi qua đám người qua lại không ngớt.

“Anh không cảm thấy mình đặt một, trái, bom, hẹn, giờ bên người sao?” Cửu Vĩ đứng bên cạnh anh, bộ dạng biếng nhác. Anh ta vừa mới tỉnh ngủ không lâu.

Đoàn Luật Minh chẳng nói gì.

Trong tầm nhìn, bóng dáng Đinh Huyền dường như đang vô ưu vô lự, chậm chậm chìm ngập trong ánh đèn neon muôn màu muôn vẻ trên phố.

Đinh Huyền lắng nghe bài hát, chân bước nhịp nhàng. Trong tai nghe là một bài hát tiếng Anh buồn da diết. Không xem lời bài hát, cô chỉ lắng nghe giai điệu, trong cao trào “điên cuồng vì anh”, nhưng không biết ý chính của lời bài hát là ——

Cảm nhận bầu không khí này, sự hoảng sợ này, cảm nhận nỗi đau đớn này

Nó khiến em phát cuồng, em không thể giả tạo Chúa ơi

Tại sao em lái xe lăm đường

Phiền toái chính là đặc tính nổi bật của em

Nhưng cuối cùng em cũng không quá tệ hại

Anh là vị rượu quái lạ khiến em đau đầu vào lúc sáng sớm sao

Hay chính là một quả địa lôi xanh thẫm

Nó sẽ không hề báo trước mà nổ tung

Cho em tất cả oán hận của anh

Em sẽ thể hiện nó trên giường của chúng ta

Tiến vào niềm đam mê trước nay chưa từng có

Điên cuồng vì anh

Điên cuồng vì anh...

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Sóng Gió

“Xương ức chia theo thứ tự từ trên xuống dưới: cán ức, thân ức, mồm kiếm.” Đoàn Luật Minh trên bục giảng cầm bút laser mở trang PPT cuối cùng, chứng tỏ đây là trọng điểm của lớp hôm nay.

Nếu là lớp khác, khẳng định sinh viên ngồi phía dưới sẽ cầm di động chụp ảnh lại, nhưng tại lớp của Đoàn Luật Minh, không ai dám làm vậy. Tất cả sinh viên đều cầm bút ghi chép lại vào quyển vở. Đinh Huyền vẫn ngồi ở dãy cuối cùng.

Tiếng chuông tan học rìng rìng vang lên.

Mọi người thu dọn cặp sách, khi đi ngang qua bậc giảng đều chào “Tạm biệt thầy”.

Đoàn Luật Minh không ngược mắt lên, chỉ trả lời ngắn gọn một câu “Tạm biệt”.

Đình Huyền nhét máy tính vào ba lô, cầm cốc nước đi tới trước bậc giảng: “Bây giờ tôi phải đi gặp giám chế Trương, không đến văn phòng của anh.”

Đình Huyền không giải thích rõ ràng, Đoàn Luật Minh cũng hiểu có liên quan đến kịch bản, anh cảm áo khoác đi về phía cửa ra vào, giọng điệu không cho người khác từ chối: “Tôi đưa em đi.”

Đoàn Luật Minh đã đổi xe, một chiếc Maybach mới nhất.

Đình Huyền ngồi ở ghế phó lái, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ. Thư ký của giám chế Trương gửi tin nhắn hồi sáng, bảo cô ba giờ chiều hôm nay qua đó, cũng không cần đến văn phòng cao cấp, trực tiếp đợi ở phòng tiếp khách lầu hai. Trong lòng Đình Huyền thoáng hiểu được chuyện gì.

Đoàn Luật Minh chạy thẳng đến dưới lầu công ty điện ảnh truyền hình.

“Anh muốn lên cùng không?” Đình Huyền cời dây an toàn.

“Không cần, tôi nghe được.” Đoàn Luật Minh nhìn cô một cái.

Đình Huyền trực tiếp xuống xe.

Lần này giám chế Trương không để cô chờ, ông ta mau chóng tới nơi. Mà Đình Huyền vẫn đang dự tính có cần nói chuyện cô đã xóa toàn bộ đề cương không.

“Sau bữa cơm lần trước, cảnh sát có tra hỏi cô không?” Giám chế Trương quan sát cô, vừa cười vừa trốn tránh trách nhiệm của mình, “Tôi cũng không biết đạo diễn Khuru là loại người này, thế nên lúc ấy khi Tổng Vĩ đưa cô ra ngoài, tôi đã...”

Đình Huyền xiết chặt nắm tay, không hề nhúc nhích nhìn ông ta chăm chăm, ánh mắt ảm đạm này khiến giám chế Trương xấu hổ. Ông ta ho khan một tiếng: “Dù sao cô cũng không xảy ra ——” nói còn chưa xong, phong lan treo cạnh tường đột nhiên rớt xuống đất.

Đình Huyền chợt quay đầu nhìn xuống dưới lầu. Chiếc xe của Đoàn Luật Minh lẳng lặng đậu ở ven đường.

“Tiểu Trần! Tiểu Trần!” Giám chế Trương vội vàng đứng lên gọi người, tay phải bị đập trúng chảy máu.

Đình Huyền nắm chặt tay vịn dưới ghế.

Trợ lý Trần vội vã tiến vào, hoảng sợ, xoay người chạy ra tìm hộp đựng thuốc. Giám chế Trương đau đến khóe miệng run rẩy, nhỏ giọng mắng một câu, ngữ khí nói chuyện với Đình Huyền cũng không ôn: “Nói thật với cô, lần này chuyện đạo diễn Khuru khai ra, công ty chúng tôi cũng bị liên lụy. Cô lại coi như là đương sự —— kịch bản này, cô tìm công ty khác đi. Chúng tôi từ bỏ.”

“Được.” Đình Huyền chẳng hề do dự, cô xách ba lô xoay người đi thẳng ra ngoài.

Rõ ràng có đoán trước, nhưng trong lòng vẫn chợt có một cái hố trống rỗng, nhưng hiện tại cô không cảm giác được cái gì, lúc trước dựa theo yêu cầu của giám chế Trương mà cô đành chưa xót bất đắc dĩ sửa đi sửa lại kịch bản, hiện giờ trong lòng hoang vu chỉ là một mảnh chết lặng.

Ra khỏi đại sảnh lầu một, Đình Huyền không hề quay đầu lại nhìn, cô lập tức đi tới cạnh chiếc xe của Đoàn Luật Minh, nhưng phát hiện chỗ ghế lái trống không. Bên trong không có ai.

Đình Huyền quan sát xung quanh. Ngựa xe như nước người đến người đi, nhưng chỉ không thấy bóng dáng của Đoàn Luật Minh. Cô lấy di động ra gọi điện, đối phương tắt máy.

Một trận gió lớn thổi tới, rõ ràng là cảnh sắc tươi đẹp thế mà từ chân trời lại xuất hiện mây đen cuộn cuộn. Lá cây hương chương ven đường rụng dưới đất bị gió thổi lên lượn vòng trên không trung.

Trong lòng Đình Huyền trầm xuống. Có khả năng là thời tiết thay đổi đột ngột, cũng có thể... là Đoàn Luật Minh.

Cô quay đầu đón một chiếc xe taxi, đi tới chỗ ở của Đoàn Luật Minh mà cô từng ngủ lại một đêm.

Radio trên xe taxi liên tục đưa tin ứn tắc giao thông, tuy rằng bây giờ mới ba giờ chiều.

“Haiz, có thể trên cầu lớn cũng bị kẹt.” Bác tài vô-lăng nói một câu.

Quả nhiên xe vừa chạy lên cầu lớn Trường Giang thì chạy chậm rì rì giống như con kiến, cho đến khi tới giữa cầu thì hoàn toàn ngừng lại.

Cho dù cửa xe đóng lại, vẫn có thể nghe được tiếng gào thét của gió lớn trên cầu. Xe lửa chạy ở tầng dưới, chấn động đến nỗi khiến chỗ gắn liền cây cầu phập phồng. Cây cầu này đã có lịch sử vài thập niên, không có dây văng, tầm nhìn trông trải bao la.

Lúc này mây đen đã trải rộng không trung.

Đinh Huyền bấm hạ cửa sổ xe xuống, gió lạnh bên ngoài thổi vào mạnh mẽ, thổi bay tóc cô. Phóng tầm mắt nhìn ra, mặt sông cuộn cuộn sóng nước, con thuyền xa xa gần gần đứng im tựa như không có động tĩnh, phía sau khu rừng bảo vệ con đê, dân cư ở những tòa nhà cao ốc mang vẻ dân quốc đang lặng lẽ trong làn sương mù.

Gió lớn từng đợt, Đinh Huyền đóng cửa kính xe lại, khóe mắt cô đột nhiên phát hiện trong dòng sông có một bóng đen thật to như ẩn như hiện tựa như hình chiếu máy bay biển mất trong bọt nước.

“Chú có nhìn thấy trong nước có cái gì không?” Cô mau chóng quay đầu hỏi bác tài.

“Rùa?” Bác tài nói đùa.

Dòng máu toàn thân Đinh Huyền sắp đóng băng. Nhưng cô hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, cô lục lại trí nhớ, chẳng có đầu mối: “Còn phải chờ bao lâu nữa?”

“Nhìn tình hình kẹt xe thế này, một tiếng nữa.” Bác tài nhàn nhả nói.

Cô không thể đợi tiếp nữa, trực tiếp trả tiền mở cửa xe bước xuống. Cho dù đi qua cầu lớn cũng còn hơn ngồi chờ tại chỗ. Nhưng vừa mới xuống xe, cảnh sát tuần tra đi ngang qua lập tức gọi cô lại, sợ cô muốn nhảy sông, bảo cô trở về xe ngay lập tức. Đinh Huyền bất đắc dĩ, chỉ đành trở về xe taxi.

Lần chờ đợi này quả thật một tiếng đồng hồ.

Bầu trời nổi cơn mưa nhỏ, sau đó mau chóng càng rơi càng lớn. Trong lúc chờ đợi gian nan, bác tài rút cuộc chạy xe đến địa điểm. Đinh Huyền xuống xe kéo mũ áo lên chạy tới dưới lầu, sau vài bước thì dừng chân.

Trước mắt là băng cảnh báo màu vàng, cảnh sát mặc áo mưa đang canh gác, đám đông vây xem bung ô dù, cô còn nhìn thấy hai chiếc xe cứu hỏa to lớn đậu dưới lầu, cùng với cửa sổ lầu bảy bốc cháy cuộn cuộn khói mù.

“Ngọn lửa này thật là quý quái mà, sao lại dập không tắt?” Một nhân viên cứu hỏa đang chỉ huy các hộ gia đình trong tòa nhà sơ tán, lớn tiếng hỏi đồng sự.

Đinh Huyền thay đổi sắc mặt, cô định chen vào đám người tiến vào trong cùng hỏi cảnh sát rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nếu như Đoàn Luật Minh xảy ra chuyện, e là sẽ oán trách cô. Cô nhìn xung quanh, bỗng nhiên thoáng thấy một cái bóng màu trắng vụt qua trong luồng hoa.

Cửu Vĩ? Con hồ ly kia?

Đinh Huyền lập tức rời khỏi đám người.

“Cửu Vĩ? Tôi biết anh ở đây.” Cô lau đôi mắt bị mưa làm ướt, giọt nước trên lông mi run run, “Tôi thấy anh rồi.”

Lùm cỏ lay động, một con cáo cỡ nhỏ rút cuộc lộ mặt ra, hình như mang theo chút biểu cảm xấu xa, nhìn Đinh Huyền ở trước mặt. Thật ra nó luôn ở đây xem náo nhiệt, sau khi phát hiện Đinh Huyền nó mới trốn đi.

“Hiện tại Đoàn Luật Minh đang ở đâu?” Đinh Huyền ngồi xổm xuống.

Hồ ly hình như không nghe thấy lời cô, nó ở trong mưa liếm bộ lông của mình.

“Anh không cần giấu tôi,” Đinh Huyền hạ giọng, “Thỏ khôn có ba hang, Đoàn Luật Minh không chỉ có một căn hộ này thôi phải không? Anh ta về nhà hay là ở bên ngoài?”

Hồ ly hình như rất kinh ngạc, nó nghiêng đầu nhìn cô, trong vẻ cười như không cười có một loại ma mị không nói nên lời, nó đột nhiên bật dậy chạy ra ngoài.

“Chờ tôi với!” Đinh Huyền chạy theo nó.

Nửa tiếng sau.

Đinh Huyền đứng tại một nơi cách mấy khối đường, tòa nhà mười sáu tầng của một tiểu khu cao cấp. Sau khi hồ ly đưa cô đi lên thì mất bóng dáng.

Tầng lầu này có hai hộ gia đình, cửa chính của 1601 đóng chặt, 1602 thì đóng hờ.

Đinh Huyền đẩy ra cánh cửa không khép kín kia.

Bên trong không bật đèn, dưới ánh sáng hoàng hôn u ám, tách trà nằm trên bàn, ngăn tủ chạm trổ, tất cả trang hoàng và tranh sơn dầu đều lặng im như

nhau, tấm màn cửa sổ trắng tinh bị gió điều hòa thổi bay. Cạnh vách tường, có một người quỳ gối dựa vào tường.

Chân chừ một lát, Đinh Huyền nhẹ chân đi qua. Lần đầu tiên cô nhìn thấy... thông điệp cô đơn yếu đuối phát ra từ trên người anh... Trong khoảnh khắc này cô mới có thể so sánh người trước mắt cùng với nhân vật mà cô từng yêu thích dưới ngòi bút của mình. Nhưng mà, nhưng mà...

Anh đột nhiên mở to mắt, đôi mắt phát ra ánh sáng khiến cô khó khăn lắm mới dừng lại.

Thân trên của Đoàn Luật Minh chỉ mặc một chiếc áo không tay màu đen, bên cạnh đặt một cái cốc chứa chất lỏng màu đỏ đen, vết rạch dữ tợn trên cánh tay đang dần dần khép lại, từ từ khôi phục lại lớp da ngoài bóng loáng. Chỉ có vết cắt bên hông cánh tay anh còn chưa xử lý xong.

Dưới con mắt nhìn chăm chăm của anh, Đinh Huyền đi tới, lặng lẽ ngồi xuống, cầm lấy miếng bông y tế bên cạnh thấm nước chu sa rồi chà lên vết thương vẫn còn rướm máu kia.

Anh đột nhiên vươn tay bắt lấy cổ tay cô.

“Tôi...” Đinh Huyền định lên tiếng giải thích, “Tôi mới vừa ——”

“Em rốt cuộc còn nhớ bao nhiêu phần trong đề cương?” Anh nhìn cô, khuôn mặt anh tuần hồi tái nhợt, nhưng màu sắc u ám xung quanh cùng với thân trên không che đầy dường như làm nổi bật vẻ mê hoặc của anh, giống như sức hấp dẫn của ma quỷ.

“Đây là chuyện ngoài dự liệu.” Đinh Huyền cụp hai mắt xuống, một loại cảm xúc gọi là áy náy từ từ dâng trào, “Tôi chỉ nhắc đến nam chính thường xuyên đẩy lên gió tanh mưa máu ——”

“Thế nên một câu đơn giản của em, đòi lấy sự tàn bạo của hiện thực.” Đoàn Luật Minh ngắt lời cô, câu sau có lẽ là anh nhất thời vô tình, nhưng cũng quá thực tiết lộ ý nghĩa nào đó mà anh chưa từng thể hiện ra, “Rốt cuộc tại sao em lại tạo ra một người như vậy?”

Một người như tôi.

Đinh Huyền nhìn chăm chăm mắt anh, không thể dời tầm mắt, trong lòng cô cũng kinh hoàng —— trong tiềm thức Đoàn Luật Minh thừa nhận anh là do Đinh Huyền tạo ra. Giờ phút này, Đinh Huyền rốt cuộc biết được, anh ở trước mắt không chỉ là một nhân vật, mà là một người có máu có thịt, có cảm xúc.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, chẳng biết qua bao lâu, cô rốt cuộc tìm về suy nghĩ của mình.

“Tôi...” Giọng nói Đinh Huyền khô khốc, “Thật ra tôi ——”

“Thay quần áo đi.” Đoàn Luật Minh đứng lên, không muốn nghe cô giải thích, trong nháy mắt anh khôi phục vẻ bình tĩnh vốn có, tiện tay ném khăn lông màu trắng bên cạnh lên người cô, che khuất tầm mắt cô.

“Cũng giống như không mặc.” Anh lại thản nhiên thốt ra một câu, âm thanh không hề gọn sóng.

Đinh Huyền lúng túng xấu hổ, khuôn mặt nóng hổi, lúc này cô mới hiểu được anh không phải nói chính anh đi thay quần áo, mà là bảo cô đi thay quần áo —— bây giờ mới đầu tháng mười, ban ngày nhiệt độ hai bảy hai tám độ, bởi vậy hôm nay cô ra ngoài chỉ mặc chiếc áo sơ mi trắng, bây giờ sau khi tắm mưa, chiếc áo dính chặt trên người.

.....

Trải qua việc này, Đoàn Luật Minh không nói gì cả, cũng chẳng còn sóng gió to lớn.

Mỗi ngày đi học, viết luận văn, đến viện y học đã trở thành việc hằng ngày của Đinh Huyền. Cô đi theo Đoàn Luật Minh, vẫn là lấy danh nghĩa phòng vấn, vào phòng thí nghiệm y học phân tử, phòng nuôi cấy tế bào, còn vậy xem sinh viên lấy con thỏ chuột bạch ra giải phẫu, cô vẫn chưa xem qua phòng thi thể ở lầu một và phòng trưng bày mẫu vật con người. Bỏ qua phương diện nguy hiểm, Đinh Huyền phát hiện thật ra coi như mình và Đoàn Luật Minh ở cùng rất hòa thuận, điều kiện trước tiên là không ngỗ nghịch anh.

Thời gian dần trôi qua, thời tiết từ từ chuyển lạnh, Đinh Nhược Kỳ thuận lợi nhận được vai diễn nữ thứ, theo kế hoạch sẽ khởi quay vào tháng mười một.

Ngày tháng từ từ đến gần, qua sự giới thiệu trước của Uông Ninh, lý lý do đại diện Uông Ninh, và thân phận trong tổ biên kịch, Đinh Huyền tiến vào danh sách nhân viên đoàn phim.

Bởi vì “Liễu điệp nhân tâm” của Uông Ninh là phim về y khoa, xác định việc chọn cảnh tại bệnh viện rất quan trọng, thế nên phải liên lạc trước với bệnh viện. Trước lễ khởi quay một ngày, trợ lý đạo diễn vội vàng gọi điện đến, xác nhận công việc với Đinh Huyền, bảo cô đến bệnh viện hợp tác gặp mặt viện trưởng, bởi vì kịch bản nhất thời sửa chữa vài chỗ, cần phải thông báo trước với phía hợp tác, nhận được thư đồng ý quay phim.

Thời gian khẩn cấp, Đinh Huyền nhận được thông báo liền chạy đến bệnh viện. Đợi sau khi lên xe điện ngầm mới ý thức được, bệnh viện này lại là một bệnh viện tư nhân mà lần trước cô đã ở đây sau khi xảy ra tai nạn ở bờ biển —— bởi vì bệnh viện này nằm gần bờ biển nhất.

Trùng hợp vậy à? Đinh Huyền nhún mày.

Một tiếng sau, đến bệnh viện tìm được chủ nhiệm Lâm tiếp đón cô, sau khi bày tỏ mục đích đến, đối phương vô cùng sáng khoái.

“Đi thôi, tôi đưa cô đi tìm viện trưởng. Tài liệu đã fax qua nhất định phải có chữ ký của viện trưởng mới đưa cho cô được.” Chủ nhiệm Lâm cười tủm tỉm dẫn cô đến thang máy, “Nghe nói Nhan Nghiên cũng đóng phim này? Ồ, cô có thể giúp tôi xin hình ký tên không? Con gái tôi đang học sơ trung, rất thích Nhan Nghiên!”

“Nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ xin giúp.” Đinh Huyền cảm thấy chủ nhiệm Lâm không chỉ tính tình hiền hòa, con người cũng rất hòa nhã.

Tại cửa thang máy, đã có một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đứng đó.

Người này đứng thẳng lưng, vóc dáng rất cao, hai tay đút trong túi áo, mái tóc màu nâu vàng hơi lộn xộn buộc ra sau một nhúm nhỏ. Đinh Huyền đến gần mới nhìn thấy anh ta đang nhai kẹo cao su, còn thật sự thối bong bóng.

Người đi lại xung quanh hình như đều nhìn thấy anh ta, nhưng cũng không để ý tới anh ta. Ví dụ như chủ nhiệm Lâm vẫn còn đang nói con gái thích làm mình tình.

Thang máy đến, Đinh Huyền và chủ nhiệm Lâm bước vào, vị bác sĩ thối bong bóng cũng đi vào.

“Vị này cũng là bác sĩ?” Đinh Huyền không nhận được nhỏ giọng hỏi chủ nhiệm Lâm.

Chủ nhiệm Lâm sững sờ, hình như mới phát hiện có một bác sĩ vóc dáng cao lớn đứng đằng trước, thế là nghiêng người nhìn xem, rất nghi hoặc hỏi: “Xin hỏi cậu ở khoa nào?”

Anh ta vẫn nhai kẹo cao su thối bong bóng, hình như không nghe thấy câu hỏi, cũng lười đáp lại người khác.

Thang máy tới tầng năm, anh ta nhấc chân bước ra.

Tầng năm, khoa nhi.

Thang máy tiếp tục chạy lên.

Tầng tám, chủ nhiệm Lâm đưa Đinh Huyền đi ra, quẹo mấy vòng, đi qua cầu vượt, hướng về phía một tòa nhà khác, thẳng đến cuối hành lang.

Trong tầm nhìn, cánh cửa gỗ lim rất dày kia càng ngày càng gần.

Chủ nhiệm Lâm gõ cửa, lại thấp giọng hỏi Đinh Huyền: “Cô có mang theo con dấu không?”

“Có ạ.” Đinh Huyền gạt đầu, mở túi tìm con dấu.

“Vào đi.” Bên trong cánh cửa truyền đến giọng nam ôn định.

Cánh cửa mở ra, ánh sáng rạng rỡ bên trong chiếu rọi ra ngoài.

“Viện trưởng.” Chủ nhiệm Lâm cất tiếng chào hỏi, nhấc chân đi vào.

Đinh Huyền đầu tiên kinh ngạc, bút nằm trong túi đựng bút của cô thế mà tất cả đều bị đổi thành kẹo cao su, sau đó cô theo âm thanh của chủ nhiệm Lâm nhìn sang phía trước ——

Trong ánh sáng ngược chiều chói mắt, Đoàn Luật Minh mặc âu phục mang giày da đang từ phía sau bàn giám đốc xử lý giấy tờ từ từ đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Khởi Quay

Đinh Huyền ngồi trước bàn, không hề nhúc nhích nhìn Đoàn Luật Minh cầm con dấu cá nhân đóng trên lá thư đồng ý. Nhìn anh mới vừa mới nói chuyện với chủ nhiệm Lâm đã rời đi, hình như ngày hôm qua phòng phóng xạ xảy ra sơ suất rất lớn, tối qua anh liền chạy đến xử lý sự việc.

“Anh không có gì muốn nói sao?” Cô nhin không được hỏi.

Đoàn Luật Minh trông vẫn như thường, gương mặt nhìn cô: “Em không hỏi, tôi nói thế nào?”

“Các giáo sư tại viện y học đều ở bệnh viện trực thuộc Hoa Đại —— sao anh lại ở đây?”

“Tôi có bệnh viện của mình, tại sao còn phải đến bệnh viện khác?” Đoàn Luật Minh khép lại văn kiện, một tay đưa cho cô. Ngón tay thon dài kẹp trang giấy trắng nõn.

“Thế tại sao lần trước khi tôi nằm viện, bọn họ đều gọi anh là bác sĩ, không phải viện ——”

“Tôi không thích người khác gọi tôi là viện trưởng.” Đoàn Luật Minh đặt xuống cây bút trong tay, anh dựa vào lưng ghế xoay màu đen, trầm ngâm nhìn chằm chằm ánh mắt Đinh Huyền, “Nghề chính của tôi là bác sĩ.” Anh không hề nói đùa, mà mang theo trạng thái làm việc nghiêm túc. Hơn nữa bởi vì việc công, nhìn thấy rất rõ ràng tâm trạng hiện tại của anh không tốt lắm.

Ánh mặt trời đầu đông rọi đầy bên trong, không hề có kỳ mà theo cửa sổ sáng sủa chiếu vào —— Đinh Huyền phát hiện từ sớm, Đoàn Luật Minh thích không gian tràn đầy ánh sáng —— ánh sáng ban ngày mại lên một lớp lạnh lùng điềm tĩnh cho đường nét của anh. Ngũ quan không thể xoi mói ở dưới ánh sáng càng say đắm hơn, bờ môi anh rất mỏng, làn da trắng và bóng râm hòa hợp dưới tia sáng, khiến người ta có cảm giác gây gò. Nhưng Đinh Huyền biết, sau khi cởi áo khoác thân hình anh có sức bật không gì sánh bằng, ẩn chứa sức mạnh vô hạn, cho dù là lúc bị thương.

Trong lúc ngẩn ngơ, Đinh Huyền quên mất thời gian, cũng quên mình còn muốn hỏi gì. Loại cảm giác này, tựa như là ánh trăng trên ngọn cây trong đêm mùa hạ, nhìn thấy bụi hoa dạ lai hương trước cửa nhà lẳng lặng nở rộ, xinh đẹp trong bóng đêm. Cô từng muốn đặt một chậu dạ lai hương trong phòng ngủ, nhưng phát hiện mùi hoa này sẽ khiến người ta...khó thở.

“Còn có vấn đề gì?” Anh bình tĩnh hỏi.

Đinh Huyền bỗng nhiên hoàn hồn: “Anh...” Cô tìm về suy nghĩ, “Trước khi đồng ý để tôi làm cùng tổ biên kịch, có phải anh đã sớm biết đoàn phim sẽ hợp tác với bệnh viện của anh không?”

“Em suy nghĩ nhiều rồi.” Anh mỉm cười.

“Được rồi...” Cô đứng lên định rời khỏi, do dự nói, “Tôi ở trong thang máy nhìn thấy một bác sĩ còn trẻ, mái tóc màu nâu vàng, thổi kẻo cao su —— là Cửu Vĩ ư? Bút trong túi của tôi đều bị đổi thành kẻo cao su.”

“Lần sau em để ý một chút, cậu ta thích lấy đồ của người khác.” Đoàn Luật Minh không hề phủ nhận, “Lần sau tôi đem bút của em qua.”

“Khỏi cần.” Đinh Huyền sững sờ, chính mắt nhìn thấy một nhân vật máu chốt khác dưới ngòi bút xuất hiện, cảm giác kỳ diệu này lại cổ quái. Cô ôm văn kiện đi mở cửa, lại xoay người, “Lẽ khỏi quay sáng mai anh có tới không?” Cô biết anh cũng nhận được lời mời.

“Nếu không phẫu thuật.” Anh đáp.

Đinh Huyền đóng cửa đi ra ngoài.

Chín giờ sáng hôm sau, lễ khởi quay “Liều điệp nhân tâm” tổ chức ngoài trời.

Thời tiết chuyển lạnh từ sớm, hôm nay nhiệt độ lại giảm xuống không ít. Cây ngô đồng cao lớn nằm trong luống cây phát tiếng xào xạc, thỉnh thoảng rụng xuống vài chiếc lá. Tòa nhà cao thấp ở phía xa xa, trong ánh nắng mùa đông dưới sự bao phủ của sương trắng tầm nhìn rất thấp. Mặt trời tựa như được tấm lưới mỏng lồng vào, ánh nắng mỏng lung mang theo độ ẩm nhẹ rọi xuống đất.

Chưa đến chín giờ nhân viên của các tổ lần lượt có mặt, tổ đạo diễn, tổ sản xuất, tổ quay phim, chờ đợi mười ba tổ hơn một trăm người tập hợp tại hiện trường tổ chức lễ khởi quay, trông rất náo nhiệt.

Đinh Huyền thuộc tổ đạo diễn, bởi thế cùng nhân viên cùng tổ đứng chung, mà Đinh Nhược Kỳ không lâu sau cũng tới nơi, cô nháy mắt với em gái mấy cái, rồi đi về phía vòng người đưa đẩy ở nhóm diễn viên —— bây giờ đã có không ít phóng viên truyền thông đến phỏng vấn.

Không bao lâu, đột nhiên trông thấy một trận ồn ào, hóa ra là Nhan Nghiên đang nổi tiếng tới nơi. Trong trong ngoài ngoài đều là truyền thông và trợ lý, Đinh Huyền nhón chân nhìn hồi lâu cũng không thấy được Đinh Huyền đứng giữa đám người.

“Sau này sẽ có thời gian xem!” Chị Lưu đứng bên cạnh reu re, vỗ vai cô.

“Hôm nay biên kịch Ưông thật không đến ư?” Tiểu Thuồng của tổ đạo diễn lần đầu gặp Đinh Huyền, nhỏ giọng hỏi chị Lưu.

“Chị ấy không muốn qua đây.” Chị Lưu nhỏ giọng nói, bữu môi về phía diễn viên.

Đối phương bùng tình hiểu ra rút cổ về.

Bàn thờ đã chuẩn bị từ sớm, nhang đèn đèn cây trái cây để cúng không thiếu thứ nào, máy quay phim cũng được tẩm vải đỏ đặt lại. Đinh Huyền lần đầu nhìn thấy cảnh như vậy, không khỏi cảm thấy mới mẻ, nhưng cô nghĩ rằng nó cũng mang theo chút sắc thái mê tín truyền thống.

Nhà sản xuất phát biểu trước tiên, là nhân vật hết sức quan trọng trong ngành —— nhưng Đinh Huyền không nhận ra. Ngược lại cô nhận ra vị đạo diễn đứng cạnh nhà sản xuất, đã từng thấy trong tin tức, một đạo diễn trung niên mập mạp, bộ dạng hơi giống phật Di Lặc, có điều sắc mặt lại rất nghiêm túc, trông nói năng thận trọng.

Sau khi nhân vật chính phát biểu ngắn gọn thì đại diện của các tổ tiến lên dâng hương. Đương nhiên tổ diễn viên nhận được nhiều sự chú ý nhất, dẫn đầu là nữ chính Nhan Nghiên đeo kính râm, bên cạnh là nam chính Lý Nhiên không nổi tiếng bằng cô ta, nhưng gần đây rất được chú ý, vừa mới nhận giải thưởng diễn viên mới.

Mọi người trong đoàn phim hiển nhiên đã quen nhìn thấy mình tinh, tất cả đều chơi di động, tán dóc, chỉ có Đinh Huyền đứng ở bên kia tò mò nhìn xung quanh. Có thể làm được diễn viên quả nhiên mặt mũi vượt trội hơn người bình thường nhiều. Tuy nói đeo kính râm, nhưng vẫn nhìn ra Nhan Nghiên có cái mũi cao miệng nhỏ, khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay. Đôi chân dài mảnh, làn da trắng nõn xinh đẹp, mái tóc đen thẳng, kính râm màu đen càng làm nổi bật khuôn mặt nõn nà tinh xảo. Mà Lý Nhiên ở bên cạnh cũng chân dài, nhưng trông gầy gò, khung xương không lớn, chẳng giống như Đoàn Luật Minh nhìn thấy là cảm nhận được cánh tay anh rất mạnh mẽ.

Nhan Nghiên chấp tay khom lưng hành lễ, trên cổ đeo thứ gì đó liền rơi ra từ trong áo, cô ta đứng thẳng, đẩy kính râm, sau đó nhét thứ kia vào trong áo.

Phía sau là nữ thứ Đinh Nhược Kỳ, cô không đeo kính râm, buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, trông rất nghiêm túc. Nam thứ Phươg Dĩ Hành xuất thân từ cuộc thi sắc đẹp, anh ta cười quay đầu nói gì đó với người bên cạnh. Anh ta trông rất hoạt bát, trong vô hình làm giảm tuổi tác của anh ta, có vẻ rất trẻ trung.

Đinh Huyền quan sát diễn viên dưới ánh đèn flash, phía sau lại truyền đến một trận xôn xao không thể bỏ qua.

“Mau nhìn mau nhìn! Ai thế hả, diễn viên mới ư?” Tiểu Thường kích động.

“Chưa từng thấy —— đạo diễn đi qua kia.” Chị Lưu lập tức nói.

Đinh Huyền quay đầu, ngạc nhiên sững sờ.

Đoàn Luật Minh đến đây.

Anh bước xuống từ chiếc xe Maybach, cách xa đám đông, áo sơ mi vẫn cài kín kẽ như trước, cà-vạt thắt vừa đúng, âu phục vừa người lộ ra đường nét nam tính, áo khoác ngoài màu đen để mờ.

Đạo diễn luôn được người ta coi trọng gần như là chạy chậm đến, đứng trước mặt Đoàn Luật Minh bắt tay chào hỏi, cười nói gì đó.

“Nhân vật lớn nào đây, đạo diễn Doãn khách khí như vậy.” Tiểu Thường kinh ngạc.

“Hai người chưa từng gặp sao?” Đinh Huyền buồn phiền, “Đây là viện trưởng bệnh viện Giai Nhân.”

“Trẻ vậy đã là viện trưởng? Má ơi phải giữ bình tĩnh...” Tiểu Thường cảm thán.

Sự xuất hiện của Đoàn Luật Minh khiến cho nhóm diễn viên giảm xuống mấy bậc. Trên toàn thân anh đều viết ba chữ “kích thích tố”, nhưng trò chuyện với vị đạo diễn thân thiện anh lại trông rất lạnh lùng, chẳng hề tươi cười.

Anh luôn luôn xa cách có lẽ độ, sao hôm nay...chẳng lẽ có vấn đề gì?

Phản ứng đầu tiên của Đinh Huyền chính là nhìn Đinh Nhược Kỳ cách đó không xa. Đinh Nhược Kỳ đang trò chuyện với nam thứ Phươg Dĩ Hành, nói đến chuyện gì đó rất vui vẻ.

Cũng may, chỉ cần Đinh Nhược Kỳ không sao thì cô yên tâm rồi.

Không biết đạo diễn và Đoàn Luật Minh nói những gì, anh giờ tay xem thời gian, rồi xoay người mở cửa lên xe. Đạo diễn lùi ra sau mấy bước, giống như đưa mắt nhìn theo tiễn anh đi.

Khoảnh khắc cửa xe đóng lại, ánh mắt Đoàn Luật Minh lướt qua đầu vai đạo diễn, nhìn về hiện trường lễ khởi quay. Bên đó đang mở tám vài đồ đạc máy quay phim.

Đinh Huyền theo ánh mắt anh quay đầu lại, trong nháy mắt nhịp tim cô rối loạn —— đứng bên cạnh máy quay là Nhan Nghiên luôn không có biểu cảm trên mặt, cô ta đột nhiên tháo kính râm xuống, nhìn về phía Đoàn Luật Minh.

Đôi mắt của Nhan Nghiên rất đẹp, ánh mắt óng ánh, như nước trong veo, nhưng kết hợp với khuôn mặt trái xoan xinh đẹp kia lại hiện ra một chút vênh vao. Cô ta đột nhiên cười, quay đầu phối hợp với phóng viên để chụp ảnh, thậm chí còn dặn dò trợ lý phát lì xì cho giới truyền thông.

Hình như tâm trạng của cô ta...cứ vậy trong nháy mắt liền tốt lên.

Đinh Huyền đứng trong gió lạnh, không hề nhúc nhích, để mặc sợi tóc bị thổi loạn che khuất ánh mắt cô.

Chân trời, mây đen âm thầm cuộn cuộn, một cơn bão xám xịt đang muốn tiến tới.

Màu sắc này thấm thấu cả thành phố âm đạm.

.....

Sau khi kết thúc lễ khởi quay, là đến bữa ăn.

Tất cả mọi người chỉ cần nhắc tới ăn thì cảm xúc liền tăng vọt. Mọi người lười ríu, vẫn ngồi theo tổ, không nói chuyện công việc quay phim, mà tán dóc chuyện phiếm, cảnh tượng vui vẻ thoải mái. Mọi người trong đoàn phim đến từ khắp nơi, nghe chị Luru kể, trong đoàn đông nhất là người Tứ Xuyên, sau đó là Bắc Kinh và Thượng Hải. Chỉ có một cô gái đến từ biên cương Tây Bắc, không có đồng hương trong đoàn phim.

Nhà sản xuất và đạo diễn đi xử lý công việc đến muộn còn chưa tới. Bên cạnh bàn tổ đạo diễn chính là tổ diễn viên, nghe được bên kia cười không ngừng, mấy người trước đó còn lạnh nhạt giờ vừa mới quen biết liền trò chuyện vui vẻ giống như bạn bè lâu năm. Đinh Nhượng Kỳ ngồi đằng sau Đinh Huyền, hai người thường nhỏ giọng nói vài câu. Mà Nhan Nghiên tâm trạng rất tốt, sau đó khoác cánh tay Đinh Nhượng Kỳ, trò chuyện hồi lâu. Một lúc sau cô ta liền bung rượu đi qua, bên tổ đạo diễn lập tức đều đứng lên hết.

“Mọi người ngồi đi.” Nhan Nghiên đã cởi áo khoác, chỉ mặc chiếc áo len, lộ ra vòng ngực lớn thắt lưng nhỏ, cô ta tươi cười quan sát một vòng, ánh mắt dừng tại người Đinh Huyền, “Vị này là đồng nghiệp mới?”

“Cô ấy tên là Đinh Huyền, thuộc tổ biên kịch.” Tiểu Thường giành đáp trước.

Nghe được hai chữ “biên kịch”, nụ cười trên mặt Nhan Nghiên khựng lại, nhưng không hề nhìn ra chút cảm xúc biến hóa, cô ta nhướn mày: “Cô cũng họ Đinh? Cô và Nhượng Kỳ có quan hệ gì? Hai người trông giống nhau lắm.”

Lời này vừa thốt ra bàn đạo diễn liền xôn xao. Đinh Nhượng Kỳ đứng dậy, hình như hơi khàn trương, Đinh Huyền cố gắng trấn an nắm tay chị: “Tôi là chị cô ấy, lớn hơn ba tuổi.”

“Chẳng trách.” Nhan Nghiên che miệng cười, “Thật là một cặp chị em xinh đẹp.” Ở cổ áo cô ta, mặt dây hình vuông màu đen khắc hoa văn chợt lóe lên.

Đinh Nhượng Kỳ cười khách khí, cầm rượu uống một hơi cạn sạch, ý cười chưa tới đáy mắt, nơi đó tràn đầy sự mệt mỏi.

Nhan Nghiên uống rượu xong thì trở về chỗ ngồi, trợ lý vội vàng chạy tới, khẽ sát tai cô ta: “Thăm dò ra rồi, người kia là viện trưởng đồng ý hợp tác với đoàn phim, giáo sư viện y học Hoa Đại, tên là Đoàn Luật Minh.”

“Ừm.” Nhan Nghiên vung tay, bảo trợ lý lui ra. Sau một lúc lâu, bên môi cô ta hiện lên nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Dưa Anh Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Quay Phim

Ngày hôm sau, cảnh đầu tiên, nam nữ chính diễn cảnh hôn ở văn phòng.

Bây giờ sáng, nhân viên có mặt đầy đủ tại hiện trường, bảo an bệnh viện cũng vào chỗ. Nam chính Lý Nhiên tới sớm, sau khi bảo trợ lý khoác áo blouse trắng cho anh ta thì đứng bên cửa sổ dưới ánh nắng ban mai tự chụp hình đăng lên weibo.

Đinh Huyền còn chưa ăn bữa sáng, cô cầm sữa đậu nành mua ở trên đường đứng bên cạnh, lo lắng Đinh Nhượng Kỳ còn chưa ăn uống, trong tay cô còn xách theo bữa sáng mua cho Đinh Nhượng Kỳ —— chị gái ở cùng đoàn phim, không về nhà ở.

Đạo diễn họ Doãn, tên Trường Kiêu, đặt cái tên cực kỳ khí phách. Vừa đến hiện trường, đạo diễn Doãn liền gọi Lý Nhiên nói về cảnh diễn cho anh ta.

Đinh Huyền vẫn đứng bên cửa sổ, một cơn gió thổi vào, đạo diễn Doãn đột nhiên nhìn về phía cô, hơi nheo mắt lại.

Đinh Huyền cầm sữa đậu nành, theo bản năng cười cười, nghi hoặc cúi đầu nhìn cách ăn mặc của mình —— không sao mà.

“Cô là ——” Đạo diễn Doãn kéo dài âm thanh.

“Đinh Huyền, tôi đi theo tổ biên kịch, học trò của biên kịch Ưông.”

“À.” Đạo diễn Doãn dường như đắm chiêu gạt đầu, âm thanh đầy ý sâu xa.

Lý Nhiên biếng nhác vừa dựa vào tường vừa cười: “Cô nói cô là chị của Đinh Nhượng Kỳ? Khuôn mặt này làm biên kịch đáng tiếc quá.”

“Câu xem lời thoại đi.” Đạo diễn Doãn ho khan một tiếng, không nói tiếp lời Lý Nhiên, xoay người tiếp tục nói về cảnh diễn.

Nữ chính Nhan Nghiên bây giờ bốn năm mới thông dong tới muộn. Cô ta chỉ chào đạo diễn, ngồi xuống không nói gì, thuận tay lấy ra một gói thuốc lá nữ từ trong túi áo khoác, lập tức bị người đại diện nhanh tay lẹ mắt lấy qua, vội vàng nói gì đó bên tai cô ta. Nhan Nghiên bĩu môi, nhấc chân lên bắt chéo,

chẳng nói gì.

Nhan Nghiên và Lý Nhiên mới gặp nhau lần đầu hôm qua, tới hôm nay thật ra cũng không quen biết bao nhiêu, cảnh đầu tiên chính là cảnh hôn sau khi nam chính tỏ tình, hai người có lẽ đều có kinh nghiệm, cũng không xấu hổ. Đạo diễn hô một tiếng quay, hai người họ liền tiến vào trạng thái. Nhưng lúc đầu còn chưa hợp cạ, phải quay lại mấy lần.

Đình Huyền vẫn đứng bên cạnh không hề nhúc nhích. Chị Lưu còn tưởng cô thấy mới mẻ, Đình Huyền cười cười cũng không giải thích, chỉ nhìn sang ánh mắt Nhan Nghiên dưới tấm vải trắng vẫn mang theo vẻ do dự.

Chuyện đến hiện giờ, cho dù cô không muốn thừa nhận, cũng phải thừa nhận —— cuộc sống hiện thực vẫn dựa theo đề cương kịch bản rồi. Nhan Nghiên xuất hiện, giống y chang cô viết trong đề cương, đến bệnh viện quay phim, tiếp theo... chính là quen biết Đoàn Luật Minh.

Đình Huyền hoài nghi, tình tiết này là hồi tháng chín cô gặp giám chế Trương lấy từ bản thảo bỏ đi thêm vào đề cương —— nói cách khác sửa chữa lúc đó coi như tính vào? Thế tại sao sửa chữa sau đó lại không thay đổi?

Cô cau mày, nhớ kỹ lại tình huống cùng ngày hôm đó, sức nhớ ra hôm đó sau khi sửa xong nhấn nút lưu lại thì màn hình máy tính chợt đen ngòm trong nháy mắt. Sau đó ra khỏi công ty cô thấy được tin tức xe đưa đón sân bay tự bốc cháy —— cho nên chẳng lẽ là đề cương vẫn còn hiệu quả trước khi màn hình bị tắt? Mà sau đó Đoàn Luật Minh đã xuất hiện, có thay đổi thêm cũng không thể nào?

Cô phỏng đoán, dẫn đo suy nghĩ cũng không nghĩ ra được gì. Cơ mà hiện tại vẫn quan trọng nhất, Nhan Nghiên xuất hiện. Dựa theo phương hướng đề cương ——

“Đứng đây ngay người làm gì đó?!” Đột nhiên có người chợt lưng cô.

Đình Huyền quay đầu lại, trông thấy Đình Nhượng Kỳ đã hóa trang xong mặc bộ váy y tá.

“Đẹp không?” Đình Nhượng Kỳ lập tức giơ tay hình chữ V.

“Đẹp!” Đình Huyền cười, kéo cô sang một bên, “Chị ăn sáng chưa? Em mang cho chị này.”

“Không, chị không ăn, dạo này khuôn mặt phù quá.” Đình Nhượng Kỳ vỗ mặt, nhưng vẫn cảm lấy sữa đậu nành trong tay em gái, “Chị uống cái này thôi.” Đình Nhượng Kỳ cầm cốc sữa đậu nành âm ỉ, “Hôm nay mới ngày đầu tiên, cô ta sẽ không tùy ý sửa lời thoại —— em tìm chỗ ngồi nghỉ ngơi đi.”

“Không được,” Đình Huyền thoáng suy tư, hỏi, “Chị thấy Nhan Nghiên có chỗ nào kỳ lạ không?”

“Là sao?” Đình Nhượng Kỳ không hiểu.

“Thì là... trên người cô ta có đeo thứ gì kỳ lạ không? Dây chuyền vòng tay gì đó.” Đình Huyền suy nghĩ, có phần nản lòng, “Hôm qua em không để ý.”

“Em không xem kỹ kịch bản à?” Đình Nhượng Kỳ nghiêm túc dạy bảo em gái, “Đóng phim về y khoa sao có thể cho diễn viên đeo dây chuyền vòng tay? Ngày hôm qua chị đã tháo ra hết trang sức rồi.”

“Em không phải nói chuyện này...” Đình Huyền không nói từ mĩ, chỉ dặn dò, “Nếu chị nhìn thấy có cái gì bất thường, nhất định phải cho em biết.”

“Được được được.” Đình Nhượng Kỳ hoàn toàn không để tâm, cảm thấy em gái lo nghĩ không đâu.

“Chào buổi sáng bác sĩ Đoàn.” Di lao công đứng bên cạnh đột nhiên chào hỏi. Giọng bà ta rất lớn, nhân viên đoàn phim gần đó đều nhìn qua.

Ánh sáng hành lang sạch sẽ, Đoàn Luật Minh mặc áo sơ mi sọc màu sáng, bên ngoài khoác áo blouse trắng, trong túi áo đựng bút, tay trái cầm bảng bệnh án đi tới. Theo sát phía sau là một nhóm nghiên cứu sinh thực tập sinh cũng mặc áo blouse trắng. Tôn Văn cũng ở trong đó.

“Đây không phải bạn trai em sao?” Đình Nhượng Kỳ không thấy Đoàn Luật Minh ở lễ khởi quay, lúc này cô rất kinh ngạc, “Anh ta là bác sĩ à?”

“Chờ một chút.” Đình Huyền không kịp giải thích gì, “Thầy —— thầy Đoàn!” Cô tiến lên mấy bước giữ lại cánh tay của Đoàn Luật Minh.

“Cô Ưông đã nói với anh chưa? Anh... đồng ý hay không đồng ý?” Ánh mắt cô mang theo vẻ mong đợi.

Hôm nay phải quay cảnh tại bàn phẫu thuật, cận cảnh bàn tay nam chính đương nhiên phải mời bác sĩ chuyên nghiệp hoàn thành. Mà Ưông Ninh đã nhìn trúng bàn tay của Đoàn Luật Minh từ trước. Dừng lời nói của bà, Đoàn Luật Minh có thể dùng bàn tay làm mẫu kiểm tiền.

“Ba giờ chiều tôi có buổi phẫu thuật.” Anh nói, thản nhiên nhìn lướt qua bàn tay cô vẫn đang nắm ống tay áo của anh.

“Thế trước ba giờ có thời gian không?”

“Trước hai giờ.”

Đình Huyền lập tức yên tâm, trên mặt lộ ra nụ cười, lúc này cô mới thả cánh tay anh ra: “Vậy không thành vấn đề!” Nói xong cô liền xoay người đi thông báo với chị Lưu, kết quả vừa quay lại liền đụng trúng người đạo diễn Đoàn.

Đạo diễn Doãn cười dè dặt: “Cậu Đoàn.”

“Chào ông.” Đoàn Luật Minh gật đầu, “Biên kịch Uông mời tôi giúp các người hoàn thành một phần của cảnh quay, trước hai giờ trưa tôi có thời gian.”

“Không thành vấn đề không thành vấn đề.” Đạo diễn Doãn vội vàng nói, “Sau cảnh này sẽ quay cảnh phòng phẫu thuật ngay.”

Đoàn Luật Minh gật đầu, xoay người bỏ đi, tiến về phía trước mấy bước, rồi lại xoay trở về, vurun tay về phía Đình Huyền.

Trong lòng bàn tay anh là cây bút của cô lần trước bị Cửu Vi đòi đi.

“Lần sau giữ cho kỹ.” Anh nói, lại rời đi.

Tôn Văn nhỏ giọng chào hỏi Đình Huyền, sau đó vội vàng bắt kịp.

Đạo diễn Doãn vẫn còn quan sát Đình Huyền đang vẩy tay với Tôn Văn, ông ta thu lại nụ cười trên mặt. Ông ta khôi phục vẻ nghiêm túc trở lại quay phim tiếp, nhưng vẫn có người khẽ thăm thĩ.

“Bạn trai em có lai lịch gì hả? Trông rất lợi hại, ngay cả đạo diễn cũng khách khí với anh ta như vậy.” Đình Nhược Kỳ túm lấy em gái nhỏ giọng buồn chuyện trên ghế.

“Suýt —— về rồi nói.” Đình Huyền vội vàng dừng chị gái, sợ người khác nghe được.

Nhan Nghiên tựa vào cánh cửa, không hề nhúc nhích vẫn nhìn theo Đoàn Luật Minh đã bỏ đi xa, đôi môi đỏ mọng nhếch lên độ cong tựa như ánh trăng.

Mười một giờ sáng, quay cảnh tại phòng phẫu thuật.

Các diễn viên đều thay trang phục giải phẫu màu xanh nhạt, mang dép, tại hiện trường có một người phụ trách khoa nói với bọn họ không được đụng vào dụng cụ nào cả. Đình Nhược Kỳ xuất hiện tại cảnh này.

Là y tá, cô cần chuyển dao kéo cho nam chính Lý Nhiên. Bên cạnh bàn giải phẫu có chân bàn đập, chỉnh rất cao, Đình Huyền chỉnh thấp xuống cho cô, cô mới đứng lên được.

Chỉ chốc lát sau, Đoàn Luật Minh cũng thay đồ giải phẫu tới nơi, anh nhìn Đình Huyền đứng cạnh cửa một cái.

“Bác sĩ Đoàn, dây áo phía sau anh còn chưa cột chặt.” Người lên tiếng lại là Nhan Nghiên vừa mới mang nón giải phẫu xong.

Ánh mắt Đoàn Luật Minh tự nhiên dừng tại khuôn mặt cô ta. Nhan Nghiên cười, độ cong bên môi rất xinh đẹp.

Giây tiếp theo Đoàn Luật Minh liền xoay người, rất tự nhiên đưa lưng về phía Đình Huyền. Đình Huyền sững sốt một chút, lúc này mới vurun tay cột chặt dây áo cho anh.

Đình Nhược Kỳ đứng một bên chuyển động con người, cô hé miệng cười, lấy cánh tay chọt chọt Đình Huyền.

Mọi thứ sắp xếp ổn thỏa, vốn có thể quay ngay, nhưng bởi vì sát vách đột nhiên có một bệnh nhân tiến vào cấp cứu, ở đây không thể có tiếng ồn nào, thế nên tạm dừng việc quay phim.

“Tôi cầm dao như vậy có đúng không?” Cạnh bàn giải phẫu, Nhan Nghiên vẫn đứng bên cạnh Đoàn Luật Minh.

“Ngón tay cái hướng lên trên.” Ánh mắt Đoàn Luật Minh lướt qua bàn tay cô ta.

“Đây là cái gì?” Cô ta lại cầm một cái chai lắc lắc.

“Chlorhexidine, dùng để khử trùng.”

“Khử trùng? Là rửa sạch vết thương phải không?” Nhan Nghiên nghiêng đầu, biểu tình có vẻ rất ngây thơ.

“Bác sĩ Đoàn,” một giọng nữ vang lên, còn kèm theo tiếng chỉnh sửa quần áo, “Đình Huyền có chuyện muốn hỏi anh.”

Đình Huyền xấu hổ đỏ mặt, cô thật là không giữ chặt chị gái. Đình Nhược Kỳ vốn không vừa mắt với Nhan Nghiên, vừa thấy cô ta nói chuyện với Đoàn Luật Minh, cô liền bức bối, giục Đình Huyền bảo vệ quyền lợi của mình, gọi bạn trai trở về.

Nhan Nghiên quay đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt chuyển động tựa như mang theo nửa phần châm chọc, nhưng biểu cảm trên mặt lại rất hòa nhã.

Đoàn Luật Minh bước xuống bàn giải phẫu, đi thẳng tới: “Em có việc gì?”

“À...” Đình Huyền hơi đau đầu, cơ mà thật sự chọt nhớ tới một vấn đề, cô nhỏ giọng hỏi, “Tại sao đạo diễn khách khí với anh như vậy?”

“Ông ta không phải khách khí với tôi, mà là sợ tôi.” Đoàn Luật Minh đứng bên cạnh cô.

“Sợ anh?” Đinh Huyền không hiểu.

Đoàn Luật Minh đột nhiên đưa tay từ sau lưng vòng qua, khoát lên đầu vai bên kia của cô.

Trong tầm nhìn Đinh Huyền, đạo diễn Doãn đang sắp xếp công việc với trợ lý, sau lưng ông ta chợt hiện ra một cái đuôi.

“Ông ta là...” Đinh Huyền thấp giọng hoảng hốt kêu lên. Ông ta là yêu quái.

“Đúng vậy.” Đoàn Luật Minh nghe ra nửa câu sau mà cô nghẹn ở cổ họng.

Thế nên, giống như động vật ăn cây cỏ sợ hãi thú dữ ăn thịt, Doãn Trường Kiêu sợ sệt Đoàn Luật Minh. Đây là tính sợ hãi trời sinh, đến từ sự nhút nhát phục tùng. Nhưng khuôn mặt Đinh Huyền lại tái xanh—— trong đề cương cô hoàn toàn không nhắc đến đạo diễn cũng là yêu quái. Đương nhiên, đề cương hoàn toàn không thể nào viết ra tường tận như vậy. Chỉ có thể nói, ở trong kế hoạch sắp xếp của cô, đạo diễn không phải là một nhân vật có ảnh hưởng lớn.

“Có một việc, tôi phải nói với anh.” Sau khi trầm mặc, Đinh Huyền cất tiếng.

Đoàn Luật Minh bình tĩnh nhìn ánh mắt cô, chờ cô nói tiếp.

“Ở trong đề cương của tôi, tôi sắp xếp một nữ chính cho anh.” Cô ngẩng đầu nhìn sang Nhan Nghiên đang ngồi trên ghế vừa chơi di động vừa để nhân viên trang điểm lại, “Chính là Nhan Nghiên.”

“Thế nên?”

“Có lẽ...anh sẽ yêu cô ta.”

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Yêu Khí

Có lẽ...anh sẽ yêu cô ta.

Đinh Huyền im lặng chờ câu trả lời của Đoàn Luật Minh, nhưng hồi lâu chẳng thấy anh lên tiếng. Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng của anh dưới ánh đèn uyển chuyển, hình như không có biểu cảm dư thừa nào.

“Anh...không cảm thấy ngạc nhiên ư? Hay là...” Hay là anh thật sự có cảm giác khác đối với Nhan Nghiên? Đinh Huyền luôn nghĩ rằng tuy nói Đoàn Luật Minh bề ngoài trông ôn hòa lịch thiệp, nhưng bên trong rất lạnh nhạt, cho dù là sinh viên hay là đồng nghiệp anh đều duy trì khoảng cách nằm trong sự không chế của mình. Nhưng sự tự không chế của anh rất nhiều phần là vì lòng hiếu kỳ, ví dụ như anh từng thử thăm dò cô khi vừa mới quen biết. Đinh Huyền nhớ tới cảnh tượng tại lễ khởi quay và ban nãy khi anh vừa trò chuyện với Nhan Nghiên, hình như hai ngày nay anh quả thật có cách đối xử khác biệt với Nhan Nghiên.

“Thuyết định mệnh là cái cớ của những kẻ yếu đuối thiếu nghị lực.” Anh cất tiếng.

“Gi cơ?”

“Danh ngôn của Romain Rolland.” Anh chỉnh lại bao tay một chút, ra hiệu đạo diễn Doãn có thể quay phim rồi, “Bàn về văn học, em nên rõ ràng hơn tôi.”

“Hử?”

“Đọc sách nhiều chút.” Anh liếc nhìn Đinh Huyền một cái, rồi đi về phía bàn giải phẫu.

Đinh Huyền nghĩ ngợi một lúc, lại cảm thấy buồn cười. Nhưng dần dần cô cười không nổi nữa. Đoàn Luật Minh không cần đề cương của cô sắp đặt, bởi vì anh cảm thấy chính mình có thể tự nắm giữ, nhưng hiện thực sẽ thế sao?

Di động nằm trong túi đột nhiên vang lên, vừa nhìn là điện thoại của Ưông Ninh, cô vội vàng mở cửa đi ra ngoài bắt máy.

Ưông Ninh thông báo với cô đơn xin chuyển tiến sĩ đã gửi xuống, thành linh nhận được tin tốt khiến Đinh Huyền vừa mừng vừa lo, nhất thời gấp gáp muốn mau chóng quay về trường giải quyết đơn xin.

“Em nắm chắc thời gian đi, bên phía đoàn phim xin nghỉ hai ngày cũng được.” Ông Ninh dặn dò cô, “Phía Nhan Nghiên cô bảo đạo diễn trông chừng trước.”

“Em sẽ cố gắng sắp xếp hai phía ổn thỏa.” Trên mặt Đinh Huyền mang theo nụ cười hiềm thấy mấy hôm nay, ánh mắt cũng hơi cong lên, tựa như ánh trăng vừa mới mọc lên.

“Đúng rồi, kịch bản của em dạo này sao rồi? Bên phía giám chế Trương nói thế nào?” Ông Ninh đột nhiên hỏi.

“Chuyện đó ạ, bị từ chối rồi.” Đinh Huyền không ngờ Ông Ninh vẫn còn nhớ chuyện này, thật ra cô không muốn nhắc tới đề tài này, “Không hợp tác nữa.”

“Xảy ra chuyện gì?” Ông Ninh kinh ngạc, giọng điệu trở nên nghiêm túc, “Là vấn đề bên bọn họ à?”

“Thật ra em cũng không muốn viết tiếp cô ời.” Đinh Huyền không thể nói rõ ràng, nhưng vẫn rất thành khẩn, “Cám ơn cô lúc trước đã cho em một cơ hội như vậy, nhưng kịch bản kia, em thật sự không viết tiếp được nữa —— thật ra em đã xóa rồi.” Đinh Huyền dừng một chút, nửa đùa nửa nghiêm túc, “Cô hãy cho em tùy ý lần này thôi! Em còn một bài luận văn vẫn chưa viết xong ạ!”

Ông Ninh muốn nói lại thôi, cũng chẳng biết nên nói thế nào, cuối cùng bà chỉ thờ dài vài tiếng.

Cúp điện thoại, Đinh Huyền đứng trước cửa sổ mở mạng internet, dùng di động đăng nhập vào trang web khoa nghiên cứu sinh chính thức của trường kiểm tra đơn xin chuyển tiến sĩ, sau khi đọc kỹ càng điều kiện xin chuyển tiến sĩ, cuối cùng cô thở phào nhẹ nhõm. Cô phù hợp với tất cả điều kiện, oh yeah!

Trong lòng Đinh Huyền nhảy nhót, cô xoay người lại, nhìn thấy một đoàn người đứng lúc đi ra khỏi phòng phẫu thuật.

“Đã quay xong rồi à?” Cô hỏi.

Nhân viên đi ra, sắc mặt đều khác nhau. Chị Lưu nháy mắt với cô, không nói tiếng nào. Đinh Huyền khó hiểu chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay sau đó Nhan Nghiên đi ra trước, vừa căn dặn trợ lý đi lấy canh tổ yến, vừa tìm di động. Lý Nhiên đã cởi áo blouse trắng cầm trong tay, nhai kẹo cao su, tỏ vẻ dừng dừng, tư thế đi lại có phần ngang ngạnh.

Mà Đinh Nhượng Kỳ đi ngay sau đó xụ mặt lao tới, túm lấy Đinh Huyền: “Em lại đây.”

“Sao thế?” Đinh Huyền suýt nữa vấp ngã.

“Cái tên họ Đoàn kia còn gọi là bạn trai em sao?” Đinh Nhượng Kỳ tỏ vẻ tức tối nhưng không thể phát tác, “Em cũng ngốc nghếch ham ngọt dễ lừa vậy —— Nhan Nghiên người ta ngoắc ngón tay, anh ta liền chạy theo.”

“Bác sĩ Đoàn, ngày mai gặp.” Nhan Nghiên bên kia đột nhiên cười nói, âm thanh du dương là lướt.

Đoàn Luật Minh gật đầu với cô ta, rồi lại quay đầu nhìn Đinh Huyền: “Tôi đi trước.” Sau đó anh cất bước rời khỏi, chuẩn bị cuộc giải phẫu buổi chiều.

“Xem kia.” Đinh Nhượng Kỳ cười lạnh một tiếng, rất bất bình thay cho em gái.

Nhìn thấy bóng dáng Đoàn Luật Minh rời đi, trái tim Đinh Huyền lờ nhịp, có cảm xúc thoáng qua nào đó chợt dâng lên, như là hạt bụi bay lượn trên không trung. Cô cắn môi, lắng nghe Đinh Nhượng Kỳ tiếp tục lên án tội trạng của Nhan Nghiên —— Đinh Nhượng Kỳ cho rằng Nhan Nghiên khăng định thích Đoàn Luật Minh. Trông con nết còn hơn than tổ ong của cô ta, khăng định đã sớm điều tra rõ ràng xuất thân của Đoàn Luật Minh, thấy người ta tuổi trẻ đầy hứa hẹn lại có gia sản bạc triệu, còn không phải nhân vật ưu tú trong giới nghệ sĩ thì lập tức bu sang truy hỏi giống như thấy thịt tươi. Thần tượng hiện giờ, từ lâu đã không còn sợ tai tiếng. Mà tin đồn truyền ra từ giới thượng lưu, vẫn còn tốt hơn lời đồn đại với một lão già —— nghe đâu bạn trai trước của Nhan Nghiên là ông chủ trung niên của công ty trước của cô ta.

Mà ban nãy lúc Đinh Huyền không có mặt ở chỗ quay phim, Nhan Nghiên tiếp tục trò chuyện với Đoàn Luật Minh, cuối cùng nói rằng cô ta muốn tự mình mở một nhà hàng cơm Tây —— Đoàn Luật Minh tự nhiên nhắc tới anh có một nhà hàng xoay tròn. Thế là Nhan Nghiên quyết định ngày mai đi quan sát thực tế một lần, đương nhiên là muốn mời đi ăn.

“Ngày mai cô ta không quay à?” Cảnh quay ngày mai thật là có Nhan Nghiên.

“Cô ta có thể thân, ngày mai thể thân ra diễn. Lợi hại chưa? Quay phim võ hiệp thì có thể võ, quay phim hiện đại còn có thể văn —— chỉ cần không quay cận cảnh khuôn mặt, tất cả đều dùng thể thân, dù sao cuối cùng cũng có người khác lồng tiếng, kỹ năng đọc thoại của cô ta không tốt.” Nói xong sắc mặt Đinh Nhượng Kỳ càng ngày càng u ám, cô không muốn tổn thương trái tim của em gái, nhưng vẫn không nhịn được nhắc nhở, “Bạn trai của em... coi chừng không giữ được.” Đinh Nhượng Kỳ mới biết được Đoàn Luật Minh là viện trưởng kiêm giáo sư đại học, sau đó còn phát hiện anh có một nhà hàng xoay tròn tại trung tâm thành phố —— người như vậy lòng dạ không hề đơn giản, mà cô thấy được, em gái mình lại là con một sách nhiều năm mê muội trong đống sách vở không thể nào tự thoát khỏi, hai người hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Đinh Huyền không nói gì, trong lòng cứ nghĩ rằng ngộ nhờ Đoàn Luật Minh thật sự thích Nhan Nghiên thì phải làm sao đây? Không không không, khoan đã, tại sao là “ngộ nhờ”? Vốn không phải nên như vậy sao?

“Em và Đoàn Luật Minh ở bên nhau bao lâu rồi?” Đinh Nhược Kỳ hỏi, “Muốn chị giúp em nói với anh ta không?”

“Đinh Nhược Kỳ.”

“À, tới đây.” Đinh Nhược Kỳ lên tiếng, là đạo diễn Doãn gọi cô.

Đạo diễn Doãn cảm kích bản, đứng cách đó không xa, ánh mắt dừng lại trên người Đinh Huyền hồi lâu.

Ngày hôm sau, vẫn tiếp tục quay phim tại bệnh viện.

Nhan Nghiên quả nhiên không tới, đương nhiên hôm nay Đoàn Luật Minh cũng không tới.

Đinh Huyền cố gắng xem nhẹ sự thật này, chuyên tâm làm việc. Lần đầu tiên cô gặp được thể thân của Nhan Nghiên, một người có dáng dấp gần giống Nhan Nghiên, chỉ là ngũ quan không xinh đẹp như diễn viên, tên là Tiêu Yên.

Trên khuôn mặt gầy gò trắng bệch của Tiêu Yên có một đôi mắt rất to, lông mi rất nhạt, cho dù trang điểm giống nhau, ăn mặc giống nhau, cũng không hề răn rỏi kiều ngạo như Nhan Nghiên. Mặt mày loáng thoáng lộ ra chút vẻ nịnh nọt dè dặt, khi đối diện Lý Nhiên đọc lời thoại thì luôn hoang mang lúng túng.

“Rất nhiều diễn viên còn non trẻ đều lập nghiệp từ vai thế thân.” Chị Lưu đứng bên cạnh Đinh Huyền, lấy làm tiếc lắc đầu, thấp giọng nói, “Có điều cô gái này khó thành châu báu.”

Đinh Huyền nhìn thấy ở sau máy quay chỉ lưu lại bóng lưng của Tiêu Yên trên màn ảnh, cô im lặng không nói.

Thời gian quay phim gấp gáp, bận rộn đến ba giờ chiều mới ăn trưa, Đinh Huyền và Tiểu Thường giúp việc phát com hộp cho nhân viên đoàn phim, tìm một hồi mới phát hiện đạo diễn Doãn đang đứng ở cuối hành lang gọi điện thoại, có điều ông ta đã kết thúc cuộc gọi, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ không biết suy nghĩ điều gì.

“Đạo diễn Doãn, dùng com.” Đinh Huyền cố ý giảm mạnh bước chân.

“Ồ,” đạo diễn Doãn xoay người, vừa thấy Đinh Huyền lông mày mày đồng thời nhướn lên, “Cô nói cô là học trò của Uông Ninh?”

“Đúng vậy.” Đinh Huyền trả lời thận trọng.

Âm thanh đạo diễn Doãn ổn định, nhưng tốc độ cũng rất nhanh: “Tôi hôm đạo diễn Khuru Bình xảy ra chuyện, có phải cô hay không?”

Đinh Huyền sững sờ, theo bản năng lùi về sau một bước. Sau lưng đụng phải vách tường, cô mới hoàn hồn.

Đạo diễn Doãn hiểu rõ trong lòng, tiện tay lấy ra hộp thuốc lá từ trong túi áo: “Cô rất may mắn.” Làn khói thuốc mông lung, không thấy rõ ánh mắt của ông ta.

“Ông có thể đừng nói với Nhược Kỳ không?” Đinh Huyền nhìn chăm chăm ông ta, nắm chặt tay mình.

Đạo diễn Doãn hình như đang suy tư, nhưng lại nói đến chuyện hoàn toàn không liên quan: “Tôi từng gặp một chàng trai, yêu một người không nên yêu... một người hoàn toàn khác với người trên trái đất.”

Đinh Huyền nhìn ông ta, chờ ông ta nói nửa câu sau.

“Sau đó,” đạo diễn Doãn hút một hơi thuốc, từ trong mũi nhả khói ra, “Cậu ta đi vào bệnh viện tâm thần.”

“...Tinh thần cậu ta bất thường?”

“Không,” đạo diễn Doãn dập tắt tàn thuốc trên bệ cửa sổ, nhìn thoáng qua Đinh Huyền, “Là người khác cho rằng tinh thần cậu ta bất thường, miệng đầy... yêu ma quỷ quái.”

Sống lưng Đinh Huyền dần dần cứng đờ, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế biểu cảm, không muốn để đạo diễn Doãn nhận ra điểm khác thường. Nhưng ba chữ “bệnh tâm thần” xoay vòng trong đầu —— ông ta nghe được, ông ta nghe được Đinh Nhược Kỳ nói Đoàn Luật Minh là bạn trai của cô.

Cô nên nói gì đó, có lẽ chào hỏi xong làm như không có việc gì xoay người đi về phía đoàn phim. Nhưng mà tư duy lại nhảy ra khỏi đầu óc, bông bênh trong không trung.

Giây tiếp theo, cửa thang máy đằng trước mở ra, Đoàn Luật Minh bước đi tới.

Chẳng biết tại sao, tâm tư Đinh Huyền đang sôi trào trong nháy mắt bình tĩnh trở lại, tựa như sự yên ả hiếm thấy sau cơn bão tố.

Cô đi từng bước về phía anh, nhìn thấy vạt áo blouse trắng sạch sẽ của anh trong làn gió nhẹ, hơi thở mang theo mùi khử trùng.

“Tôi vừa cùng Nhan Nghiên ăn com trở về.” Anh nói.

“Thật ra, anh không cần cho tôi biết việc này.” Đinh Huyền ngẩng đầu nhìn chằm chằm ánh mắt anh. Cô biết đạo diễn Doãn vẫn đang quan sát cô, tựa như mũi nhọn sau lưng.

“Tôi cảm thấy em cần phải biết nguyên nhân tôi ăn com với cô ta. Trên người cô ta,” Đoàn Luật Minh thản nhiên nói, “Có yêu khí.”

.....

Màn đêm sớm buông xuống, mà thành phố đông dân cư này vẫn ồn ào náo nhiệt.

Nhan Nghiên từ phòng tắm đi ra, ngồi cạnh cửa sổ sát đất, tầm nhìn tại khách sạn cao cấp này rất tốt. Tay trái cô ta cầm ly rượu đỏ, tay phải để trợ lý cầm lấy một cách ân cần cất tia móng tay. Trong phòng phát ra tiếng nhạc như có như không.

Tâm trạng Nhan Nghiên rất tốt, nhớ tới cảnh hồi trưa ăn com với Đoàn Luật Minh, bên môi không khỏi lộ ra nụ cười. Đoàn Luật Minh quả thật rất hợp mắt cô ta, hợp đến nỗi cô ta hy vọng có thể... “quyến rũ” anh, một người đàn ông trông kiêu khem như vậy, không biết ở trên giường sẽ như thế nào?

“Nhìn cái gì hả?” Nhan Nghiên để ý thấy trợ lý cứ nhìn mãi trên cổ cô ta.

“Chị Nhan, cái...thề bài kia hình như rạn nứt rồi.” Trợ lý nhỏ bé dè dặt nhắc nhở.

Nhan Nghiên nhú mày, cúi đầu cầm mặt dây màu đen trên cổ, quả thật nhánh cây ở phần rìa hình như có vết nứt.

Kỳ quái...

“Có phải bắt đầu cần trả không?” Trợ lý bất cẩn thốt ra.

Nhan Nghiên trừng mắt, trong phút chốc ánh mắt lạnh lẽo, cô ta đặt mạnh xuống cái ly trên bàn: “Cái miệng của cô thật là ti tiện,” cô ta xụ mặt, “Xem thời gian biểu của đoàn phim, đi sắp xếp qua cho tôi, mấy hôm nữa tôi muốn ra ngoài.”

Thứ này, cô ta đã đeo ba năm trời, tuy rằng cô ta hoàn toàn không biết đây là cái gì. Nhưng mà từ khi là người mới chẳng ai biết đến cho đến giờ là ngôi sao nổi tiếng, nghe đâu...chính là thứ này mang đến vận may, làm cho cô ta xinh đẹp hơn, càng quyến rũ, càng thu hút người khác.

Nó khiến cô ta lớn mạnh từng ngày, nhưng cô ta cũng từng được nhắc nhở từ sớm, thứ này tà ma tới cực điểm thì sẽ cản trở, chờ đến khi cô ta không áp chế được, nó sẽ hủy diệt mọi thứ của cô ta, mang đến vận rủi mang đến yêu quái tà ma.

Cơ mà không sao, cô ta sẽ tìm được...một vật thay thế tốt hơn, mạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bờ Biển

Gió biển nghênh đón mùa đông lạnh lẽo, Đinh Huyền đứng trên tảng đá ngầm, cô quấn chặt áo, một mình đứng đó, sợi tóc tung bay nhìn đạo diễn hô một tiếng “Bắt đầu”, Tiêu Yến thay thế Nhan Nghiên liền “trượt chân” ngã vào trong biển.

Tháng mười một, thời tiết chuyển lạnh từ sớm, hôm nay Đinh Huyền mặc chiếc áo len màu vàng nhạt rộng rãi, quần bò, cố gắng không đến gần phía ven biển, bằng không đôi giày trắng sẽ bị ướt —— đây là lời cô nói với chị Lulu, mà trên thực tế mâu thuẫn của cô đối với biển cả là bởi vì một hôm nào đó... hồi ức chẳng hề đẹp đẽ. Hôm nay cô vốn định ở lại trường xử lý chuyện xin chuyển học vị, nhưng việc ăn uống của Đinh Nhược Kỳ xảy ra chuyện, dạ dày vô cùng đau đớn, thế nên cô vẫn sang đây chăm sóc chị không có trợ lý.

Giống như Đinh Huyền, Tiêu Yến cũng không biết bơi, nhưng hôm nay cô ta phải mặc quần short ngắn mỏng và áo phông trắng, cắn chặt bờ môi lạnh đến tím ngắt, nhảy vào trong nước biển lạnh giá đến xương cốt. Mà Nhan Nghiên không xuất hiện, có lẽ vẫn còn trong phòng của mình ở trên xe đạp mặt nạ.

Cảnh này nên là Nhan Nghiên tự diễn xuất, kịch bản của Ưông Ninh viết rõ ràng cô ta ở trong nước còn có một đoạn lời thoại. Nhưng mà Nhan Nghiên lúc thì nói lời thoại khó đọc, lúc thì nói mình bị cảm, cuối cùng nói thẳng: “Biên kịch Đinh, cô xóa bỏ đoạn thoại này đi.” Khi nói lời này, cô ta thờ ơ, nghĩ rằng dù sao nhiều ngày trôi qua cô ta vẫn chưa xoi mói, như vậy Đinh Huyền nhất định ngại phản bác lại.

Nhưng mà Đinh Huyền lại rõ ràng nói khéo từ chối: “Nếu là lời thoại khác thì không thành vấn đề, dù sao hiện tại quay cảnh dưới nước đối với diễn viên rất vất vả. Nhưng lời thoại này rất quan trọng đối với việc phát triển tình tiết của bộ phim, tôi cảm thấy không thể bỏ được.”

Nhan Nghiên đương nhiên không vui, nhưng sau vài câu phát hiện hoàn toàn không nói thông với Đinh Huyền, cuối cùng khi Đinh Huyền dứt khoát hỏi cô ta, “Thế cô cảm thấy phải sửa thế nào”, cô ta cười lạnh một tiếng, coi như không nghe thấy cúi đầu xem kịch bản, ăn rau salad, một mình kết thúc

cuộc đối thoại này, hình như nói thêm câu nữa sẽ lãng phí tình lực của cô ta, làm hạ thấp đẳng cấp của cô ta.

Đinh Huyền tưởng rằng mình bảo vệ kịch bản của giáo sư hướng dẫn, nhưng đến khi cảnh này quay cô mới phát hiện, lời thoại vẫn bị cắt bỏ, Nhan Nghiên vốn nên xuống nước đổi thành thể thân, nhảy xuống biển hết lần này tới lần khác.

“Mau lên mau lên.” A Hoan, trợ lý của Nhan Nghiên, cảm tấm chăn sốt ruột đứng ở ven biển. Chờ Tiêu Yến được nhân viên cứu hộ chuyên nghiệp lặn xuống tìm rồi diu lên bờ, cô ta đã lạnh đến nổi mạch máu màu xanh loáng thoáng hiện trên cánh tay, đường vân mạch máu mỏng manh cũng hiện rõ trên làn da.

Cuối cùng quay xong, đạo diễn ra lệnh một tiếng, toàn thể nhân viên quay lên bờ, đến địa điểm quay tiếp theo —— biệt thự bờ biển.

Đinh Huyền lấy ra bảng kế hoạch mà chị Lưu phát cho cô để xác nhận một chút —— kế hoạch quay ban đầu là tại khách sạn, giờ lại đổi thành biệt thự tư nhân.

Gió biển rất lớn, đám mây cuộn cuộn rồi dần ra ở chân trời, rốt cuộc đến trưa thì tan mây đen u ám hồi sáng. Thừa dịp ánh mặt trời hơi ấm áp, Đinh Huyền đi ra ngoài mua thuốc cho Đinh Nhượng Kỳ. Khu biệt thự nằm dưới núi, khoảng cách mỗi nhà rất xa, từng nhà đều có hồ bơi bãi cỏ, hiếm khi thấy người, chỉ thỉnh thoảng trông thấy một hai ông chú dắt chó đi tản bộ.

Căn biệt thự lấy cảnh này cách bờ biển gần nhất, phía sau nhà một bên là hồ bơi, một bên là sân phơi bày đặt bàn ghế, ra bên ngoài chưa đến một trăm mét chính là biển cả. Trông về phía xa thì nhìn thấy đảo Minh Xà mười hai dặm biển. Trên biển có mấy con thuyền đánh cá và du thuyền.

Đinh Huyền xách theo túi đồ đi tới lối vào cửa chính của biệt thự, trông thấy cửa ga ra đã cuốn lên, có một chiếc xe Maybach đậu bên trong.

Cô không nghĩ tới muốn đi xem biển số xe, chỉ là tự mở ra cánh cửa khép hờ.

Trong phòng khách lầu một đều là cửa sổ sát đất ở hai bên, Đoàn Luật Minh vừa mới đến vài phút đang đứng cạnh quầy bar nhỏ, thản nhiên nhận lấy ánh mắt mang chút địch ý và chất vấn của Đinh Nhượng Kỳ.

“Bác sĩ Đoàn, ngọn gió nào thổi anh tới đây?”

“Các người quay phim ở nhà tôi,” Đoàn Luật Minh tùy ý ném chìa khóa lên bàn, “Mà bạn gái tôi cũng ở đây.”

Vừa dứt lời, cánh cửa chính được đẩy ra. Đinh Huyền tiến vào liền trông thấy Đoàn Luật Minh, khó hiểu hỏi: “Sao anh lại tới đây?” Hỏi xong mới phát giác cả phòng lặng ngắt như tờ, biểu tình của mọi người đều rất phản kích, sắc mặt Nhan Nghiên đầu tiên hơi thay đổi ngay sau đó tỏ ra bình thường, Đinh Huyền lại nhìn Đoàn Luật Minh như lọt vào sương mù.

Chỉ có Đinh Nhượng Kỳ bật cười ra tiếng, đẩy Đinh Huyền về phía Đoàn Luật Minh: “Bạn trai cô đến thăm cô kìa, biên kịch Đinh.”

Bước chân Đinh Huyền hỗn loạn, đụng thẳng vào lồng ngực Đoàn Luật Minh, mà anh thì đứng thẳng người một cách vững vàng đỡ lấy cô, sừng sững bất động.

Trong lòng cô căng thẳng, thầm nghĩ nguy rồi.

Nhưng mà nguy cái gì? Cô lại không biết.

.....

Đinh Nhượng Kỳ uống thuốc giảm đau và thuốc dạ dày, tiếp tục quay phim. Hôm nay phân cảnh của cô phải quay đến nửa đêm.

Hôm nay tâm trạng đạo diễn có vẻ tốt, buổi chiều bỏ tiền mời mọi người ăn hải sản. Đĩa sashimi vừa bung lên liền trống không ngay lập tức. Đinh Huyền không ăn, mà cầm mấy con tôm chạy vào phòng bếp.

Đoàn Luật Minh đến đây, Đinh Huyền mới biết người ta là chủ nhân căn nhà này, cô dứt khoát không khách khí, đi vào phòng bếp, dùng thẳng nguyên liệu có sẵn, muốn nấu cháo hải sản bồi dưỡng dạ dày cho Đinh Nhượng Kỳ.

Đầu tiên cô tìm kiếm công thức nấu ăn, đặt sẵn từng loại gia vị cần dùng, sau đó hỏi Đoàn Luật Minh đang ở cạnh bàn trong phòng bếp uống cà phê: “Xi dầu ở đâu?”

Anh tựa cạnh bàn, một tay bưng tách cà phê, tư thế rất nhàn nhã, lộ ra đôi chân trắng tấp thon dài: “Ngăn tủ phía trên.”

“Cái nào?” Cô đặt di động xuống, nhón chân mở ngăn tủ trên cùng, bước chân nghiêng ngã, vừa lùi ra sau liền đụng trúng Đoàn Luật Minh. Cô đột nhiên xoay người, chóp mũi cạ vào cổ áo sơ mi của anh, lúc này cô mới để ý anh đứng gần trong gang tấc đang cầm một cái bình nhỏ đặt trên bàn.

Tư duy của cô trì hoãn trong phút chốc, trong hô hấp đều là dấu ấn riêng biệt trên người anh, khiến cô nhớ tới mùi hương của đêm tối.

Đoàn Luật Minh không hề nhúc nhích, anh cụp mắt xuống hình như đang dùng ánh mắt nhìn cô vẫn còn đang ngẩn người một cách tí mỉ. Tựa như một thứ nào đó, nhân loại thể hiện ra, hoặc là nói Đinh Huyền thể hiện ra thứ gì đó —— dùng hai chữ cảm xúc hình dung thì thích hợp hơn, khiến anh chú ý.

Hồi lâu sau Đinh Huyền mới hoàn hồn, đột nhiên mặt đỏ lên: “Anh anh ngồi trở lại đi.”

Đoàn Luật Minh rất tự nhiên lùi ra sau, làm như không có gì nhàn nhã uống cà phê.

“Đinh Huyền?” Cửa phòng bếp bị đẩy ra, A Hoan, trợ lý Nhan Nghiên cười ngọt ngào, tiến vào, “Thuốc cảm tôi nhờ cô mua ——”

“Đã mua rồi.” Đinh Huyền đặt dao xuống lau tay, hơi ngượng ngùng mở tủ ra, “Xin lỗi tôi quên mất...”

“Không có gì.” A Hoan cầm lấy thuốc cảm. Vóc dáng cô ta không cao, mập mập, bàn tay duỗi ra trên mu bàn tay có mười cái lúm. Tính tình cô ta rất tốt, nhưng không đủ lanh lợi, luôn bị Nhan Nghiên la mắng. Lúc tâm trạng Nhan Nghiên không tốt, những trợ lý khác có chuyện gì cũng đẩy A Hoan đâm vào thùng thuốc súng. Mà A Hoan và Tiêu Yến là đồng hương, quan hệ cá nhân giữa hai người không tệ, còn phải tốn sức gạt Nhan Nghiên.

“Thuốc này mua cho Tiêu Yến à?” Đinh Huyền hỏi.

“Ừm, bây giờ cô ấy đang ngủ, chờ cô ấy thức dậy tôi bảo cô ấy uống thuốc.” A Hoan một tay cầm thuốc, một tay bấm di động, “Tiền mua thuốc tôi chuyển qua Alipay trả cho cô nhé.”

Alipay.com là một nền tảng thanh toán trực tuyến của bên thứ ba không có phí giao dịch được tập đoàn alibaba sáng lập vào năm 2004 tại Trung Quốc.

“Uống xong thuốc cảm nửa tiếng sau lại uống thuốc kháng sinh.” Đoàn Luật Minh lướt mắt nhìn thuốc trong tay cô ta.

“Cảm ơn bác sĩ Đoàn.” A Hoan vội vàng nói cảm ơn, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Đinh Huyền cầm dao lần nữa, sau đó nhìn chằm chằm con tôm nằm trên thớt gỗ to như con ốc vòi voi, ánh mắt giống như đang nhìn kẻ địch, không biết nên xuống tay thế nào.

Đoàn Luật Minh hết chỗ nói, trông thấy tư thế cầm dao của Đinh Huyền là biết cô khẳng định không biết nấu nướng. Anh đặt tách xuống, lấy con dao từ trong tay cô.

“Tôi ——” Đinh Huyền khó hiểu đã bị đẩy ra.

“Em đứng bên cạnh nhìn đi.” Đoàn Luật Minh lạnh lùng liếc nhìn cô một cái.

Thế là Đinh Huyền đứng bên cạnh nhìn anh nấu nướng thành thạo. Chẳng biết tại sao, Đinh Huyền luôn cảm thấy đáng về làm việc của anh đều giống như đang làm giải phẫu cẩn thận tỉ mỉ, kỹ năng dùng dao sắc bén.

“Anh...rất cuộc cảm thấy Nhan Nghiên thế nào?” Đinh Huyền chợt nhớ tới Nhan Nghiên. Bây giờ quan hệ gọi là người yêu giữa cô và Đoàn Luật Minh đều được cả đoàn phim biết, mà lúc ấy Nhan Nghiên cười khẩy một hồi lâu.

“Không có cảm giác.” Anh chuyên tâm làm việc trong tay.

“Thật ra lúc ấy tôi viết cô ta...” Đinh Huyền nhú mày, dứt khoát nói thẳng, “Một ngày nào đó cô ta sẽ xảy ra chuyện. Nếu anh cảm giác được trên người cô ta có yêu khí, thế thì ngày đó sẽ không xa. Nhưng bây giờ tôi vẫn chưa xác định được rốt cuộc ngày nào cô ta sẽ gặp sự cố, đề cương dù sao cũng là đề cương, không có thời gian cụ thể. Tuy rằng tôi không thấy được, nhưng cô ta hẳn là có một cái thẻ bài, có một con mị yêu ám trong tấm thẻ bài đó, một ngày nào đó sẽ hại chết cô ta.”

“Sau đó?” Đoàn Luật Minh đem toàn bộ nguyên liệu nấu ăn trên tấm thớt gỗ thả vào trong nồi, chẳng hề quan tâm, “Chuyện này có liên quan gì đến tôi?”

Đinh Huyền sững sốt một chút: “Anh không muốn đi cứu cô ta sao?” Đây mới là dựa theo sự sắp đặt trong kịch bản.

“Tại sao tôi muốn đi cứu cô ta? Em hãy cho tôi một lý do.” Anh ôn hòa nhã nhặn hỏi cô.

Đinh Huyền nhất thời cùng đường, cô không thể đưa ra một lý do. Tại sao Đoàn Luật Minh muốn cứu Nhan Nghiên? Bởi vì tình yêu? Hiện tại xem ra không có khả năng này. Bởi vì cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp? Đoàn Luật Minh hoàn toàn không quan tâm.

Tất cả nguyên liệu nấu ăn đã nằm trong nồi, Đoàn Luật Minh rửa tay sạch sẽ, sau đó trở về bàn ngồi tiếp.

“Đinh Huyền!” Tiêu Thường đột nhiên mở cửa vào, sau đó khựng lại, hít hít cái mũi, “Thơm quá đi —— Đinh Huyền cô đang làm gì đó?”

“Tôi...” Đinh Huyền ngó ra, “Cháo hải sản.”

“Wow, cô thật là khéo tay.” Tiêu Thường vội vã mở nắp nồi người người.

“Cái này không phải tôi làm, là Đoàn —— Đoàn Luật Minh làm.”

Tiêu Thường nhìn Đoàn Luật Minh điềm nhiên như không chẳng có biểu cảm, con mắt xoay vòng, thuận tay vỗ trên cánh tay Đinh Huyền: “Chao ôi, cô thừa nhận đi, khen cô mà, còn đẩy lên người người ta —— bác sĩ Đoàn làm sao biết nấu nướng. Lát nữa tôi có thể ăn một chén không? Đúng rồi, đi thôi đi thôi, đi giúp thợ ánh sáng. Bác sĩ Đoàn tôi mượn người của anh trước nhé.”

“Ừm.” Đoàn Luật Minh lên tiếng.

Đình Huyền cứ thế bị kéo đi. Mà nửa tiếng sau khi cô trở về, đã có năm sáu người chen chúc ở phòng bếp, đều đang cầm chén ăn cháo.

Đình Huyền: “...”

“Ồi đầu bếp Đình về rồi.” Chị Lưu thổi hơi nóng trong chén.

“Đình Huyền tay nghề của cô lợi hại ghê, biết nấu nướng như vậy.”

“Có công thức nấu ăn không? Viết một cái cho tôi, về nhà bảo bà xã tôi nấu.”

“...Ai nói là tôi làm?” Đình Huyền hoài nghi, đi tới mở nắp nồi, thế mà chỉ còn chút ở đáy nồi.

“Bác sĩ Đoàn ấy.” Chị Lưu vui vẻ nói.

Ngay sau đó Đoàn Luật Minh tiến vào, anh làm như không nghe thấy những lời này, tự nhiên rót cà phê.

Ngoài cửa, A Hoan bung một chén cháo một cách cẩn thận muốn đưa cho Tiêu Yến. Trông thấy Đình Nhược Kỳ đi ngang qua, A Hoan lập tức gọi cô lại: “Nhược Kỳ, có thể giúp tôi được không. Cô đưa khăn choàng này cho chị Nhan nhé? Tôi muốn đi thăm Tiêu Yến.”

Tuy nói Đình Nhược Kỳ chẳng muốn gặp Nhan Nghiên, nhưng lúc này cô không ngại chạy việc vặt: “Được, Tiêu Yến khỏe hơn chưa?”

“Vẫn còn nôn mửa.” A Hoan hơi buồn bã.

“Bảo cô ấy ngày mai nghỉ ngơi cho khỏe.” Đình Nhược Kỳ cầm lấy khăn choàng, quay đầu nhìn thấy Nhan Nghiên một mình đứng ở ban công hút thuốc, cô liền đi qua kéo ra cửa sổ sát đất.

“Tại sao bị nứt? Nếu tôi biết còn hỏi bà à?” Trong cơn gió đứt quãng truyền đến âm thanh của Nhan Nghiên, hóa ra cô ta đang gọi điện thoại, “Nếu không phải cần trả... thì là cái gì? Chịu uy hiếp sao? Nói xàm, trong đoàn phim có thể có vật tà ma gì chứ?”

Nghe được tiếng động ở đằng sau, Nhan Nghiên đột ngột xoay người, nhìn thấy Đình Nhược Kỳ cách đó vài bước.

“Khăn choàng của cô.” Đình Nhược Kỳ đưa khăn choàng cho cô ta.

Nhan Nghiên cầm lấy khăn choàng, túm trong tay, nhìn chằm chằm bóng lưng Đình Nhược Kỳ rời khỏi, đột nhiên cô ta cắn chặt bờ môi đỏ mọng tựa như màu máu.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Xung Đột

“Cho nên cô từ bên trong biết được hiện tại, giữa tôi và cô chỉ là một trò cười?” Nhan Nghiên mau chóng đỏ mắt, trong ánh mắt là vẻ khó hiểu căm phẫn và thất vọng đối với người bạn thân, “Thật là buồn cười...rốt cuộc cô quen biết anh ấy khi nào?!”

“Đương nhiên là ở trên ——” Đình Nhược Kỳ cười uyển chuyển, lấy ngón tay vén sợi tóc ra sau tai.

Âm thanh vừa thốt ra, Nhan Nghiên vờn tay tát một cái trên mặt cô.

“Dừng!” Phó đạo diễn không hài lòng, nhưng chẳng hề tức giận với Nhan Nghiên, “Nhan Nghiên cảm xúc rất tốt, nhưng ra tay chậm một chút, diễn lại lần nữa.” Hôm nay đạo diễn không đến.

Đình Nhược Kỳ hít sâu mấy lần, điều chỉnh tâm trạng. Đình Huyền đứng bên ngoài vẫn nhìn cô chằm chằm.

Quay lần thứ hai.

“Đương nhiên là ở trên giường” Lần này Đình Nhược Kỳ rút cuộc nói xong lời thoại.

Nhan Nghiên không hề chớp mắt, gờ tay tát thẳng thừng.

“Bốp ——”

Trước mắt Đinh Nhượng Kỳ tối sầm, cô bị đẩy thẳng lùi ra sau, suýt nữa ngã xuống đất. Lần này đương nhiên không quay lại.

“Nhượng Kỳ!” Đinh Huyền lập tức chạy sang, đỡ lấy chị đang cúi đầu che mặt. Mũ y tá rớt xuống đất, mép tóc bên tai Đinh Nhượng Kỳ rối tung.

“Mau lên, khăn giấy —— cô ấy chảy máu mũi!” Đinh Huyền cuống quýt quay đầu lại.

Lúc này chị Lưu mới khăn trương, vội vàng rút ra khăn giấy, những nhân viên khác đều vây lên.

Nửa khuôn mặt bên phải của Đinh Nhượng Kỳ mau chóng sưng lên, một mảnh đỏ bầm. Không ai ngờ tới Nhan Nghiên ra tay nặng vậy. Tiểu Thường âm thầm thốt một tiếng, không dám nói lời nào.

“Nhượng Kỳ à, không sao chứ?” Phó đạo diễn đẩy đám người ra hỏi.

Đinh Nhượng Kỳ ngẩng đầu, lấy khăn giấy bịt mũi, không thấy rõ biểu cảm, cô cũng không nhìn ai cả, chỉ luôn cầm lấy bàn tay Đinh Huyền, ngón tay lạnh lẽo để lộ nội tâm không bình tĩnh của cô: “Ừm.”

“Không sao là tốt rồi.” Phó đạo diễn thoáng suy nghĩ, “Nếu có thể kiên trì, quay xong trước nhé. Quay xong rồi cô nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Nhưng mà ——” Đinh Huyền theo bản năng nói thay cho chị. Cô đã sớm nhìn ra Nhan Nghiên cố ý. Mấy hôm trước cô quay về trường giải quyết việc đơn xin chuyển học vị chưa từng xảy ra chuyện gì cả, lần này vừa đến thì phát hiện thái độ của Nhan Nghiên đối với Đinh Nhượng Kỳ đột ngột trở nên gay gắt, trong lòng cô đã có linh cảm.

“Đinh Huyền, chị giúp em mua một cái túi chườm đá đi.” Đinh Nhượng Kỳ ngăn cản em gái.

Không ai yêu cầu Nhan Nghiên xin lỗi, cô ta cũng chỉ nhẹ nhàng nói câu “ngại quá”, rồi đi đến bên cạnh để nhân viên trang điểm lại.

Đinh Huyền hết cách, chỉ đành nghe lời chị.

“Không cần mua, trên xe tôi có, để trợ lý đi lấy.” Nam chính Lý Nhiên gọi cô lại.

“Cám ơn.” Đinh Huyền cười cảm kích với anh ta. Từ hồi quay phim đến giờ, cô chưa từng tiếp xúc với diễn viên nam chính này. Có điều con người Lý Nhiên trông cũng không tệ, thỉnh thoảng nói đùa cùng nhân viên, nhưng phần lớn thời gian đều ngồi trên ghế chơi di động.

Lần quay thứ ba, Nhan Nghiên rốt cuộc không mắc lỗi nữa, tát một bạt tai không nặng không nhẹ, cuối cùng phó đạo diễn hài lòng. Đinh Nhượng Kỳ tiếp tục quay một cảnh nữa, còn Nhan Nghiên thì được nghỉ ngơi.

“Cô đoán xem mấy hôm nữa scandal của Nhan Nghiên và Phương Dĩ Hành sẽ truyền ra?” Lý Nhiên xoay di động, đột nhiên nói.

Đinh Huyền theo ánh mắt anh ta nhìn qua —— Nhan Nghiên ngồi ở một bên ăn trái cây salad. Nam thứ Phương Dĩ Hành lập tức tiến đến gần đi qua trên đầu cô ta.

Từ sau khi biết quan hệ giữa Đoàn Luật Minh và Đinh Huyền, Nhan Nghiên liền hờ hững trong chớp mắt, có lẽ cô ta cảm thấy rằng với vóc dáng của mình không đến mức hạ thấp. Chỉ cần cô ta ngoác ngón tay, khẳng định có người đưa tới tận cửa, ví dụ như Phương Dĩ Hành.

Phương Dĩ Hành là nam thứ, sau khi tham dự lễ khởi quay đợi không bao lâu thì chính thức tiến vào đoàn phim. Anh ra rất biết chọc con gái cười, nói ngọt chưa đến vài câu là khiến Nhan Nghiên vừa cười vừa lấy bàn tay trắng trẻo đập ngực anh ta. Trước khi sự chú ý của anh ta còn chưa hoàn toàn chuyển sang người Nhan Nghiên, anh ta luôn thân thiết quan tâm Đinh Nhượng Kỳ, sau khi chia tay ở lễ khởi quay anh ta còn thường xuyên như có ý vô ý mà bấm thích weibo của Đinh Nhượng Kỳ.

Nghe đầu Phương Dĩ Hành rất buông thả, thích tìm kiếm sự kích thích, nhưng đều là tại trường hợp kín đáo, cũng bởi tâm tính, tuy rằng rất tuấn tú, nhưng khí chất của anh ta không bằng Lý Nhiên. Mà Phương Dĩ Hành không biết xuất phát từ tâm tính nào mà tiết lộ với Đinh Huyền, Lý Nhiên là gay, thuận tiện khoe khoang một câu —— “Chỉ có uốn cong mới nhìn được hai chị em cô có cùng khí chất.”

Chỉ câu này thôi, khiến Đinh Huyền càng kiêng dè Phương Dĩ Hành hơn. Đối với chiều hướng giới tính của Lý Nhiên, Đinh Huyền chẳng muốn dò xét, cô cũng chẳng mắc chứng sợ đồng tính.

“Đạo này quan hệ bọn họ rất tốt.” Đinh Huyền nói, lại quay đầu hỏi Lý Nhiên, “Tôi thấy trên baidu bar có fan CP của anh và Nhan Nghiên.”

Nụ cười bên môi Lý Nhiên mang theo chút khinh thường: “Đáng tiếc tôi không có hứng thú với phụ nữ.” Nói ra, anh ta mới cảm thấy nhất thời quá đường đột.

“À, tôi biết công ty quy định anh hiện tại không được phép yêu đương.” Đinh Huyền lập tức trả lời.

Lý Nhiên nhướn mày, cười cười. Anh ta không nói gì nữa, Đinh Huyền cũng không. Trang giấy này bóc ra, một người coi như chưa nói, một người coi như chưa nghe.

Nửa tiếng sau, Đinh Nhượng Kỳ rốt cuộc hoàn thành cảnh diễn.

Đinh Huyền gấp gấp chờ đợi từ sớm, lập tức lấy khăn quàng cổ bọc lấy túi chườm đá đắp lên khuôn mặt cho chị: “Còn chảy máu mũi không?”

“Hết rồi.” Đinh Nhựt Kỳ ngồi xuống, tự mình cầm túi chườm đá đặt lên mặt, cô im lặng. Người vừa nãy còn ở trước ống kính tươi cười, giờ phút này không còn tươi tắn nữa.

“Nhựt Kỳ, ban nãy ——” Đinh Huyền tìm từ ngữ muốn an ủi chị gái, nhưng mới nói ra miệng đã bị ngắt lời.

“Em có biết tại sao cô ta đột nhiên nhắm vào chị không?” Đinh Nhựt Kỳ giương mắt nhìn cô chăm chăm, trong mắt còn tơ máu vì tối qua chưa ngủ được ba tiếng đồng hồ.

Trong biểu tình của Đinh Nhựt Kỳ khiến Đinh Huyền có điểm không nhìn ra, cô ngây ngẩn cả người.

“Cô ta mê tín, tin tà giáo.” Đinh Nhựt Kỳ cười lạnh một tiếng, “Coi chị không biết sao? Lần trước ở biệt thự bên kia, chị nghe được cuộc gọi của cô ta. Một diễn viên tin tà giáo, nói ra ngoài cô ta còn có thể tiếp tục diễn xuất sao?”

“Chị cũng không phải người dễ ức hiếp. Cô ta tưởng mình có bao nhiêu năng lực hả? Chẳng phải dựa vào kẻ có tiền nâng đỡ sao? Cùng lắm thì chị tung tin của cô ta ra ngoài, cá chết lười rách. Chị không tin không được!” Âm thanh Đinh Nhựt Kỳ hơi run run, nhưng ngữ khí lại kiên định khác thường —— chịu đã kích quá lớn, trong lòng cô vô cùng kích động.

Kinh ngạc qua đi, Đinh Huyền cảm thấy lạnh lẽo. Ý nghĩ từ bốn phương tám hướng dâng trào, tựa như cỏ dại mọc um tùm bao phủ lấy cô. Đinh Nhựt Kỳ thế mà biết chuyện rồi. Bởi vậy, Nhan Nghiên đã ra tay với cô. Nhưng sự việc không hề đơn giản như Đinh Nhựt Kỳ tưởng tượng. Hoàn toàn không phải mê tín tà giáo, mà là...

Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa.

Cô không thể để Nhan Nghiên tiếp tục ức hiếp chị gái, mà Đinh Nhựt Kỳ tuy rằng bề ngoài phóng khoáng, nhưng nội tâm cực kỳ nhạy cảm, dễ xúc động. Nhan Nghiên sớm muộn gì sẽ liên lụy đến cô. Tuy nói ở trong kịch bản của mình Đinh Huyền sắp đặt kết cục của Đinh Nhựt Kỳ sống đời sống thực vật, nhưng từ giờ trở đi cô sẽ đảm bảo sự an toàn của Đinh Nhựt Kỳ —— cô không thể mất đi người chị ruột.

Đinh Huyền bật dậy, hơi thở không ổn định: “Chị nghỉ ngơi trước đi, em đi rồi về.” Nói xong, cô liền chạy về phía thang máy.

Lên tới lầu tám, bước chân cô gấp gáp, theo phương hướng nằm trong trí nhớ, cô trực tiếp đẩy cửa chính của văn phòng viện trưởng. Dưới ánh đèn chói mắt, Đoàn Luật Minh đứng trước cửa sổ nghe tiếng liên xoay người. Anh vẫn anh tuấn bình tĩnh như trước dưới ánh nắng, tựa như bão tố chưa từng xâm lấn vào lãnh địa của anh.

“Anh hãy nghe tôi nói,” cô đóng cửa lại, đến gần từng bước, cổ họng và hơi thở hình như đau nhói, “Anh nhất định phải ra tay. Không thể mặc cho Nhan Nghiên như vậy nữa.”

Anh không nói gì, lặng lẽ chờ lý do của cô.

“Tôi không thể để cô ta ức hiếp Nhựt Kỳ.” Đinh Huyền nhìn anh chăm chăm, nói từng chữ một, “Tuyệt đối không thể.”

“Có một số người là tâm ma, mà không phải yêu quái quỷ phá.” Anh nói.

“Tôi biết, nhưng nếu tâm ma và yêu quái ở cùng thì sao?” Đinh Huyền hít sâu, rút cuộc lấy ra con át chủ bài của mình, “Coi như báo đáp, tôi có thể nói với anh... giải quyết xong chuyện này, anh có thể tiện tay xóa bỏ một tình tiết phụ của đề cương, sau này sẽ cho anh trở thành yêu quái phức tạp —— hiện tại có thể tiêu diệt từ trong nội.”

Đoàn Luật Minh chưa thốt ra lời nào, nhìn cô chăm chú thật lâu.

Thời gian nhất thời trở nên dài đằng đẵng, trong sự trầm lặng khó khăn, Đinh Huyền rút cuộc nhìn thấy anh lên tiếng.

“Ngày mai tôi phải đi công tác.” Anh xách cặp hồ sơ màu đen trong tay, “Bốn ngày sau sẽ trở về, trong thời gian này cậu ta đến giúp em.” Anh hình như còn nói một câu, nhưng hoàn toàn không phát ra âm thanh.

“Cậu ta là ai?” Đinh Huyền nhíu mày.

Cánh cửa văn phòng phía sau đột nhiên bị người ta từ bên ngoài đẩy mạnh ra, đụng vào tường. Người đàn ông tóc vàng nâu mặc áo blouse trắng không cài nút dựa nghiêng ở cửa, anh ta vừa nhai kẹo cao su, vừa huyt sáo: “Anh tìm tôi?”

“Cửu Vĩ?” Đinh Huyền ngạc nhiên.

Biểu tình Cửu Vĩ có phần chán ghét, vừa nhấc mắt lên liền ném sang bộ mặt không muốn giải thích: “Bằng không thì là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

nguồn bị nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngòi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Gió Tuyết

Trận tuyết đầu đông tại Ninh Nam rơi xuống vào cuối tháng mười một.

Bông tuyết từ không trung bay xuống không giống như lông ngỗng tại phương Bắc, mà là nhỏ bé, bay xuống đất liền tan thành nước, trên mặt đất khắp nơi đều là một mảnh ướt sũng. Chỉ có chỗ ngồi của một hàng xe đạp đỗ ven đường đọng lại một lớp bông tuyết mỏng.

Đình Huyền ra ngoài từ sáng sớm, ngồi xồm trông chừng tại dưới lầu khách sạn mà đoàn phim ở lại —— hôm nay Nhan Nghiên xin nghỉ.

Đình Huyền không hề do dự mà khẳng định rằng, hôm nay Nhan Nghiên sẽ đi gặp bà đồng tửng bán thẻ bài cho cô ta. Quả nhiên một giờ trưa, Nhan Nghiên đội mũ lưỡi trai màu đen đeo khăn quàng cổ kính râm đi ra ngoài. Ngồi xe rồi đổi thành đi bộ, vòng qua vài hẻm nhỏ trong thành phố, bỏ lại trợ lý, cuối cùng tiến vào một hẻm nhỏ đối diện đường lớn, gõ cửa bước nhanh vào một mảnh sân.

Đình Huyền âm thầm vòng ra phía sau mảnh sân, thế mà lại có thêm một hẻm dân cư eo hẹp. Tầm nhìn “Ngõ đuôi chó” trên cột điện đã bị uốn cong phần rìa, bị một lớp bụi đen thật dày che phủ. Trong lối đi nhỏ chật hẹp, hộ gia đình ở hai bên đều đang đốt bếp lò, có nhà nấu thuốc bắc, có nhà hầm món kho, ngẫu nhiên có vài con chó hoang gầy gò tìm đồ ăn trong đồng rác. Cũng có người đạp xe bấm chuông chạy qua, bắn nước bắn lên góc tường. Thỉnh thoảng không biết từ căn nhà nào truyền ra tiếng nam nữ cãi cọ, nội dung không ngoài việc chơi mạt chược thua bao nhiêu tiền.

Dưới bầu trời âm u, cửa sau mảnh sân khép chặt. Trận tuyết nhỏ hồi sáng giờ đã trở thành tuyết lớn tựa như lông ngỗng hiếm gặp ở phía Nam, rơi xuống rào rào, mau chóng đọng lại tại ven đường, bề cong cổ đại.

Đình Huyền không dám tùy tiện đi vào, chỉ đành chần chừ ở bên ngoài, sốt ruột chờ đợi Đoàn Luật Minh tới giữa trưa mới xuống máy bay. Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nửa tiếng sau Đoàn Luật Minh rốt cuộc hiện thân. Mặc dù mang theo vẻ mệt mỏi từ chuyến đi, anh vẫn ăn mặc chỉnh tề. Áo khoác ngoài màu đen thấy rõ vòng eo, khăn quàng cổ ca rô màu cà phê được chỉnh sửa thỏa đáng, có vài bông tuyết khẽ khàng rơi xuống đầu vai.

“Tình hình thế nào?” Anh vòng qua một vũng nước, nhún nhảy.

“Nhan Nghiên vẫn còn ở bên trong.” Đình Huyền lập tức nghênh đón, trong giọng nói mang theo vẻ khẩn trương, “Anh có cảm giác được không? Lúc trước tôi viết trong căn nhà này có rất nhiều vật tà ma lớn nhỏ. Anh phải đặc biệt chú ý một cái lư hương, cái đó bà ta dùng nhân khí để nuôi dưỡng, cũng coi như là yêu. Sau khi tích lũy đủ nhân khí, ở bên trong đó dường thành một con xà yêu. Cho dù còn chưa thành thân thể yêu quái nhưng cũng vô cùng kịch độc.”

“Em có biết nó đã thành hình chưa?” Đoàn Luật Minh hơi hít mắt.

“Nếu Cửu Vĩ không làm nát thẻ bài, tôi có thể khẳng định nó thành hình sau khi bộ phim đóng máy.”

“Vậy trước đó em miêu tả tình huống hiện giờ thế nào?” Đoàn Luật Minh hỏi.

“Chính là... bà đồng này lòng ác ý, muốn lấy nữ chính làm thịt nuôi dưỡng xà yêu, sau đó anh đứng lúc chạy tới.” Đình Huyền ngượng ngùng kể sơ qua, “Tiếp đó đại loại chiến đấu ba trăm hiệp, thu phục bà đồng, nhưng lúc ấy anh không biết ý đồ thật sự mà bà ta muốn giết nữ chính, chỉ cho rằng bà ta muốn lấy mạng người. Con rắn kia trốn chạy, về sau tìm anh báo thù cho chủ nhân.”

“Biết rồi.” Đoàn Luật Minh nói ngắn gọn, anh tiến lên vũng vàng, chiếc khóa trên cửa rơi xuống. Anh đẩy cửa ra, ra hiệu Đình Huyền đừng tùy tiện đi vào.

Trong sân chông chất đủ vật linh tinh, nhìn càng giống như một xường trượng thạch cao, góc tường đặt một cái vại to dơ bẩn, chông lên một đồng tre trúc khô vàng, khắp nơi đều nhỏ giọt thạch cao màu trắng, bột xám trắng vung vẩy khắp nơi, trong sân dựng không ít pho tượng to nhỏ mang tư thế khác nhau, không hề ngoại lệ mà dựng đối diện mặt tường, còn có tấm ni lông cũ nát che đậy, trong không khí bay mùi tàn hương.

Mà trong phòng chính, loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện.

“Đội một lúc nữa, anh liền ——” Đinh Huyền rụt rè, nhưng vẫn cố lấy dũng khí theo vào, nhưng mà lời nhắc nhở của cô còn chưa nói xong, đã trông thấy Đoàn Luật Minh nhanh nhẹn đá văng cửa gỗ phòng chính.

Trong phút chốc Đinh Huyền tròn tròn mắt.

Mà trong căn phòng tầm mắt vốn mờ tối, bà đồng sắc mặt đầy nếp nhăn ngồi trên chiếu, đang đặt một vài thẻ bài kích cỡ khác nhau trên cái bàn dài, giăng giăng tường tận cho Nhan Nghiên. Sắc mặt bà ta đột ngột thay đổi.

“Người ngoài tới.” Ánh mắt bà ta vẫn đục, nhưng lộ ra tia sáng kỳ quái, âm thanh khàn khàn, giống như cổ họng bị tờ giấy nhám chà xát, “Tôi có thể cảm giác được, có một ——”

Lời còn chưa dứt, cửa chính đột nhiên bị phá mở từ bên ngoài. Ánh sáng ban ngày chiếu vào bên trong, bóng dáng màu đen của Đoàn Luật Minh mang theo gió đứng ở cửa.

Nhan Nghiên thét to lẫn đi né tránh. Mà nói không nhanh không chậm, bà đồng bỗng nhiên mất tiêu, một bóng dáng nhỏ như con mèo từ trên chiếc bàn dài nhảy xuống, hướng về phía cửa sổ muốn chạy trốn.

Ánh mắt Đoàn Luật Minh sắc bén, một cước đá văng chiếc bàn dài, lư hương trên bàn bay lên, tàn hương phân tán bốn phía. Tay trái anh cầm đồng tiền trên bàn bói toán, anh ra tay nhanh chóng, ngón tay gọi gió. Chỉ thấy một đồng tiền như lưỡi dao bay ra, trong vòng một giây chém cổ họng của bóng đen kia cắm vào tường vững vàng, tơ máu văng khắp nơi.

Tàn hương trong không khí càng đậm đặc hơn, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Đinh Huyền tiến vào sau chỉ nhìn thấy con chồn hồn bay phách lạc trên tường. Cô hoàn toàn ngây người, “Anh, anh sao không dựa theo nội dung mà đã ra tay rồi!” Nữ chính còn chưa gặp nguy hiểm, bà đồng cũng chưa kịp đường xong xà yêu.

“Chẳng muốn chờ.” Đoàn Luật Minh phui tay dính phải tàn hương, trả lời ba chữ đơn giản, nhìn sang Nhan Nghiên ở một bên.

Trong tầm mắt mờ tối, Nhan Nghiên co người ở góc tường, khuôn mặt xinh đẹp phờ phạc, tàn hương xám trắng rơi đầy trên đầu tóc, đột nhiên cô ta giật mình một cái, kinh hoảng nhìn Đoàn Luật Minh và Đinh Huyền, cô ta chột thét to khàn cả giọng, nghiêng ngả lao đảo đứng lên, chạy ra ngoài.

“Không được, bây giờ cô không thể đi!” Đinh Huyền xoay người đuổi theo.

Đoàn Luật Minh vẫn ở trong phòng, cẩn thận tìm kiếm lư hương mà Đinh Huyền nói tới. Mà ngoài cái lư hương vừa mới bị quăng rớt ra thì không còn cái đỉnh nào khác.

Đoàn Luật Minh xoay người bước ra cánh cửa.

Bông tuyết vẫn lặng lẽ rơi, không hề thấy bóng dáng của Đinh Huyền.

Anh nhú mày.

Nhan Nghiên hoảng hồn vẫn chưa ổn định, giống như ruồi bọ không đầu xuyên qua ngõ nhỏ hỗn loạn này, đụng phải bác gái xách nước bắn ra ngoài đổ, bắn nước bùn lên quần. Lắng nghe tiếng mắng ở đằng sau, cô ta thậm chí không kịp tự hỏi, càng không kịp chải chuốt đầu tóc đã rối bời, nhìn thấy đầu ngõ liền quẹo ngay, theo bản năng rời xa chỗ kia.

Cô ta không để ý mình quẹo vào một ngõ cụt, chạy được vài bước rồi xoay người lại, trông thấy Đoàn Luật Minh một thân màu đen đứng ở đầu ngõ.

Trước mắt Nhan Nghiên tối sầm, cô ta vuron tay chống mặt tường gồ ghề, không khí lạnh lẽo trong hơi thở khiến cô ta phát lạnh đến thấu xương và sợ sệt.

“Đinh Huyền đâu?” Trên mặt Đoàn Luật Minh không hề có biểu cảm dư thừa.

“Tôi không biết, tôi không nhìn thấy cô ta.” Nhan Nghiên vội vàng lắc đầu.

Đoàn Luật Minh nghe xong muốn rời khỏi, nhưng anh bỗng dừng bước, xoay người trở về.

“Tôi không biết gì hết!” Nhan Nghiên lập tức thét to, trong âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở, “Tôi thề! Tôi không biết gì hết!” Cơ thể cô ta yếu xui, từ vách tường dần dần trượt xuống.

Miệng cô ta lập đi lập lại mấy chữ này, khi cô ta từ khuỷu tay nâng đầu lên, Đoàn Luật Minh đã bỏ đi. Trận tuyết lớn mau chóng trải trên dấu chân anh, giống như chưa từng tới nơi.

Nhan Nghiên đồ dần nhịp tim loạn xạ, dần dần tựa như sống lại, từ trong cổ họng phát ra tiếng cười, cô ta cẩn thận lấy ra một miếng ngọc thạch kích cỡ bằng di động từ trong lòng ngực, trên đó điêu khắc một người con gái trần truồng ngồi ngay ngắn, dùng mái tóc dài che lấp cơ thể.

.....

Đinh Huyền khẳng định mình gặp phải yêu quái. Nếu không ảo giác này nên giải thích như thế nào?

Sau khi đuổi theo Nhan Nghiên đẩy cửa sau chạy ra —— cô nhìn thấy một mảnh sân có bài trí y như đức, còn có bóng dáng Nhan Nghiên ở đâu, mà khi trở về —— cũng không thấy Đoàn Luật Minh.

Căn nhà này giống như mê cung khóa cô lại, khiến cô mỗi khi đẩy ra một cánh cửa thì đều nhìn thấy một gian phòng có vị trí như đức, không gian tựa như mạng nhện kéo dài, không nhìn thấy điểm cuối.

Căn nhà này chính là tà yêu, là cái đình mà bà đồng vẫn luôn tích lũy nhân khí.

Nhận ra điểm này, trong lòng Đình Huyền dần lạnh xuống, adrenalin theo đó tăng lên mạnh mẽ và da đầu run lên. Thế nên hiện giờ có lẽ bà đồng còn chưa kịp nuôi dưỡng yêu quái, mà hiện tại Đình Huyền đang ở trong bụng cái đình này.

Cô đột ngột ngẩng đầu nhìn pho tượng thạch cao lớn nhỏ ở bốn phía —— không bình thường.

Lẽ nào, lẽ nào những cái này đều là người bị hại?

Trong phút chốc một sợi dây thần kinh của Đình Huyền đứt đoạn. Cô nhất định phải ra ngoài, nhất định phải nghĩ cách ra khỏi đây. Cô nhìn xung quanh, theo bản năng hô một tiếng, “Đoàn Luật Minh!”

Nhưng mà không ai trả lời.

Có lẽ tâm trạng quá phá, hoặc chính là vậy, cô ngửa đầu nhìn lên, tuyết vẫn bay đầy trời, nhưng không khí dần dần bắt đầu nóng lên.

Gần như là vài phút, trán cô đã thấm mồ hôi. Đình Huyền mau chóng mở vòi nước ở góc tường, nước chảy ào ào chậm rãi ướt sũng mặt đất, sau đó dòng nước dần dần ít đi, rồi biến mất. Cô đột nhiên ngẩng đầu, cảm giác được sau lưng có người đang nhìn cô.

Đình Huyền chợt xoay người, nhìn thấy tất cả pho tượng đối diện với mặt tường đều xoay lại đây, biểu tình dữ tợn hoặc hoảng sợ, nhưng chúng đều không hề ngoại lệ mà hướng về phía cô.

Trên mặt đất bỗng nhiên truyền đến tiếng thạch cao ma sát.

Sắc mặt Đình Huyền trắng bệch, pho tượng thạch cao từ khắp nơi đều di chuyển về phía góc tường mà cô đang đứng.

Đình Huyền cố gắng tập trung tìm tòi tin tức trong đầu —— cô phát hiện mình vốn không viết cách giải quyết, trong đề cương chỉ viết một câu vội vàng, “Lấy cái đình hút đủ nhân khí để nuôi dưỡng ra xà yêu khổng lồ”, hoàn toàn không đưa ra bất cứ cách thức giải quyết nào.

Trong lúc hốt hoảng, Đình Huyền cầm lấy cây gậy bằng sắt lạnh lẽo trong tay làm vũ khí, lùi về sau từng bước, cho đến khi sau lưng đụng phải vách tường. Giờ phút này, nhiệt độ không khí đã tăng lên rất cao, trong hơi thở hình như đều mang theo hơi nóng sôi trào. Trông thấy vòng vây tượng thạch cao càng ngày càng nhỏ, pho tượng gần nhất để lại dấu lời kéo thật dài, chỉ cách cô một mét.

Cô chỉ có thể hạ quyết tâm lưng tựa sông đánh trận*, giờ gậy sắt nhào tới tượng thạch cao gần nhất.

được dùng để mô tả tình huống mà người ta phải chiến đấu để chiến thắng hay bỏ mạng, hoặc trong khi một người phải nỗ lực hết mình để giành sự sống.
[nguồn: daikynguynvn]

“Là tôi!” Cây gậy được người khác đón lấy vững vàng.

Đình Huyền mở to mắt nhìn, Đoàn Luật Minh một thân đồ đen không nhiễm bụi bặm đứng vững vàng trước mặt cô. Phản ứng tiếp theo của cô chính là ném gậy xuống, nhào vào trong lòng anh. Hơi sức căng thẳng toàn thân tan biến trong nháy mắt.

“Nhanh lên, chúng ta phải ra khỏi nơi này.” Âm thanh Đình Huyền hơi run run, nhưng đồng thời ý thức được hiện tại không có cơ hội giải thích. Sự xuất hiện của Đoàn Luật Minh khiến cô lấy lại lý trí. Gần như là giây tiếp theo, cô lập tức rời khỏi vòng tay của anh, khom lưng nhắt lên gậy sắt cầm trong tay.

Hành động này khiến Đoàn Luật Minh kinh ngạc, anh không kịp nghĩ nhiều, xoay người lấy khuỷu tay đánh vỡ pho tượng gần nhất. Hành động này giống như là chọc tổ ong vò vẽ, trong nháy mắt tất cả pho tượng đều di chuyển tựa như rối gỗ, gào thét một tiếng lộ ra răng nanh bén nhọn, chuyển động con người màu trắng, thay phiên nhau tập kích sang đây.

Đoàn Luật Minh bản lĩnh hùng mạnh, phản ứng nhanh chóng, bảo vệ Đình Huyền đồng thời ra tay kiên quyết chuẩn xác nhanh nhẹn, nhất thời tứ chi thạch cao vỡ vụn đầy đất. Đình Huyền cố gắng không gây trở ngại cho anh, cầm gậy sắt làm vũ khí đập vỡ pho tượng ở phía gần nhất, nhưng mà ngoài ý muốn cô giương mắt nhìn thấy một cánh khiến trái tim cô nguội lạnh một nửa.

Mặt tường cao hai mét, trên đầu tường đã xuất hiện không ít đầu thạch cao, pho tượng hình như ùn ùn kéo đến không dứt, từ bốn phương tám hướng lũ lượt kéo đến ngày càng nhiều. Mặt tường cũ kỹ mau chóng xuất hiện một khe hở, bụi bặm nổi lên bốn phía, sẽ sụp đổ ngay lập tức.

“Coi chừng!” Đình Huyền nhào người qua, muốn chắn trước người Đoàn Luật Minh.

Bức tường cũ kỹ trong nháy mắt sụp xuống ầm ầm mang theo bụi đất và mảnh vụn thạch cao.

Đoàn Luật Minh nhanh tay lẹ mắt, một tay bóp cổ họng pho tượng, một tay mở áo khoác lồng Đinh Huyền vào trong lòng ngực. Trong sự chấn động, anh mau chóng bị gạch đá bao phủ.

“Ngài phò mã bước lên nhìn cho kỹ: Tấu viết rằng Tàn Hương Liên ba mươi hai tuổi, tổ cáo phò mã đương triều...” (Lục Bích dịch)

Đầu gối, ông cụ vừa cầm radio nghe kinh kịch, vừa mua đồ ăn trở về xách theo cái túi to, bên trong lộ ra rau cần, đi trên con đường phủ đầy tuyết trắng hướng về phía trước.

Trong làn điệu kinh kịch êm dịu, tại phía tường bên phải của mảnh sân viết thật to chữ “Hủy”, đột nhiên truyền đến âm thanh loảng xoảng, ngay sau đó có tiếng giống như rỗng găm giữ, thoi bay chim sẻ tránh tuyết dưới mái hiên, tám bảng đầu hèm trong nháy mắt rơi xuống đất bẽ thành mấy phần, có gạch vụn từ trên tường bay ra.

Ông cụ theo bản năng dừng bước, kinh kịch bên tai đang hát đến đoạn “Đâm đơn kiện đến công đường nào đó”.

Trong âm thanh kéo dài, cánh cửa sau của mảnh sân kia theo tiếng phịch mở ra, đụng trúng tường. Cánh cửa mở rộng lộ ra pho tượng mất đi chân tay, gạch đá vụn vỡ.

Một người đàn ông vóc dáng cao gầy mặc đồ đen, bỗng một cô gái trong lòng đi tới. Cô từ từ nhắm hai mắt lại, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên đã hôn mê, ông tay áo bên phải dính máu, kèm theo đầu ngón tay đang nhỏ máu.

Trong gió tuyết, trên mặt anh không có biểu tình gì, khóe môi mím chặt, khi rời khỏi không hề quay đầu lại.

Ở đằng sau, căn nhà cũ kỹ kia đã đổ sập, ngọn lửa lớn chột bốc cháy, ánh đỏ hồi lâu trong không trung mờ mịt.

Tuyết, vẫn còn tiếp tục rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hàng Xóm

Đinh Huyền cảm thấy mình vừa ngủ một giấc rất dài, nhưng lại bị sỏi cổ, toàn thân đau nhức.

Cô nằm trên gối mở to mắt, nhìn thấy tám màn màu ngà trên cửa sổ đang lay động theo chiều gió —— đây không phải nhà cô.

Lấy lại ý thức, Đinh Huyền chợt bật dậy, lập tức cảm thấy cánh tay phải đau đến độ muốn chặt đứt. Cô ôm cánh tay, vùi mặt trong chăn.

“Tỉnh rồi?” Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Đoàn Luật Minh mặc áo len màu vàng nhạt đơn giản đứng ở cửa.

Đinh Huyền ngẩng đầu nhìn anh, rốt cuộc nhớ lại ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng hồi tưởng lại tựa như cách một lớp sương mù không chân thật, nhưng cũng đáng sợ.

“Hai ngày nay em cố gắng đừng chạm vào nước, cũng đừng hoạt động lung tung.” Đoàn Luật Minh đi vào, ngồi trên chiếc ghế lót đệm cạnh giường, kéo cánh tay cô qua.

Trên tủ đầu giường đặt một hộp sơ cứu mở ra, hiển nhiên đã dùng tới qua.

“Ngày hôm qua...sau đó thế nào?” Đinh Huyền nhìn anh cuộn tay áo của cô lên —— băng gạc quấn tại khuỷu tay quả thật loảng xoảng lộ ra màu máu.

“Điều xử lý tốt, em yên tâm.” Mười ngón tay linh hoạt của Đoàn Luật Minh tháo băng gạc ra, cầm lấy dung dịch thuốc tím bên cạnh thoa lên miệng vết thương của cô —— trên khuỷu tay cô bị xước mất một lớp da lớn, lúc ấy chảy máu rất nhiều, nhưng may mà nhanh chóng ngừng lại, không tổn thương đến mạch máu.

“Đau.” Đinh Huyền kêu một tiếng, kéo cánh tay trở về.

Bàn tay Đoàn Luật Minh rất mạnh, giữ chặt cánh tay cô không hề buông ra, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, động tác tay nhẹ xuống không ít.

Trong phòng nhất thời im ắng.

“Ngày hôm qua là do tôi sơ suất.” Anh đột nhiên cất tiếng, quấn xong băng gạc trên cánh tay cô.

Đinh Huyền trầm lặng, lắc đầu, không nói gì.

“Nếu phải hợp tác lâu dài, sau này tôi sẽ bảo đảm sự an toàn của em. Không ai có thể làm tổn thương em...” Đoàn Luật Minh kéo tay áo cô xuống, sắc mặt như thường, ngược mắt nhìn về ánh mắt cô, “Ngoại trừ tôi.” Đôi mắt anh luôn rất sâu thẳm, tựa như bầu trời đêm, ngân hà tỏ về đầy sao tựa lòng chảo rạn nứt như là cắt đứt không trung màu đen nhưng

Nhưng kết hợp với hàm ý trong lời nói của anh...

Đinh Huyền cúi đầu, mặc sợi tóc ngắn chặn tầm mắt của mình. Cô không muốn suy đoán.

Chỉ là đột nhiên cảm thấy lồng ngực có phần không thờ nổi.

“Chỉnh đốn xong xuôi thì rời giường đi.” Đoàn Luật Minh đứng lên, dừng một chút, “Bên này còn chưa kịp gọi nhân viên quét dọn, thế nên tối qua sau khi xử lý xong vết thương của em, tôi nhờ một chị hàng xóm thay quần áo cho em —— hôm nay chị ấy mời chúng ta đi qua ăn bữa chiều.”

“Đã chiều rồi ư?” Đinh Huyền xóc chân lên, đôi chân trần mang vào đôi dép đã đặt trước giường từ sớm, cô đứng dậy kéo màn ra, từ độ cao tầng 16 nhìn ra, cả thành phố đắm chìm trong hoàng hôn màu vô quýt.

Tầng 16, nói cách khác nơi này là căn hộ mà lần trước Đinh Huyền theo Cửu Vĩ đi tới. Nhưng điều càng khiến cô kinh ngạc chính là, Đoàn Luật Minh vậy mà sẽ qua lại cùng hàng xóm.

“Tôi cũng phải đi qua ăn bữa cơm ư?” Đinh Huyền theo Đoàn Luật Minh đi vào phòng khách.

“Người ta nhân mạng mời em.” Đoàn Luật Minh từ phòng bếp kiêu mở rộng hoàn toàn bụng một ly sữa đưa cho Đinh Huyền, cũng không giải thích nhiều, “Đi rồi biết.”

Đột nhiên, một tràng cười trẻ con khanh khách truyền ra từ một gian phòng khép chặt.

Sắc mặt Đinh Huyền trở nên kỳ lạ: “Là tôi nghe nhầm hay là trong nhà anh quả thật có con nít?”

“Là Cửu Vĩ.” Đoàn Luật Minh mở tủ lạnh ra, từ bên trong lấy ra bánh mì, “Âm thanh nguyên thủy của cậu ta chính là vậy.” Trừ phi ra ngoài đi lại, Cửu Vĩ chưa bao giờ lấy hình người gập người.

“Nói đến cậu ta...” Đoàn Luật Minh đem một lọ mứt đặt lên bàn, “Cửu vĩ hồ, tên như ý nghĩa có chín cái đuôi, mỗi một cái đuôi đại diện cho một sinh mạng —— khi tôi cứu Cửu Vĩ, cậu ta chỉ có một cái đuôi, cho nên tám cái mạng khác đã mất thế nào?”

Đinh Huyền ngăn người.

Cô thật không ngờ Đoàn Luật Minh lại chú ý tới chi tiết tí mị đến thế.

Mà Cửu Vĩ...

“Nếu tôi nhớ không lầm, lúc trước sắp đặt Cửu Vĩ đã mấy trăm tuổi,” Đinh Huyền giương mắt nhìn anh, “Tám cái đuôi khác mất đi là khi xảy ra tranh chấp với yêu tộc của anh ta. Tóm lại anh không cần lo lắng, Cửu Vĩ sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.”

Đồng hồ trên tường gõ vài tiếng, đúng năm giờ chiều.

“Em đi thay quần áo trước, tôi ở cửa đợi em.” Đoàn Luật Minh cầm lấy áo khoác trên sofa, lại quay đầu dặn dò, “Tối qua khi xử lý vết thương, tay áo của em bị tôi cắt ra.” Dừng một chút, “Em hãy mặc áo sơ mi của tôi, đặt ở đầu giường.”

“Nhưng mà...” Đinh Huyền do dự một chút. Hiện tại cô cũng đang mặc đồ ngủ của anh, quá lớn.

“Mặc bên trong sẽ không ai nhìn thấy.” Đoàn Luật Minh nhìn cô một cái.

Thay quần áo xong ra ngoài, Đinh Huyền ngẩng đầu vừa lúc thấy có người tan tằm trở về, đang lục chìa khóa định mở ra cánh cửa sát vách.

“Bác sĩ Đoàn, đã lâu không gặp.” Cảnh sát Thiệu mặc đồng phục cảnh sát trang nghiêm, tháo mũ kê-pi xuống chào hỏi với Đoàn Luật Minh. Đây là vị cảnh sát từng đến bệnh viện tra hỏi Đinh Huyền sau khi Khuru Bình gặp tai nạn, Thiệu Dũng.

Trong nháy mắt Đinh Huyền hiểu được tại sao Đoàn Luật Minh qua lại với người nhà này.

.....

“Mảnh đất kia vốn sẽ bị phá dỡ, tất cả những hộ không chịu di dời đều muốn ra giá cao —— bây giờ thì hay rồi, xảy ra chuyện hỏa hoạn, tất cả đều chạy đến cục cảnh sát làm ồn, buổi chiều bận đến sứt đầu mẻ trán. Lúc trước bảo bọn họ dọn đi thì không chịu dọn. Bây giờ xảy ra hỏa hoạn, ai cũng nhao nhao ồn ào muốn chính phủ đền tiền.” Dưới ngọn đèn, Thiệu Dũng vừa nói vừa rót rượu cho cha mình và Đoàn Luật Minh, “Loại chuyện phá dỡ như vậy, còn đòi hỏi tham lam quá đáng.” Nhà họ Thiệu cũng từ mảnh đất bị phá dỡ mà chuyển sang đây. Lúc ấy bọn họ là hộ gia đình đầu tiên ký hợp đồng với nhà phát triển, căn nhà hiện tại chính là do nhà phát triển tìm cho họ sau khi quyết định di dời.

“Tìm chính phủ? Không tìm hộ gia đình bị cháy đầu tiên kia sao?” Vợ anh ta Tịch Ngọc bụng đĩa đồ ăn cuối cùng đi ra, quay đầu hô về phía phòng bếp,

“Mẹ, không vội, qua đây ăn com trước đi.”

“Không tìm được gia đình đó,” Thiệu Dũng nhú mày, gấp một đĩa cà rốt xào thận cừu, “Nghe nói sống ở đó là một bà đồng, muốn làm nhà phong kiến mê tín, ban ngày hoàn toàn không ra ngoài.”

Đoàn Luật Minh giống như lần đầu tiên nghe chuyện như vậy, biểu tình trên mặt rất bình thản, thậm chí còn mang theo vẻ nhu hòa qua lại với hàng xóm.

Đinh Huyền ngó nhìn anh, cảm thấy hơi thấp thỏm, vì thế cô làm như vô tình hỏi han: “Có tìm được nguyên nhân cháy không?”

“Căn nhà bị đốt thành đất bằng, hơn nữa còn có tuyết rơi, làm sao có thể tìm ra dấu vết gì được.” Thiệu Dũng lấy thìa múc củ lạc vào trong bát của mình, “Đoán chừng là đường dây điện bị hỏng rồi, chỗ đó khắp nơi đều là dây điện bắt loạn xạ ngổn ngang.”

“À...” Đinh Huyền trầm tư một lát.

Đoàn Luật Minh nở nụ cười nhẹ bên môi, không nói gì.

Bà Thiệu rút cuộc từ phòng bếp đi ra, bưng một bát canh gan heo nấu mè cuối cùng, rất nhiệt tình chào hỏi Đoàn Luật Minh: “Bác sĩ Đoàn ăn nhiều một chút nhé, cũng không có đồ ăn gì ngon —— Tiểu Đình cháu nếm thử món canh này đi. Gan heo ngon lắm, bên ngoài không mua được đâu.” Bà Thiệu từng vào bệnh viện bởi vì cao huyết áp đã được Đoàn Luật Minh giúp đỡ, bởi vậy đặc biệt thân thiện yêu thích vị bác sĩ sát vách này.

Thấy Đinh Huyền nghi hoặc, Tịch Ngọc cười giải thích một câu: “Bố chồng chị hỏi trước làm việc ở lò mổ, mỗi lần mua thịt chỉ cần nói với đồng nghiệp bên kia một tiếng là được rồi.”

Đồ tể, Đinh Huyền lại nhìn Đoàn Luật Minh với vẻ sâu xa.

Cha là đồ tể, con trai là cảnh sát, đối với Đoàn Luật Minh quả thật là tổ hợp hàng xóm hoàn hảo. Từ xưa đến nay, người làm đồ tể bởi vì thường xuyên sát sinh mà dương khí hưng thịnh, trấn được địa phương có phong thủy không tốt, cũng có thể ma hợp với yêu khí, khiến Đoàn Luật Minh nhìn càng giống như một người thường. Mà cảnh sát... thật sự là một con đường tốt để nghe ngóng sự cố.

Đoàn Luật Minh đương nhiên hiểu được hàm nghĩa trong ánh mắt của Đinh Huyền, anh cầm lấy bát canh mà Tịch Ngọc vừa múc cho mình đặt trước mặt Đinh Huyền, làm như vô tình khen bà Thiệu một câu, “Em nếm thử đi, tay nghề của dì rất tốt.”

Nghe nói thế, bà Thiệu gần như mừng rỡ cười toe toét, liên tục bảo Đoàn Luật Minh sau này đến nhà ăn com nhiều hơn.

Thấy Đoàn Luật Minh đưa bát canh cho mình, Đinh Huyền thuận miệng nói một tiếng cảm ơn.

Tịch Ngọc phì cười một tiếng: “Hai người này khách khí quá, đâu có giống là người yêu.”

“Là người yêu thì không nên ăn nói lễ độ à.” Bà Thiệu rất bảo vệ Đoàn Luật Minh, bà vừa lau tay trên tạp dề, vừa ngồi xuống, “Mẹ thấy đám trẻ bây giờ ăn mặc lờ lợc giống như chim công, những lễ tiết mà thế hệ trước chú trọng thì chẳng học được chút nào.”

Trên bàn ăn vẫn rất náo nhiệt, tuy rằng Đoàn Luật Minh không nói gì, nhưng người nhà họ Thiệu gần như cũng chưa từng dừng miệng, người này một câu người kia một câu Đinh Huyền không biết nên nghe người nào.

Ăn xong thì đã tám giờ tối. Bà Thiệu thấy Đinh Huyền rất thích củ sen chiên giòn của bà, liền lấy thức ăn bỏ vào hộp com tiện lợi để cô mang về ăn. Đinh Huyền từ chối không thành, chỉ có thể nhận lấy.

Khi vừa nói lời cảm ơn vừa đi về phía cửa, Đoàn Luật Minh đột nhiên nắm tay cô.

Đinh Huyền quay đầu nhìn anh, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Tay em sao lạnh thế.” Anh bình thản nói một câu, nắm tay cô bỏ vào trong túi áo mình, sau đó mỉm cười với nhà họ Thiệu đang tiễn khách, “Đêm nay cảm ơn mọi người đã tiếp đãi.”

“Còn khách sáo với chúng tôi làm gì chứ.” Tịch Ngọc cười nói.

Ra cửa, Đoàn Luật Minh tự nhiên thả tay cô ra.

Đinh Huyền đi theo phía sau, không nói gì, cô biết anh chỉ vì chứng minh “bọn họ là người yêu bình thường”. Nhưng lần này nhịp tim cô hơi rối loạn.

“Tám giờ rồi.” Đoàn Luật Minh mở cửa nhà mình ra, “Ồ lại hay là đưa em về nhà?” Anh hỏi rất tự nhiên, không cảm thấy Đinh Huyền ngủ bên ngoài là một vấn đề, lại càng không hàm chứa bất cứ ý tưởng sắc dục nào.

“...Tôi muốn quay về trường.” Đinh Huyền có phần chẳng biết nói gì, cô hươ hươ cái hộp trong tay, “Cái này để sang ngày mai sẽ ăn không ngon.” Đúng lúc mang về cho bạn cùng phòng Vương Thu nếm thử, mà Đinh Nhược Kỳ thì tuyệt đối không chịu ăn loại đồ ăn dầu mỡ cao calorie này.

“Chờ tôi một lát, tôi đi lấy chìa khóa xe.” Anh nói.

Buổi tối trên đường quay về trường không có nhiều xe lăm, chín giờ hơn thì tới nơi. Chờ xe quẹo vũng vàng tại cổng trường, Đinh Huyền tỏ ý Đoàn Luật Minh dừng xe ở đầu chỗ rẽ, hai trăm mét về phía trước chính là tòa nhà ký túc xá. Cô muốn đi bộ trở về, dù sao buổi tối nếu như bị bạn học nhìn thấy thì không tốt lắm.

Đinh Huyền nói cảm ơn, từ trên xe bước xuống, đã thấy Đoàn Luật Minh cũng xuống xe.

“Còn có việc sao?” Đinh Huyền hỏi.

“Vết thương không nên chạm vào nước.” Đoàn Luật Minh đưa một cái túi to và một tấm thẻ cho cô, “Thuốc, còn có thẻ com.”

“Thẻ com? Đưa cho tôi làm gì?” Đinh Huyền cầm lấy cái túi to.

“Tôi không ăn com ở căn tin. Nhà trường gửi trợ cấp bữa ăn vào trong thẻ có tới mấy ngàn, em dùng đi, tùy tiện quẹt thẻ.” Anh đưa tay thả tấm thẻ vào trong túi.

Đinh Huyền đang muốn nói, tại khóa mất thấy có người đi tới. Theo phản xạ cô cảm thấy thoát nhìn quen mắt, nhưng chưa hề nghĩ rằng giây tiếp theo liền vang lên âm thanh của giáo sư hướng dẫn.

“Đinh Huyền, em đang làm —— thầy Đoàn?” Ông Ninh hết sức kinh ngạc, xách túi đi tới, “Đinh Huyền không phải em đã kết thúc phỏng vấn từ lâu rồi ư?”

“Cô Ông...” Đinh Huyền nhất thời không biết nên làm sao cho phải, theo bản năng lui về sau một bước, đụng phải cánh tay Đoàn Luật Minh.

“Đã lâu không gặp, cô Ông.” Đoàn Luật Minh nhẹ nhàng chào hỏi, “Tôi chỉ tình cờ gặp được Đinh Huyền mà thôi.”

“Tình cờ?” Ông Ninh đánh giá sắc mặt vẫn như thường của Đoàn Luật Minh, còn có Đinh Huyền ở bên cạnh ——

Haiz, nói dối cũng phải nhìn đối tượng chứ. Ông Ninh cảm thấy phức tạp, bà liếc một cái là nhìn thấy bên trong cổ áo len của Đinh Huyền lộ ra áo sơ mi nam “Hai người đang yêu nhau à?”

Đinh Huyền đột ngột ngẩng đầu, ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngòi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nam Thứ

“Ngày hôm qua... trên đường anh đưa cô Ông trở về, cô ấy có nói gì nữa không?” Trong cơn gió lạnh mùa đông, Đinh Huyền kéo mũ áo lông lên, khi nói chuyện miệng phả ra làn khí trắng nhàn nhạt.

“Không nói gì cả.” Đoàn Luật Minh mặc chiếc áo len màu đen, bên ngoài khoác áo bành tô màu cà phê, hình như không cảm thấy lạnh, “Dù sao cũng là vấn đề cá nhân giữa em và tôi, bà ấy không nên nhúng tay vào. Cơ mà, bà ấy có nhắc tới,” anh hơi suy tư nói, “Kịch bản của em đã bị trả về rồi à?”

“À...” Đinh Huyền có phần mất tự nhiên, cúi đầu dùng mũi chân đá một hòn đá, “Dù sao cũng không thể viết tiếp nữa.”

“Có viết tiếp hay không là một chuyện khác. Em có biết vấn đề lớn nhất khi bị trả về là cái gì không?” Giờ phút này Đoàn Luật Minh lấy ra thái độ người thầy, “Cốt truyện chưa đủ chín chắn, viết nhân vật chính giống như... thiếu năng trí tuệ.”

“...” Đinh Huyền ngây người, không phục nói thầm, “Vậy nhìn xem hiện tại anh có phải ——” nửa câu sau của cô bị chìm trong một tràng ho khan kịch liệt.

Đạo diễn vừa mới hô dừng, Tiêu Yến liền chống tường ho dữ dội, bờ lưng gầy yếu co lại tựa như dao gọt. A Hoan bưng một bình tổ yến đứng bên cạnh Nhan Nghiên, dịch một bước về phía trước hình như muốn đi chăm sóc Tiêu Yến, nhưng kiêng dè Nhan Nghiên vẫn không dám đi.

Tiêu Yến bệnh nặng mới khỏi, đóng phim vào mùa đông lại ăn mặc phong phanh, mau chóng bị cảm sốt, mà hôm nay cô ta đứng lúc quay phim tại cuối chiều gió. Nhan Nghiên thì ở hướng đầu gió hút thuốc, mùi thuốc nồng nặc khiến Tiêu Yến ho khan không dứt, giống như muốn ho ra là phỉ.

Hai ngày nay, Nhan Nghiên bắt đầu hút thuốc táo tợn hơn, trước kia nghe lời người đại diện còn cố gắng kiềm chế, nhưng dạo này điều thuốc lại không hề rời tay. Tất cả mọi người đoán rằng gần đây cô ta xảy ra chuyện gì nên mới nôn nóng như thế, nhưng lại phát hiện điểm kỳ lạ là cô ta luôn tươi cười chào hỏi Đinh Nhược Kỳ.

“Lần trước bảo cô mua đồ trang điểm, đã mua chưa?” Nhan Nghiên đập tắt đầu thuốc lá, lại từ trong hộp thuốc lấy ra một điếu khác, sắc mặt u sầu hỏi A Hoan.

A Hoan gật đầu: “Mua rồi, Dior Chanel Armani đều có cả.”

“Lại mua thêm nước hoa về đi, tất cả đặt trong phòng kia —— không cho phép bất cứ ai đi vào.” Nhan Nghiên nhả ra một làn khói, nhắm mắt lại.

A Hoan hơi do dự, suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nói gì. Cô ta luôn biết Nhan Nghiên có một tấm thẻ bài, nhưng mấy hôm trước đã làm mất. Sau đó Nhan Nghiên lại mang về một miếng ngọc bích, đặc biệt dành ra một gian phòng dùng để chứa đủ loại đồ trang điểm nước hoa cao cấp và trang sức.

A Hoan căn bản không tin những thứ này, cô ta luôn cho rằng sở dĩ Nhan Nghiên “mê tín”, chính là vì làm ngôi sao tiền tới quá nhanh, không nỡ dùng, lo được lo mất bởi vậy tìm kiếm hư vô gửi gắm tinh thần và sự bảo đảm. Thế nhưng... ngày hôm qua khi A Hoan tiến vào gian phòng kia cắt nước hoa vừa mua xong, cô ta phát hiện nước hoa đặt ở chỗ kia hồi trước chưa từng mở ra vậy mà lại ít đi một chút. Nghĩ nghĩ, A Hoan rung mình một cái, ừm, có lẽ mất mờ thôi.

Đoàn Luật Minh chẳng hề cho Nhan Nghiên một ánh mắt, mà đứng bên cạnh đạo diễn khi rảnh rỗi thì trao đổi một chút chuyện.

“Anh có chuyện gì tìm đạo diễn thế?” Đinh Huyền không rõ, “Tôi cũng không sắp đặt anh tiến vào giới giải trí. Cơ mà...” Cô nhú mày, “Tiết tấu hiện tại đã không còn giống nữa.” Cô loáng thoáng cảm nhận được, dựa theo sự “phối hợp” như vậy của Đoàn Luật Minh, một ngày nào đó hiện thực sẽ hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của cô.

“Sự tồn tại của tôi cũng không hoàn toàn giống như sự sáng tạo dưới ngòi bút của em. Em nên nhận ra điểm này từ sớm.”

Quả thật, hiện giờ anh là sự tồn tại hoàn toàn độc lập. Nhưng Đinh Huyền không thể xác định rốt cuộc đây là tốt hay xấu. Nhìn theo tình hình trước mắt, Đoàn Luật Minh và Nhan Nghiên dường như về sau không còn bất cứ liên quan gì nữa. Phân đoạn ban đầu nên “chiến đấu ba trăm hiệp” cũng mất đi, sau này nên sống yên ổn. Nhưng Đinh Huyền cảm thấy mọi chuyện bây giờ rất vội vàng, vội đến nỗi khiến cô luôn cảm thấy có điểm không thích hợp.

Đinh Huyền vốn định nói gì nữa, có thể trông thấy đạo diễn đang đi qua, cô đành im miệng không nhắc tới.

“Ngài tìm tôi có gì cần dặn?” Đạo diễn Doãn gần năm mươi tuổi vô cùng khiêm tốn lễ phép với Đoàn Luật Minh, so với thái độ uy nghiêm khi quay phim ngày thường của ông ta thì có chênh lệch rất lớn.

“Đinh Huyền học làm biên kịch,” Đoàn Luật Minh nhìn thoáng qua Đinh Huyền ở bên cạnh tưởng rằng không liên quan đến cô, từ trong lòng ngực anh lấy ra một xấp giấy A4 đã dính xong, “Muốn nhờ ông xem kịch bản của cô ấy.”

Đinh Huyền đột ngột ngắc đầu, vẻ mặt kinh ngạc, trông thấy đạo diễn Doãn muốn cầm lấy, cô lập tức ngăn chặn túm lấy mấy tờ giấy trở về: “Không được!” Tuyệt đối không được, bên trong viết câu chuyện về Đoàn Luật Minh, đạo diễn Doãn khẳng định sẽ nhìn ra gì đó.

“Tôi đã xử lý qua rồi.” Đoàn Luật Minh thản nhiên nói.

Đinh Huyền vẫn chưa chắc chắn, mở tờ giấy nhìn kỹ một lần, cô dần dần nhẹ nhàng thở ra. Đoàn Luật Minh lấy ra một câu chuyện ngắn không có kết cục, nghiêm khắc mà nói không phải kịch bản, là cái biên lại từ năm tập đầu của kịch bản, tên diễn viên đều đã thay đổi hết, tình tiết cũng mơ hồ so với hiện thực.

“Em nên tin tưởng đạo diễn Doãn, ông ta sẽ không ra ngoài nói lung tung.” Đoàn Luật Minh rút lấy xấp giấy từ trong tay cô đưa cho đạo diễn Doãn, trong lời nói có nửa phần cảnh cáo.

Đạo diễn Doãn ban đầu không hiểu tại sao Đinh Huyền cẩn thận như thế, nhưng sau khi đọc xong câu chuyện ông ta cũng hiểu được, đây là một câu chuyện về nam chính thuộc yêu giới vượt mọi chông gai trong cuộc sống loài người.

“Kết cấu rất tốt, phù hợp với gu của giới trẻ hiện nay.” Đạo diễn Doãn thận trọng tìm lời nói, để tránh Đoàn Luật Minh không vui, rồi trả lại xấp giấy cho Đinh Huyền, “Nhưng mà muốn đầu tư quay phim có thể gặp khó khăn rất lớn, trong phim hiện đại có yêu quái, khả năng lên truyền hình rất nhỏ nhoi, chỉ có thể dùng hình thức phim mạng kiếm tiền thử xem.”

“Tôi không muốn quay phim.” Đinh Huyền lắc đầu, nhưng vẫn có chút vui mừng bởi lời khích lệ của đạo diễn Doãn.

“Là hạt mầm tốt, tiếp tục viết đi. Một ngày nào đó, cô sẽ trở thành người nổi tiếng.” Đạo diễn Doãn cười cười.

“Đạo diễn!” Chị Lưu đột nhiên cảm di động chạy sang đây ngắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ, sắc mặt lo lắng ửng đỏ, “Phương Dĩ Hành ——”

“Còn chưa đến ư? Mọi người trong đoàn đã chờ cậu ta hai tiếng rồi.” Đạo diễn Doãn vừa nghe tên này liền nhú mày. Hôm nay là cảnh cuối cùng của Phương Dĩ Hành, quay xong anh ta liền đóng máy.

“Hôm nay cậu ta không tới được.” Chị Lưu thở hắt ra, “Đã xảy ra chuyện, trợ lý nói cậu ta vừa mới được xe cứu thương từ khách sạn chở đi rồi.”

Đạo diễn Doãn nhất thời không phản ứng, chờ một lúc sau hoàn hồn, ông ta quay đầu gọi trợ lý.

Giấy tiếp theo, di động của Đoàn Luật Minh rung lên.

Đinh Huyền nhìn thấy anh nhận điện thoại nói vài câu ngắn gọn, sau đó chuẩn bị muốn đi.

“Sao thế?” Cô hỏi, trong lòng hốt hoảng.

“Khoa cấp cứu tại bệnh viện,” Đoàn Luật Minh mở cửa xe, trước khi khởi động xe bỏ lại một câu cuối cùng, “Phương Dĩ Hành.”

.....

Bốn vách tường cánh cửa khép kín không cửa sổ, phòng phẫu thuật ánh đèn sáng tỏ.

“Thực tập sinh chỉnh đèn mổ, mạch máu. Một người giúp banh bề mặt.” Đoàn Luật Minh đeo khẩu trang đội mũ giải phẫu nhìn chăm chăm sự sống trong tay, dặn dò y tá thực tập sinh đơn giản.

Thực tập sinh đã phối hợp ăn ý từ sớm cùng một y tá phụ đều hiểu rõ yêu cầu của bác sĩ, chỉnh đèn mổ đến mức sáng nhất, đồng thời kiểm tra tình trạng mạch máu của bệnh nhân, dùng dụng cụ banh cổ găng mở rộng bề mặt vết thương “Mạch máu ổn định.”

“Lau mồ hôi.” Bác sĩ Chu đứng đối diện căn dặn y tá bên cạnh, lại chế nhạo một câu: “Đây là bạn thân của ngôi sao nào hả?”

“Phương Dĩ Hành, chính là anh chàng mới nổi hồi tết.” Y tá dụng cụ nói.

“Diễn viên à, chắc chắn chắc, nhìn mặt mũi chắc là buông thả quá độ.” Bác sĩ Chu rất khinh thường.

Đoàn Luật Minh nhìn lướt qua vết cắn rõ rệt trên đầu vai Phương Dĩ Hành, không nói gì.

Ngoài phòng phẫu thuật, ngoại trừ trợ lý luôn chờ Phương Dĩ Hành, những diễn viên khác cộng thêm đạo diễn sau khi quay xong cũng qua đây thăm —— dù sao ngộ nhờ sau này xuất hiện tin tức xấu không có lòng cảm thông, tóm lại là không tốt.

“Bác sĩ có nói chuyện gì xảy ra không?” Đinh Nhược Kỳ và Đinh Huyền cùng ngồi xuống.

Trợ lý hơi bối rối: “Trúng độc còn...không rõ nguyên nhân xương ngực bị gãy còn có quả thận suy yếu.”

Đinh Nhược Kỳ sừng sốt một chút, không biết suy nghĩ cái gì. Chờ trợ lý đi làm thủ tục, cô tiến đến bên tai Đinh Huyền, thấp giọng: “Khăng định có liên quan đến Nhan Nghiên. Tôi qua chị diễn tới khuya, trở về muộn, nhìn thấy Phương Dĩ Hành hơn nửa đêm từ phòng cô ta đi ra.”

“Tôi cũng nhìn thấy.” Lý Nhiên tỏ vẻ tán thành.

“Nhan Nghiên không đến cùng mọi người ư?” Trong lòng Đinh Huyền trầm xuống.

“Nói là sức khỏe không tốt, trở về rồi.” Đinh Nhược Kỳ cười châm chọc.

Nhan Nghiên trở về căn phòng cao cấp tại khách sạn, đã là mười giờ tối.

Phương Dĩ Hành vừa xảy ra chuyện, cô ta liền quay trở lại hẻm nhỏ kia, mong có thể gặp lại người nào đó chỉ điểm, nhưng nơi đó chỉ còn lại một mảnh gạch vụn cháy đen. Trong lòng cô ta bất an, nhưng lại loáng thoáng vui mừng, may mà Phương Dĩ Hành đã xảy ra chuyện. Về phần nguyên nhân vui mừng, cô ta vẫn không hiểu rõ.

Nhan Nghiên mở cửa vào phòng, sau khi đóng cửa lại thì cởi khăn quàng cổ kính râm trong bóng tối, đèn phòng chợt sáng lên, trong nháy mắt cô ta hít một hơi lạnh, phịch một tiếng đè lên cánh cửa.

Trên chiếc sofa bằng da màu đen, có một người đàn ông đang ngồi hình như đã đợi rất lâu, âu phục giày da, dáng vẻ bình thản.

Đoàn Luật Minh.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Mị Yêu

Nhan Nghiên quay đầu mở cửa, nhưng mà mặc cho động tác cầm nắm cửa của cô ta mạnh mẽ tới đâu, cánh cửa vẫn khép chặt.

“Muốn chạy?” Đoàn Luật Minh ngồi trên sofa, ngữ khí bình thản tựa như một ly nước trong, “Cô không cần ngọc bích à?”

Trong phút chốc Nhan Nghiên xoay người lại, liếc thấy Đoàn Luật Minh cầm miếng ngọc bích trong tay ngắm nghía. Tóc gáy toàn thân cô ta dựng thẳng lên, da đầu run lên, cứng ngắc nhìn về căn phòng bên cạnh —— cửa phòng rộng mở, trong ngọn đèn đỏ thắm u ám nước hoa đồ trang điểm nằm rải rác

trên mặt đất.

Cùng lúc đó, cách mấy khúc đường, nhà họ Đinh.

Đinh Huyền ôm gối ngồi trên sofa cả buổi tối, không hề nhúc nhích. Khi tiếng chuông gõ vang mười giờ, cô mới hoảng hốt hoàn hồn, cầm di động vừa đi đến ban công, vừa bấm số điện thoại của Đoàn Luật Minh.

Sau mấy phút chờ đợi, điện thoại nói máy: “A lô?”

“Anh đang ở đâu?” Đinh Huyền hỏi.

“À, không ở nhà.”

“Lần trước anh bỏ quên tài liệu của viện y học ở chỗ tôi khi nào đi lấy?” Sau khi trầm mặc Đinh Huyền hỏi.

“Ngày mai đi, hoặc là ngày mốt.” Bên kia lập tức nói.

“Cửu Vĩ.” Đinh Huyền hiểu rõ, ở đầu dây bên kia hoàn toàn không phải Đoàn Luật Minh, mà là Cửu Vĩ giả giọng của anh. Đoàn Luật Minh chưa bao giờ bỏ quên tài liệu gì ở chỗ cô.

“À...tôi không phải Cửu Vĩ.”

“...Anh qua đây chúng ta gặp mặt nói chuyện.” Đinh Huyền nói, “Tôi biết anh là Cửu Vĩ.”

“Cô ngốc à?” Cửu Vĩ cười hi hi, dứt khoát khôi phục âm thanh vốn có, “Chúng ta cách nửa thành phố đấy.” Anh ta vừa nói vừa ăn gì đó.

“Anh nói mò,” Đinh Huyền dừng một chút, “Nhận điện thoại cũng không biết đi xa một chút, tôi nghe được giọng anh.”

Đầu dây bên kia đột nhiên không còn âm thanh, tiếng cọt két ăn gì đó cũng đột nhiên cắt đứt.

Ngay sau đó, trong cái bóng luống hoa tối tăm cạnh ban công chọt vang tiếng sột soạt, chỉ chốc lát sau Cửu Vĩ liền chui ra, nhảy lên ban công.

“Tôi thấy phô mai cuộn này hơi quen quen.” Đinh Huyền nhìn thấy trong tay anh ta còn xách theo một túi đồ ăn vặt.

“Chính là của nhà cô đấy.” Cửu Vĩ cắn một miếng, thuận tay ném túi đồ ăn ra ban công.

.....

Nhan Nghiên ngồi dưới đất, dựa vào cánh cửa khóc nức nở, toàn thân run rẩy không ngừng, hình như vô cùng sợ hãi. Cô ta ôm đầu gối, co người lại, trong tiếng khóc có vẻ yếu đuối cô ta lại vươn tay âm thầm đụng vào lớp trong của chiếc túi, mau chóng tìm được con dao găm mờ ra sẵn sàng.

Không có đường rút lui, cô ta chẳng biết người đàn ông ngồi ở phía đối diện có lai lịch gì —— có lẽ người đó hoàn toàn không phải con người. Nhan Nghiên cũng không cảm thấy cô ta có thể dựa vào con dao găm mà chạy thoát, chỉ là tuyệt vọng và căm hờn bùng cháy...nếu phải chết, cô ta nhất định phải kéo theo một vật hy sinh.

Cô ta sờ nước mắt trên mặt, vẫn là biểu cảm sợ sệt, lại dùng khước mắt để ý người đàn ông trên sofa. Thế nhưng tình hình trước mắt lại vượt qua sự nhận thức của cô ta ——

Trong tay Đoàn Luật Minh vẫn cầm miếng ngọc kia, không biết suy tư về điều gì, anh hơi dùng sức, miếng ngọc lập tức biến thành màu đen. Mà trước mặt anh, một hình dáng mơ hồ dần dần hiện ra, cuối cùng phác họa một người con gái trần truồng, mái tóc dài đứng lúc che lấp cơ thể.

Nhan Nghiên hoàn toàn chấn động, cô gái kia ngồi dưới đất ở phía bên cạnh, khuôn mặt nghiêng cực kỳ giống Nhan Nghiên, nhưng mà so với cô ta thì càng tinh xảo cảm động hơn, mày đẹp mắt sáng, làn da nõn nà. Mái tóc dài đen nhánh tựa như thác nước xõa xuống, thoáng đang quẩn rũ nhìn về phía Đoàn Luật Minh trên mặt không có biểu tình đang nhìn ả.

“Tại sao anh tới nhà tôi?” Đinh Huyền hỏi. Bên ngoài rất lạnh, cô kéo lên dây kéo áo khoác.

“Đoàn Luật Minh đi làm việc, bảo tôi trông chừng cô.” Cửu Vĩ đứng song song với cô, nhìn thể giới tĩnh lặng trong đêm mùa đông, “Làm việc, cô hiểu chứ.”

“Thế sao lại gạt tôi?” Đinh Huyền nhăn mặt nhíu mày, “Tôi có thể giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?” Cửu Vĩ hình như rất không tán thành, anh ta khoanh tay, nhướn mày nói, “Sự việc lần trước đã chứng minh, nếu cô đi —— khẳng định là một phiền toái.” Cuối cùng anh ta lại bổ sung một câu, “Loài người rất yếu ớt.” Vừa nói vừa tiếc nuối lắc đầu.

“...” Đinh Huyền im lặng, quyết định không cùng Cửu Vĩ tiếp tục tán gẫu về đề tài này, “Là bên chỗ Nhan Nghiên? Anh có biết là yêu quái gì không?” Dù sao, cô chưa từng viết điểm này ở trong đề cương. Hiện tại cô bắt đầu đi đến mức không muốn truy cứu chiều hướng của hiện thực.

Nói đến đây, Cửu Vĩ rất có hứng thú, anh ta đầy hào hứng nói: “Loại quyền rũ nhất, còn cảm dỗ hơn cả hồ ly chúng tôi.”

“Có bộ dáng gì hả?” Đinh Huyền hỏi.

“Cô không biết?” Cửu Vĩ cảm thấy kỳ lạ.

“Tôi chỉ là vào lúc Nhan Nghiên đến chỗ bà đồng đổi thẻ bài, nói ra một câu thẻ bài khác nhau là một con yêu khác nhau, đặc biệt lợi hại.” Sau khi trầm tư một lúc lâu, Đinh Huyền nói, “Xem ra, lần trước cô ta đổi thẻ bài, cái này còn lợi hại hơn cả cái trước.” Cô rút cuộc hơi tò mò, thế giới hiện thực sẽ bổ sung một câu đơn giản của cô “đặc biệt lợi hại” như thế nào.

“Cái loại lợi hại nhất ấy mà...” Cửu Vĩ sờ cằm, “Điện mạo sẽ xảy ra biến hóa, giới tính có thể là nam hay nữ. Tóm lại người nuôi dưỡng yêu thích bộ dạng gì thì nó mang bộ dạng ấy.”

“Thế dựa theo tình huống của Nhan Nghiên thì là ai? Chưa từng nghe qua cô ta thích ai. Lẽ nào là Phương Dĩ Hành?” Đinh Huyền suy đoán.

“Trong lòng cô ta ngoài bản thân ra thì không ai cải trang được. Mị yêu hẳn là thành hình giống cô ta, hơn nữa càng xinh đẹp hơn cô ta, khẳng định là bộ dáng mà cô ta muốn mình trở thành.” Cửu Vĩ lại khinh thường chỉ số thông minh của Đinh Huyền.

“Ồ...” Đinh Huyền dường như đắm chiêu gạt đầu.

“Chờ Đoàn Luật Minh xuất hiện thì sẽ khác.” Cửu Vĩ nhún vai, “Yêu quái biết tránh khó khăn, huống chi là loại yêu chỉ dựa vào bản lĩnh quyền rũ mê hoặc con người,” anh ta lấy mũi hừ một tiếng, giống như rất kỳ thị sinh vật bậc thấp, “Nó sẽ biến thành bộ dạng mà Đoàn Luật Minh thích. Theo người thường mà nói, khẳng định không thể kiểm chế.”

Đèn đuốc trong phòng khách sáng trưng.

Nhan Nghiên đang thét chói tai.

Trong âm thanh lộ ra tiếng khản sợ hãi kiệt quệ. Thế lực cạn kiệt, hơn nữa kinh hãi cực độ, hai mắt cô ta trợn trắng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Mà người con gái trước người Đoàn Luật Minh, toàn thân tựa như không có sức lực, quỳ trên mặt đất mái tóc che khuất khuôn mặt, đợi khi ả ngẩng đầu lên thì đã thay đổi một khuôn mặt khác, vô cùng thuần khiết, sợ sệt nhìn về phía Đoàn Luật Minh. Cô ta chống dậy nửa thân trên, dịch vài bước về phía trước, bàn tay mềm mại, đầu ngón tay dần dần bò lên đầu gối anh, bộ ngực lộ ra một nửa, ánh mắt dường như hàm chứa giọt lệ.

Mà Đoàn Luật Minh chỉ nhìn ả, trong ánh mắt mau chóng hiện lên một tia khác thường, khóe môi anh mím chặt, tư thế ngồi vẫn không đổi, hình như đang chờ hành động tiếp theo của ả.

“Người thường không thể kiểm chế?” Đinh Huyền lặp lại một câu, đột nhiên nghĩ tới gì đó, mở to hai mắt, “Thế Đoàn Luật Minh có thể cũng không kiểm chế được ư?”

Cửu Vĩ cười ha ha, giống như nghe được truyện cười hài nhất: “Cô nói đùa à, Đoàn Luật Minh có tính lãnh cảm. Anh ta sẽ không có dục vọng đối với người nào. Dù sao anh ta không hề có hứng thú với việc sinh sản.”

“Sao anh biết được?”

“Tôi từng thử ——” Cửu Vĩ thốt ra.

“...Anh từng thử.” Đinh Huyền kéo dài âm thanh, từng chữ một, ngẩng đầu đánh giá Cửu Vĩ từ trên xuống dưới, rất có vẻ như là bà bác ủy ban nhân dân phường điều tra lời đồn của dân cư.

“Tôi —— là từng nghe nói.” Cửu Vĩ cũng sửa lại từng chữ một, “Cô có nghe hết không hả. Nói Đoàn Luật Minh lần nữa, anh ta nhìn thấy mị yêu, khẳng định là không có mặt mũi.” Anh ta lại nghĩ ngợi, “Trắng như là bánh bao ấy.”

“Anh có thể đổi một so sánh khác không? Sau này tôi không muốn ăn bánh bao nữa.”

“Vây khuôn mặt cô chẳng lẽ có thể hóa trang giống như hoa cúc sao?” Cửu Vĩ không phục, “Bánh mì bánh bao tùy cô chọn.”

“...Bây giờ tôi không muốn ăn cái nào hết.”

.....

Mười giờ rưỡi, người con gái đã chống nửa thân trên, tuy rằng biểu tình thẹn thùng, nhưng mái tóc dài vén ra sau, không hề ngoài ý muốn hướng vóc dáng yêu kiều trần trụi của mình về phía Đoàn Luật Minh.

Thấy Đoàn Luật Minh thờ ơ, ả cho rằng anh ngầm đồng ý, đầu ngón tay trái luôn giấu ở đằng sau vốn là móng vuốt sắc bén, nhưng trong chớp mắt duỗi về phía Đoàn Luật Minh lại biến thành móng tay xinh đẹp tựa như vỏ sò nhỏ bé. Vừa mới vươn tay đặt trên vai anh, thì đã thấy Đoàn Luật Minh thỉnh thoảng ra tay, bắt lấy cổ tay của ả, không thể gỡ khỏi.

Trên mặt ả lộ ra biểu tình chịu đau đớn, nhu nhược lại vô tội, ánh mắt càng ngập nước khiến người ta muốn mon trốn. Ả hình như muốn nói gì đó, vừa mở ra đôi môi anh đào đỏ mọng, Đoàn Luật Minh ra tay như tia chớp, bóp cổ họng ả.

Chỉ một thoáng khuôn mặt mỹ yêu lập tức méo mó, con ngươi đỏ tươi, mái tóc bay tán loạn, kêu một tiếng sắc bén vuron một móng tay nhọn hoắt khác tấn công anh.

.....

Đêm đông lâu dài mà rét lạnh, phòng khách sạn ở tầng hai mươi bảy, đột nhiên phát ra tia sáng chói mắt, sau đó đột nhiên tối đen.

Đêm đã khuya, Cửu Vĩ rời khỏi từ lâu.

Đinh Huyền nằm tổ trên giường, cầm luận văn trong tay sau khi tải xuống trên mạng rồi in ra, cô đã mơ mơ màng màng muốn ngủ.

Di động nằm trên gối đột nhiên vang lên, cô buồn ngủ mông lung, dụi mắt, mở nút loa: “A lô?”

“Anh ta đã trở về, sự việc giải quyết xong xuôi.” Cửu Vĩ ở đầu dây bên kia trịnh trọng thông báo tin mới.

“Bảo anh ấy nhận điện thoại đi.” Đinh Huyền đặt một xấp luận văn trên tủ đầu giường.

“Ồ...” Cửu Vĩ hình như hỏi vài câu, lại cầm điện thoại, “Anh ta không muốn nhận máy.”

“Tại sao?”

“Không biết. Cô không phải muốn biết mỹ yêu ở trước mặt anh ta có khuôn mặt gì à?” Cửu Vĩ lại ồn ào mấy tiếng. Đinh Huyền nghe được anh ta đang hỏi Đoàn Luật Minh. Đoàn Luật Minh chỉ ừ một tiếng không nói thêm gì.

“À, quả nhiên là không có mặt mũi.” Cửu Vĩ cảm thán một tiếng, “Loài người các cô không thể hiểu được cảm giác vô tính của chúng tôi.”

Trong phòng ngủ, Đoàn Luật Minh hướng về phía gương cời áo khoác, cời cà vạt.

Anh vẫn trầm tĩnh trong gương, ánh mắt bình thản, môi mỏng khép chặt, có góc cạnh nghiêm nghị rõ rệt. Tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tất cả đều đã giải quyết.

Ngoại trừ...con mỹ yêu kia, có khuôn mặt giống Đinh Huyền y như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đóng máy

“Nhan Nghiên đã xảy ra chuyện. Chị đoán khẳng định không thể ém nhẹm tin tức, sẽ mau chóng đăng báo thôi.” Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh của Đinh Nhượng Kỳ.

Giữa trưa Đinh Huyền vừa từ trường thi đi ra, thì nhận được điện thoại của Đinh Nhượng Kỳ.

Cuối tuần này là thời gian thi nghiên cứu sinh, đợt phải lễ Giáng Sinh, thầy cô giáo không đủ nhân lực, thế nên kéo thêm mấy nghiên cứu sinh mới đăng ký học tiến sĩ đi coi thi, Đinh Huyền chính là một trong số đó. Mười một rưỡi chấm dứt buổi thi chính trị, các thí sinh chen chúc trên hành lang, lúi rúi thảo luận đề thi chính trị ban này, rủ bạn bè cùng đến căn tin ăn cơm.

Đinh Huyền cùng một cô giám thị sắp xếp xong bài thi đã mười hai giờ, cô từ cầu thang xuống lầu, đứng bên cạnh còn vài thí sinh còn chưa đi ăn mà học lại tiếng Anh.

“Này, em có nghe chị nói không? Sao lại chẳng lên tiếng?” Đinh Nhượng Kỳ hô lên ở bên kia.

“À...” Đinh Huyền hoàn hồn, một bước ra khỏi tòa nhà, “Xảy ra chuyện gì?”

“Điện rồi.” Đinh Nhượng Kỳ tổng kết hai chữ đơn giản, sau đó nghĩ nghĩ, “Chuyên nghiệp chút gọi là tinh thần thất thường, mắc chứng vọng tưởng. Chị thấy mấy ngày nay sắc mặt cô ta không bình thường, quay phim NG rất nhiều lần. Hôm qua ở trường quay náo loạn một trận, vừa khóc vừa cười. Chỉ cần đến gần cô ta, cô ta sẽ hét to. Cứ kêu gào có người muốn giết cô ta.”

“Vậy bây giờ thế nào? Đến bệnh viện chưa?”

“Chắc là đi rồi, người đại diện của cô ta gấp đến độ lửa cháy tới nơi.” Giọng điệu của Đinh Nhựt Kỳ không hề thông cảm, giống như đang buồn chuyện của một gia đình láng giềng nào đó không quen, “Nghe Lý Nhiên nói, tối qua cô ta được đưa vào bệnh viện hàng đầu của thành phố, còn chưa kiểm tra đầy đủ đâu, đã lập tức bị chuyển tới bệnh viện tâm thần. Giờ thì hay rồi, nữ chính tinh thần thất thường, nam thứ quả thật suy yếu —— đoàn phim này sao lại xui xẻo đến vậy. Haiz haiz, không nói nữa, bây giờ mọi người ngừng công việc —— em có muốn đi dạo phố không?!” Đinh Nhựt Kỳ rất hưng phấn, “Đã lâu rồi chưa đi dạo phố!”

“Hai hôm nay em đều phải coi thi.” Đinh Huyền thở một hơi. Chạy tới cửa căn tin, cô vén mảnh nhựa đi vào, phát hiện từng cửa sổ đều chen chúc người xếp hàng hơn mười người, không còn bàn trống. Cô do dự một lát, xoay người đi ra siêu thị. Tại cửa siêu thị đặt một ông già Noel giả thôi kèn saxophone, lắc qua lắc lại.

“Vậy em và bác sĩ Đoàn không nghỉ lễ à?” Đinh Nhựt Kỳ hỏi.

Đinh Huyền sững sốt, cô chẳng hề nghĩ tới phải nghỉ lễ, hơn nữa cùng Đoàn Luật Minh? “Ừm, anh ấy cũng bận.” Cô nhân tiện hỏi, “Bạn trai chị thì sao?”

Đinh Nhựt Kỳ cười rộ lên, cảm thấy rất ngọt ngào: “Anh ấy sắp đến Ninh Nam xuống một trường tiểu học hy vọng nào đó để làm hoạt động từ thiện, đúng lúc chị cũng đóng máy tại đây. Chị bảo anh ấy tới đón chị về. Đến lúc đó chị dẫn em đi gặp anh ấy.”

“Được.” Từ trên giá đồ trong siêu thị, Đinh Huyền lấy một chai sữa chua và một túi bánh mì.

Vừa nói chuyện xong, di động lại vang lên lần nữa, là điện thoại của Uông Ninh. Đinh Huyền đành phải nhét bánh mì vào trong túi, quay về trường tìm Uông Ninh.

Liên tiếp xảy ra chuyện Phương Dĩ Hành và Nhan Nghiên, Uông Ninh gấp đến độ phát bực, đi tới đi lui trong phòng không ngừng gọi điện thoại, cuối cùng bản không ổn thỏa phải ra ngoài tìm đạo diễn và nhà sản xuất. Bởi vì buổi chiều còn phải giám thị, Đinh Huyền cũng không ở lại văn phòng bao lâu, vào lúc một giờ cô và Uông Ninh cùng ra ngoài.

“Bây giờ cô đi tìm đạo diễn trước.” Uông Ninh khóa cửa văn phòng, “Nếu cần sửa kịch bản, buổi chiều cô sẽ thương lượng với giáo viên ở phòng giáo vụ, ngày mai em không cần đi coi thi, cùng cô sửa kịch bản. Cũng may không còn bao nhiêu cảnh diễn.”

“Vâng ạ.” Đinh Huyền gật đầu, trong lòng hơi áy náy, cô cứ cảm thấy kịch bản của giáo sư hướng dẫn hiện giờ quay thành thế này, ít nhiều gì cũng có liên quan tới mình.

Trở lại trường thi, buổi chiều tiếp tục giám thị. Trong lúc thi cử cả tòa lầu đều che chắn kín hiệu, không nhận được tin tức bên ngoài. Và lại vốn cũng không thể xem di động. Đến khi buổi thi tiếng Anh thu xong bài thi thì đã là năm rưỡi. Đinh Huyền lại gọi điện thoại cho Uông Ninh. Giọng nói của Uông Ninh nghe ra rất mệt mỏi, nhưng mà bình thản hơn nhiều. Kết quả thương lượng với đạo diễn là, bỏ bớt một ít tình tiết không cần thiết, những cái khác không thay đổi. Vốn cũng sắp đóng máy, phân đoạn của Nhan Nghiên cũng sắp kết thúc. Dù sao cô ta bình thường có người diễn thay, trừ phi là quay cận cảnh khuôn mặt, những cái khác đều để người thay thế. Bởi vậy, mấy cảnh diễn cuối, cùng lắm thì để người thay thế cô ta đóng, cố gắng không quay toàn bộ gương mặt, sẽ trang điểm đậm hơn, khâu hậu kỳ sẽ giúp làm hiệu quả đặc biệt.

Cuối cùng Đinh Huyền thở phào nhẹ nhõm, ở căn tin ăn uống xong, cô chậm chậm đi bộ trở về ký túc xá.

Đêm nay là đêm Bình An, sinh viên ra ngoài nghỉ lễ không ít, mà trong thư viện cũng có rất nhiều sinh viên đang chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ. Dưới ngọn đèn màu cam ấm áp trong bóng đêm, còn có mấy anh giao hàng chạy xe máy tới lui, mặc bộ đồ ông già Noel màu đỏ, chạy như bay trên đường.

Cô lấy di động ra, bấm mở danh bạ, trượt đến hàng chữ D, người đầu tiên chính là: Đoàn Luật Minh.

Do dự hồi lâu...

Haiz, hay là thôi đi.

Đã giám thị xong kỳ thi nghiên cứu sinh, Đinh Huyền dùng hai ngày sửa chữa luận văn cuối kỳ, sau khi nộp lên thì mới có thời gian đến đoàn phim. Mà theo lịch trình chị Lưu gửi cho cô, hôm nay chính là cảnh cuối cùng của đoàn phim. Nói đến cũng trùng hợp, cảnh đầu tiên quay tại bệnh viện của Đoàn Luật Minh, mà cảnh cuối cùng cũng vậy. Càng khiến Đinh Huyền giật mình chính là, tin tức Nhan Nghiên xảy ra chuyện vẫn lan truyền nhanh chóng, trời ganh người oán, mỹ nhân bạc mệnh, sự cố của Nhan Nghiên bị thổi phồng lên, trong lúc nhất thời sự thu hút gia tăng đáng kể.

Mà sau khi giới truyền thông đưa tin khắp nơi, độ chú ý của “Liễu điệp nhân tâm” cũng cao hơn ban đầu không ít. Mấy đài truyền hình đều tranh nhau muốn mua bản quyền trình chiếu, đài này ra giá cao hơn đài kia, dù sao đây rất có thể là “tác phẩm cuối cùng” của Nhan Nghiên, nữ thần thanh xuân một thời. Uông Ninh cũng cảm thấy khó tin, nhưng không ai theo được giá cả thị trường.

Thang máy tới lầu bảy, cánh cửa vừa mở ra, Đinh Huyền còn chưa kịp bước ra thì A Hoan ở phía đối diện chạy vào đụng phải cô.

“Xin lỗi xin lỗi.” A Hoan vội nói.

“Sao lại gấp gấp thế?” Đinh Huyền bước ra thang máy, nhắc nhở, “Đây là thang máy đi lên.”

“Tôi đi mua cà phê cho Tiêu Yến.” A Hoan tùy tiện tháo khăn quàng cổ ra nhét vào trong túi, cười với cô.

Cửa thang máy đóng lại.

Mua cà phê cho Tiêu Yến?

Đinh Huyền cảm thấy kỳ lạ, hồi trước Tiêu Yến chưa bao giờ uống cà phê.

“Vận đen qua, con may đến.” Bên cạnh có người bình thân nói.

Đinh Huyền vừa quay đầu lại, trông thấy Đoàn Luật Minh mặc áo blouse trắng. Cô nhìn anh, nhất thời chẳng nói gì.

“Không nhận ra tôi à?” Đoàn Luật Minh nhìn cô một cái, xoay người đến chỗ đoàn phim lấy cảnh quay phim.

“Anh nói Tiêu Yến vận đen qua, con may đến.” Đinh Huyền bắt kịp.

“Chẳng lẽ không phải?” Đoàn Luật Minh ra hiệu cô nhìn về phía trước.

Mấy trợ lý của Nhan Nghiên vẫn cầm nước dọn bàn ghế, nói năng nhỏ nhẹ, vẻ mặt ôn hòa, chẳng qua đối tượng lấy lòng từ Nhan Nghiên trở thành Tiêu Yến, ngay cả nhân viên nòng cốt trong đoàn và đạo diễn cũng đối xử cẩn thận với cô ta.

Mà giờ phút này dáng vẻ của Tiêu Yến cũng không còn giống như trong trí nhớ của Đinh Huyền. Khuôn mặt từng yếu ớt nhút nhát, nay nở mày nở mặt, trang điểm đẹp để lộ ra vẻ đường hoàng không kiêng nể gì. Tiêu Yến gầy hơn Nhan Nghiên, hình dáng khuôn mặt tựa như che đầy một lớp da căng tỏ ra sắc bén hơn.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, mà bản thân Tiêu Yến càng hiểu rõ hơn, Nhan Nghiên xảy ra chuyện, cô ta thành công leo cao, không nói đến phát triển sau này, ít nhất bộ phim này từ giờ trở đi phải dựa vào cô ta. Cô ta từng bị khinh thường và lạnh nhạt, bây giờ từ từ thu toàn bộ trở về.

A Hoan thờ hồng học bùng một ly cà phê Starbucks, rồi cuộc trở về: “Tiêu Yến, cà phê của cô.” A Hoan lau mồ hôi trên trán. Bận thân của mình rồi cuộc trở nên nổi bật, A Hoan vẫn rất vui. Chờ Tiêu Yến cầm lấy cà phê, A Hoan ngồi xuống bên cạnh, định nghỉ ngơi một chút.

“Cô ngồi xuống làm gì?” Tiêu Yến dùng khước mắt liếc qua.

A Hoan ngẩn người, không biết Tiêu Yến muốn gì.

Tiêu Yến cầm ly ném thử một ngụm, trực tiếp trả lại cho A Hoan: “Ném thử đi.”

A Hoan như lọt trong sương mù không lần ra ý nghĩ, nhưng biểu tình của Tiêu Yến rõ ràng không phải nói đùa với cô ta, thế nên A Hoan cầm lấy cà phê, ném một ngụm: “Uống rất ngon mà.” Bình thường A Hoan không nỡ mua.

“Lạnh không?” Tiêu Yến cười với cô ta.

Nụ cười bên môi A Hoan rồi cuộc tan biến, cô ta chậm rãi gạt đầu, có phần bất an.

“Cô đã thấy ai uống cà phê lạnh vào mùa đông không?” Tiêu Yến cười ha ha, nụ cười chẳng hề có độ ấm.

“...” A Hoan mím bờ môi khô khốc, cuối cùng vẫn nói, “Starbucks hơi xa, xách về liền ——”

“Cô không biết lấy quần áo thay lại sao? Không biết động não hả?” Tiêu Yến ngắt lời A Hoan, “Tôi không yêu cầu cô giúp tôi đọc thoại, cũng không yêu cầu cô đi giao tiếp, ngay cả cà phê cũng mua không xong?”

Sắc mặt A Hoan trắng rồi xanh, xanh lại trắng. Cô ta há hốc miệng, chẳng thể thốt nên lời.

Lần này không cần Tiêu Yến nói gì, A Hoan đứng lên, đi về phía thang máy.

Tất cả nhân viên bên cạnh đều nhìn thấy, nhưng đều chỉ nhìn, không nói gì.

Tiêu Yến đeo tai nghe, vừa nghe nhạc, vừa học lời thoại.

Cô ta không cảm thấy mình làm sai.

Giữa chủ và nhân viên vốn nên phân chia cao thấp, mà hiện tại cô ta chính là chủ, A Hoan chỉ là người làm việc cho cô ta. Về phần trước kia... người ngoài đều nói A Hoan đối tốt với cô ta, coi cô ta là bạn. Nhưng Tiêu Yến không hề cảm thấy vậy, cô ta cho rằng A Hoan đang thương hại cô ta. Bởi vị địa vị của cô ta cũng không bằng một trợ lý nhỏ. Mà bây giờ, sẽ có một ngày cô ta muốn những người này nhìn thấy, Tiêu Yến có thể giẫm lên bọn họ dưới chân mình.

“Nhân quả tuần hoàn, những chuyện như vậy mỗi ngày đều sẽ diễn ra trong giới giải trí.” Đoàn Luật Minh thần nhiên nói, anh nhìn Đinh Huyền đang im lặng đứng xem. “Em —— ngoài việc sắp đặt nữ chính Nhan Nghiên cho tôi, còn sắp đặt người phụ nữ nào khác không?”

Đinh Huyền cảm thấy vấn đề này hơi kỳ lạ, nhưng không nghĩ nhiều, cô lắc đầu.

“A Huyền!” Đinh Nhựt Kỳ vừa quay xong liền chạy tới, cảm di động sắc mặt vui mừng, trong lúc vội vàng mới nhìn thấy Đoàn Luật Minh ở bên cạnh, lúc này cô mới chào hỏi, “Bác sĩ Đoàn.”

“Xin chào.” Đoàn Luật Minh nhìn ra hai chị em có việc trò chuyện, anh rời trước một bước.

“Anh ấy sắp qua đây!” Đinh Nhựt Kỳ thấp giọng nói, nhưng không thể đè nén nổi kích động.

“Ai?” Đinh Huyền theo bản năng hỏi.

“Bạn trai chị, Hoài Viễn! Phương Hoài Viễn!” Đinh Nhựt Kỳ nắm lấy tay em gái, sắc mặt hơi đỏ lên, “Anh ấy đã từ sân bay qua đây. Đợi lát nữa là đến nơi.”

“Chị bảo anh ta đến đoàn phim gặp chị?”

“Không không, anh ấy sẽ không tới chỗ này.” Nụ cười Đinh Nhựt Kỳ có phần lúng túng, “Có lẽ muốn tránh nghi ngờ thôi. Quay xong chị đi tìm anh ấy, em cũng đi cùng nhé. Chị muốn để em gặp anh ấy.”

“Nhưng đêm nay không phải có tiệc đóng máy sao?”

“Không ăn không ăn. Dù sao một vài diễn viên cũng không đến, cũng không chỉ mình chị.” Đinh Nhựt Kỳ liên tục lắc đầu.

Đinh Huyền gặp Phương Hoài Viễn ở bãi đỗ xe.

Trong ánh hoàng hôn nhẹ nhẹ, bãi đỗ xe ngoài trời lác đác xe và người. Sau khi nhìn thấy hai cô qua đây, có người từ trên xe bước xuống.

Đến gần, Đinh Huyền rõ ràng nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông này hơi sững sờ khi nhìn thấy cô. Mà Đinh Nhựt Kỳ đã chạy tới từ trước ôm lấy anh ta.

Phương Hoài Viễn khoảng chừng ba bốn ba lăm tuổi, theo tin tức trên báo chí, anh ta có xuất thân rất tốt, mà nhìn thấy con người cũng quả thật mang theo chút phong thái của thiếu gia cao sang tinh anh trong giới kinh doanh. Vóc người gần một mét tám, không mập không gầy, là diện mạo đàn ông Trung Quốc truyền thống, không đặc biệt nổi bật, nhưng vẫn khá ưa nhìn.

“Vị này là?” Anh ta vỗ lưng Đinh Nhựt Kỳ, ánh mắt nhìn Đinh Huyền chằm chằm.

“Chính là em —— chị em đó. Em đã từng nói với anh.” Đinh Nhựt Kỳ thân thiết kéo cánh tay Đinh Huyền, tự hào giới thiệu với Phương Hoài Viễn, “Thành học của nhà họ Đinh bọn em, thông minh lại xinh đẹp, hiện tại đang là nghiên cứu sinh tại Hoa Đại, sau này muốn học tiến sĩ ở lại trường giảng dạy.”

“Chuyện học tiến sĩ còn chưa khẳng định đâu, càng đừng nói đến ở lại trường...” Đinh Huyền nhin không được nhắc nhở Đinh Nhựt Kỳ đừng khoe khoang quá...

“Ồ kia, chị nhận được một đồng học bổng, những cái kia đều là chuyện ván đã đóng thuyền.”

“Nhựt Kỳ quả thật thường xuyên khen cô trước mặt tôi.” Phương Hoài Viễn mỉm cười lịch sự, trông bình tĩnh, “Cô lớn hơn Nhựt Kỳ ba tuổi ư? Tôi thấy cô trông nhỏ hơn cô ấy nhỉ?” Lời này nửa trêu đùa, sẽ không khiến Đinh Nhựt Kỳ tức giận đồng thời lại cho cô thể diện —— tỏ vẻ anh ta rất tiếp nhận người nhà của cô.

“Chẳng lẽ em trông không nhỏ sao?” Đinh Nhựt Kỳ lập tức hùng hồn chất vấn bạn trai, trong giọng nói mang theo vẻ nũng nịu. Nhưng mà Đinh Huyền lại nhìn ra chút không thỏa đáng từ ánh mắt đánh giá của anh ta.

“Em cũng nhỏ.” Phương Hoài Viễn ôm eo Đinh Nhựt Kỳ, lại hỏi Đinh Huyền, “Nghe Nhựt Kỳ nói sau này cô định làm biên kịch? Nếu cần có thể tới tìm tôi.” Anh ta vừa nói, vừa lấy ra danh thiếp đưa cho Đinh Huyền.

Không nên làm mất thể diện của anh ta, Đinh Huyền đành phải nhận lấy. Nụ cười trên mặt Đinh Nhựt Kỳ khựng lại trong nháy mắt —— cô chưa từng thấy Phương Hoài Viễn chủ động nhắc tới việc giúp đỡ sự nghiệp diễn xuất của mình.

“Buổi tối hai người muốn ăn gì?” Phương Hoài Viễn dường như không nhận ra điểm bất ổn, “Đinh Huyền có thể giới thiệu nhà hàng nào không?”

“...Tôi không đi nhiều nơi cho lắm.” Đinh Huyền cười cười.

“Không sao, tôi tin tưởng ánh mắt của cô.”

Đinh Nhựt Kỳ ngẩng đầu nhìn bạn trai mình, không nói gì.

“...Tôi không đi được.” Đinh Huyền lùi ra sau một bước, miễn cưỡng lộ ra nụ cười, “Đột nhiên nhớ ra bạn trai tôi vẫn đang đợi tôi. Tạm biệt.”

Nói xong, cô vẫy tay muốn rời khỏi.

“Buổi tối về nhà sớm chút!” Đinh Nhượng Kỳ dặn dò một tiếng.

“Ồ, được.”

Đinh Huyền không quay đầu lại nữa, trong tích tắc ra khỏi bãi đỗ xe, cô rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền phát hiện —— có người đứng bên cạnh.

“...Sao anh ở chỗ này?” Cô hỏi.

“Không phải em nói tôi đang đợi em sao?” Đoàn Luật Minh nói, nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi của cô, hiển nhiên cô không hiểu được chuyện cười lạnh của anh, “Tôi tan tâm.” Đang chuẩn bị lấy xe về nhà.

“Có tiện đưa tôi một đoạn không?”

Đoàn Luật Minh không nói gì, chỉ ra hiệu bảo cô theo kịp, đi đến ga ra dưới đất. Trong tay Đinh Huyền vẫn cầm danh thiếp mà Phương Hoài Viễn đưa cho cô, khi đi ngang qua thùng rác cô tiện tay ném vào. Đoàn Luật Minh thấy được, không nói gì.

Ngồi trên xe, anh đeo dây an toàn, đem hai bì thư màu đen đưa cho cô đang ngồi ở vị trí phó lái.

“Đây là cái gì?” Đinh Huyền tò mò mở ra.

“Tiệc tối giao thừa —— tại nhà hàng xoay tròn tôi đưa em đến lần trước, không mở cửa cho bên ngoài, đây là thiệp mời, em và chị em.” Đoàn Luật Minh dừng một chút, “Hai hôm lễ Giáng Sinh tôi phải phẫu thuật.”

Thế nên, đây là ý gì?

Đinh Huyền vội vàng ngừng ngay suy nghĩ vu vơ của mình: “Bảo tôi và Nhượng Kỳ đi ư?”

“Ừm.” Dù sao cũng là nhà hàng của anh.

Mười một giờ tối, Tiêu Yến tham gia tiệc đóng máy xong thì về tới khách sạn.

Đi đến cửa phòng mình, cô ta quay đầu nhìn về căn phòng mà trước đây Nhan Nghiên từng ở.

Cô ta nghĩ nghĩ, gọi trợ lý qua, cầm chìa khóa mở cửa căn phòng kia.

Khắp nơi trong phòng rải rác đồ dùng cá nhân của Nhan Nghiên. Tiêu Yến mang giày cao gót, đá chiếc xách tay nằm trên mặt đất, dạo một vòng trong phòng khách, cô ta chợt trông thấy, một gian phòng chật đầy nước hoa đồ trang điểm.

Cô ta hơi tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27: Năm Mới

Sau hôm đóng máy, Đinh Nhượng Kỳ rời khỏi, đi cùng Phương Hoài Viễn.

Cô chỉ cười nói thời gian cấp bách, phải tham gia buổi thử vai tiếp theo. Tối sân bay mới gọi điện thoại cho Đinh Huyền bảo em gái không cần đến tiễn.

“Em sắp thi cuối kỳ rồi, ôn tập cho tốt.” Đinh Nhượng Kỳ ở đầu dây bên kia nói.

“Vâng.” Đinh Huyền gật đầu, không nói cô không phải thi bao nhiêu môn, gần như toàn bộ đều là viết luận văn.

“Về lời mời của bác sĩ Đoàn... Chị sẽ không đi. Giúp chị cảm ơn anh ấy.”

“Không thành vấn đề.”

Đầu dây bên kia loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện của Phương Hoài Viễn.

Cúp máy, Đinh Huyền lau đi động ngẩn người. Cô mang máng nhớ lại, Đinh Nhượng Kỳ từng nói Phương Hoài Viễn đã có vị hôn thê. Cô dâu của anh ta, vĩnh viễn sẽ không phải là chị cô.

.....

Một tuần sau lễ Giáng Sinh chính là Tết Dương lịch. Ngày ba mươi tháng mười hai, vừa lúc thứ sáu.

Kéo dài nhiều ngày đến thế, giờ đây Đinh Huyền mới bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ phải làm thế nào đối với lời mời của Đoàn Luật Minh.

Vấn đề đầu tiên là, cô chưa từng tham dự loại tiệc tối thế này, thế nên trước hết là không có lễ phục giày dép, tiếp theo cô còn không biết khiêu vũ —— xem trong phim, tại tiệc tối đều sẽ khiêu vũ thì phải?

Cô ăn xong bữa trưa, cầm một chai sữa chua, nhét tai nghe trong lỗ tai, vừa suy nghĩ, vừa đi bộ chậm chậm ngang qua sân thể dục. Sinh viên quốc phòng mặc đồng phục xếp hàng huấn luyện, cũng có nhiều người tụm năm tụm ba chậm chậm xếp thành vòng tròn. Ngoài song sắt, có không ít sinh viên đi ngang qua kéo hành lý về nhà.

“A Huyền! Đợi tớ với!” Vương Thu từ phía sau chạy tới, thở hồng hộc, “Gọi cậu cả buổi. Đồ chuyển phát nhanh của cậu tớ đã xách về ký túc xá rồi.”

“Chuyển phát nhanh?” Đinh Huyền tháo tai nghe ra, “Đạo này tớ đâu có mua đồ gì đâu.”

“Nhưng mà đi quản lý nói là của cậu. Dù sao cậu trở về xem đi, bye bye!”

Đinh Huyền nhú mày. Cô vốn định đến thư viện, bây giờ đành phải quay về ký túc xá.

Mở ra cửa phòng ký túc, quả nhiên trên bàn đặt túi đồ đựng ba cái hộp kích cỡ khác nhau.

Đinh Huyền lấy hộp ra từ trong túi, trên cái hộp màu đen thẫm mà còn thất ruy băng màu bạc, cài hai đóa hồng trắng.

Mở hộp ra, cái thứ nhất bày đặt đồ trang sức, dây chuyền khuyên tai trâm cài tóc vòng tay đủ bộ. Cái thứ hai, là một chiếc đầm ngắn màu đen, trông rất chính thức, như là lễ phục dạ hội, còn có túi xách tay phối hợp. Cái hộp thứ ba thì chứa một đôi giày cao gót có dây đai màu đen.

Đinh Huyền đẩy nắp hộp lại rồi gọi điện cho Đoàn Luật Minh.

Lần đầu tiên, di động không nổi máy.

Lần thứ hai, gọi điện thoại nhà, nổi máy. Người bắt máy là Cửu Vĩ.

“A lô.” Cửu Vĩ lại đang ăn gì đó. Đầu dây bên kia cũng rất ồn ào, hình như là đang xem phim.

“Đoàn Luật Minh đâu rồi?”

“Anh ta bây giờ đang làm việc ở bệnh viện.” Cửu Vĩ nói năng không rõ ràng. Bên cạnh truyền đến âm thanh rất lớn —— “Hoan nghênh đến thành phố động vật, tôi là Hạ Kỳ Dương” (nhân vật Gazelle trong Zootopia)

“Quần áo ở chỗ tôi có phải Đoàn Luật Minh gửi tới không?” Đinh Huyền hỏi.

“Đúng vậy.” Cửu Vĩ hào phóng thừa nhận, “Cô không phải không có quần áo sao? Ồ, đúng rồi. Ngày mai tôi qua đón cô đi dự tiệc. Anh ta không có thời gian —— cô tốt nhất chuẩn bị chút đồ ăn cho tôi, phô mai cuộn lần trước không tệ, tôi cũng không phải tài xế miễn phí.”

“...” Đinh Huyền không còn lời để nói, “Một đồng đồ đặc như vậy —— sao không hỏi ý kiến của tôi?”

“Cô cảm thấy Đoàn Luật Minh từng cân nhắc ý kiến của người khác à?” Cửu Vĩ kinh ngạc.

“...” Đinh Huyền im lặng.

“À, nếu cô không cần, có thể mặc xong rồi trả lại cho anh ta. Dù sao anh ta đã nói vậy. Ồ, sau này đừng thường xuyên gọi điện thoại cho tôi, mỗi lần nhận điện thoại của cô tôi đều phải biến thành người mới được, rất phiền toái. Bye bye.” Cửu Vĩ bộp một tiếng cúp máy.

Nghe được tiếng đồ đồ ở đầu dây bên kia, Đinh Huyền ngẩn người.

Sau một lúc lâu, cô cầm lấy chiếc đầm đen kia, nhìn mình trong gương. Cô trông gương mặt luôn trông hơi trắng bệch kia, giờ phút này có chút xa lạ lạnh lẽ.

.....

Hôm sau, ngày cuối cùng của tháng mười hai, ngày cuối cùng của năm nay.

Bây giờ tối, Đinh Huyền hít sâu một cái, mặc áo khoác vào, từ trong hộp lấy ra đôi giày cao gót màu đen kia.

Ăn mặc xong xuôi, cô đứng trước gương.

Mái tóc búi ra sau, chiếc trâm được cô cài giữa phần tóc, tóc mái vẫn đều đặn.

Trên cổ đeo sợi dây chuyền mảnh mảnh, ánh sáng màu bạc phản chiếu dưới ngọn đèn.

Chiếc đầm ngắn không tay eo cao, vừa đúng số đo của cô, kiểu dáng đơn giản trang nhã, nhưng cũng không mất đi vẻ đẹp, làn váy xõa tung, dây vai thỏa đáng chữ V phía sau lưng để trống, chính giữa dùng sợi dây thắt nơ con bướm nhỏ bé, từ sống lưng xoắn xuống dưới.

Đinh Huyền lấy bàn tay đeo bao tay vô mặt, cô không đánh má hồng, nhưng vẫn cảm thấy khuôn mặt mình hơi nóng đỏ lên.

Bảy giờ mười lăm, đã đến giờ hẹn, Cửu Vĩ chắc là đã lái xe tới chờ ở dưới lầu.

Đinh Huyền cầm túi xách tay, kiểm tra trang phục trên người lần cuối cùng, tắt đèn phòng ký túc, rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Vào mùa đông lúc năm giờ rưỡi trời đã bao phủ ánh hoàng hôn, bây giờ bóng đêm đã buông xuống. Phần lớn sinh viên nếu không về nhà thì cũng ra ngoài đón năm mới, trên cầu thang chỉ nghe được tiếng giày cao gót của cô.

Cô sợ bị ngã, bởi vậy đi rất chậm.

Chờ quẹt thẻ đi ra, thì đã là bảy giờ hai mươi lăm.

Dưới đèn đường, quả nhiên có một chiếc xe Audi màu đen đậu ở đó, hôm nay Cửu Vĩ thế mà cũng ăn mặc chính thức, dựa vào cửa xe đang mất kiên nhẫn kéo cả vạt, khoảnh khắc nhìn thấy Đinh Huyền, anh ta dừng động tác, kinh ngạc đứng thẳng người.

Trời rất lạnh, Đinh Huyền cảm thấy mình sắp đông cứng. Cô hơi khấn trương cười với Cửu Vĩ.

Cửu Vĩ xoay người mở cửa xe hàng ghế sau.

“Hôm nay cô rất đẹp,” Cửu Vĩ đột nhiên nói, “Tôi cảm thấy ở trong loài người, cô hẳn tính là rất đẹp.”

“Cám ơn.” Trong đầu cô thật ra đã mất khả năng phản ứng lại, đột nhiên bắt đầu hơi căng thẳng. Trong bóng đêm vẫn nhìn được làn khí trắng khi nói chuyện.

Chiếc xe chạy vững vàng về phía trước, đi ngang qua vô số đèn neon, xa xa gần gần ánh đèn rạng rỡ đủ màu sắc.

Trong xe mở âm nhạc.

“Em vì đêm nay trang điểm làm dáng.

Bạn em đang đợi em, nhưng em vẫn cần một chút thời gian.

Dưới ánh đèn phòng tắm chải chuốt khuôn mặt trang điểm của mình.

Em trở nên khấn trương, nai con chạy loạn xạ.

Xịt lên một chút nước hoa, thoa lên một chút son môi.

Sau đó em lại bắt đầu nhớ anh.

Em hy vọng anh hiểu được.

Tất cả đều là vì anh...”

Tám giờ, đúng giờ tới cửa nhà hàng xoay tròn đã được trang hoàng thành phòng tiệc. Cửu Vĩ không đi lên.

Từ trong túi xách Đinh Huyền lấy ra tấm thiệp mời màu đen đưa cho nhân viên phục vụ ở cửa, sau khi kiểm tra thiệp xong, để anh ta đem áo khoác đi cất.

“Hoan nghênh quý khách, chúc quý khách đêm nay vui vẻ.” Nhân viên phục vụ lịch sự khom lưng.

“Cám ơn.”

Đinh Huyền cầm túi xách tay, cô hơi khấn trương. Đi vào đại sảnh ánh đèn sáng tỏ, cô cẩn thận khiến chính mình trông được tự nhiên.

Nhà hàng đổi mới cách trang hoàng, dời chuyển bàn ăn, thay bằng chiếc bàn dài đặt bộ đồ ăn màu bạc, từng phần bánh ngọt trên bàn trông mới mẻ mẽ người, trái cây cũng được sắp xếp đủ màu sắc, dùng hoa tươi trang trí, tháp phun sô cô la nằm lẳng lẳng bên cạnh. Âm nhạc bay nhẹ nhàng trong không khí, nơi vốn đặt đàn dương cầm, bây giờ là dàn nhạc vĩ cầm.

Cô tìm kiếm trong đám người, không để ý tới đàn ông phụ nữ ăn mặc lịch lãm xinh đẹp xung quanh mình đều nhìn về phía cô, cô bỏ qua tiếng thủ thi thỉnh thoảng truyền đến từ sau lưng, chỉ nhìn thấy quý ông ở đằng trước sau khi quay đầu nhìn thấy cô liền lịch sự lùi sang một bên nhường đường cho cô.

Đoàn Luật Minh đứng cạnh cửa sổ sát đất, cầm ly rượu champagne, đang nói gì đó với một người đàn ông ở bên cạnh. Hình như cảm giác được gì đó, anh đột nhiên xoay người.

Bước chân Đinh Huyền thoáng tạm dừng một chút.

Nhưng cô vẫn hồi phục nhịp tim của mình, đi về phía anh.

Đoàn Luật Minh vẫn mặc âu phục vừa người cài kín cổ áo như trước, cà vạt sọc nghiêng màu xanh, anh cầm ly rượu đứng trước cửa sổ. Bối cảnh nhà cao ốc ngoài cửa sổ hóa thành ảo ảnh, tôn lên vóc dáng cao lớn của anh, thẳng tắp hùng vĩ.

Cô biết anh đang nhìn cô.

Cô không thể đoán được ánh mắt của anh, chỉ là cảm thấy ánh mắt này hơi khác với hồi trước, cái nhìn chăm chú của anh khiến cô càng cảm thấy khó hô hấp, cô muốn cúi đầu, cũng muốn xoay người sang chỗ khác, nhưng vẫn không thể kiểm soát suy nghĩ của mình, tuy nhiên lông mi cụp xuống hơi run run đã tiết lộ bí mật của cô. Có điều, cô vẫn nhanh chóng ngừng đầu nhìn về phía anh.

“Đêm nay ánh trăng rất đẹp.” Anh rót cuộc lên tiếng, từ nhân viên phục vụ đi ngang qua anh cầm lấy một ly champagne, đưa đến trước mặt cô.

Đinh Huyền tiếp nhận ly rượu, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, cao ốc xa xa đang liên tục thay đổi ánh sáng rực rỡ: “Chòm sao Orion.”

“Hửm?” Anh nhìn cô chăm chú, không hề nhìn cảnh đêm, không lắng nghe lời nói của cô.

“Chòm sao Orion.” Cô quay đầu nhìn anh một cái, “Ở ngay bên trái.”

Đoàn Luật Minh theo ánh mắt cô nhìn qua, không nói gì.

Sao trời đêm nay, quả thật rất đẹp.

.....

Chưa đến một lúc, Đoàn Luật Minh đã bị gọi đi, lên sân khấu phát biểu. Hiển nhiên là một trong những người tổ chức tiệc tối lần này, anh cần lên sân khấu chào hỏi khách khứa trong phạm vi chức trách của mình.

Anh không nói nhiều lắm, sau khi xuống sân khấu lại bị vài người gọi lại thương lượng chuyện gì đó.

Đinh Huyền đi tới cạnh bàn ăn, cầm đĩa muốn lấy chút gì đó để ăn. Bên cạnh có đàn ông đến bắt chuyện với cô, mời cô khiêu vũ, cô đều lịch sự từ chối.

Rồi sau đó những người khác thấy cô nói chuyện với Đoàn Luật Minh, trong lòng hiểu rõ, không ai nói gì nữa.

Thời gian mau chóng đến mười một giờ hơn.

Thành phố Ninh Nam vào lúc giao thừa hàng năm đều sẽ bắn pháo hoa ở bờ sông, mà nơi này tầm nhìn không tệ, hoàn toàn không cần đến bờ sông chen chúc trong đám đông ngắm pháo hoa. Sắp đến thời gian, nhân viên phục vụ lần lượt lấy áo khoác đến, mời tất cả quý khách chuyển lên lầu xem pháo hoa, ở đó tầm nhìn rất tốt.

Tầng lầu này nhanh chóng không còn tiếng người.

Đoàn Luật Minh vẫn ở đây cuối cùng căn dặn quản lý vài chuyện. Dặn dò xong, anh quay đầu trông thấy Đinh Huyền vẫn chờ ở bên cạnh.

Anh ra hiệu mọi người đi trước, sau đó đi về phía cô: “Em chơi vui vẻ chứ?”

“Ăn rất ngon.” Đinh Huyền suy nghĩ nghiêm túc.

Trong mắt Đoàn Luật Minh hiện ra ý cười.

“Tôi không khiêu vũ.” Đinh Huyền còn nói, “Tôi không biết nhảy.”

“Chưa từng học à?” Đoàn Luật Minh nhướn mày, tâm trạng hiện giờ của anh trông rất tốt.

“Hồi bé tôi từng học lớp vũ đạo, sau đó lên sơ trung thì bỏ dở nửa chừng.” Đinh Huyền xem thời gian, đã mười một giờ năm mươi, “Ồ, chúng ta mau đi lên.”

Cô đứng dậy, tiến về cửa trước.

Đoàn Luật Minh ở đằng sau không nhúc nhích.

Đèn đóm tại đại sảnh vốn sáng trưng, bỗng một tiếng, toàn bộ đèn dập tắt, chỉ để lại mấy ánh đèn nhỏ lơ mờ. Cô quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt anh dần dần rõ rệt trong một mảnh tối tăm. Nguồn sáng ngoài cửa sổ vẫn rất đầy đủ.

“Tôi dẫn em nhảy.” Anh vươn tay về phía cô, “Em đi theo tôi là được rồi.”

Đinh Huyền nhìn đôi mắt anh, trong mắt anh hình như... có ánh sao.

Tiếng nhạc vốn đã chấm dứt đột nhiên vang lên.

Trong bóng tối, cô bước theo nhịp chân của anh, dưới tay là xúc cảm của đầu ngón tay anh, sau lưng là độ ấm từ lòng bàn tay của anh.. Đinh Huyền ngẩng đầu, nhìn anh gần trong gang tấc, tầm mắt từ cằm anh lần đến môi anh, mũi anh, ánh mắt anh, trán anh...

Có một thứ gì đó mê say, như là lên men rất lâu, dần dần khiến suy nghĩ của cô chìm đắm, chìm xuống, chìm xuống.

Ngoài cửa sổ đột nhiên phát ra pháo hoa rực rỡ, chiếu sáng nửa thành phố, chùm này nối tiếp chùm kia, tranh nhau tỏa sáng, phát ra tia sáng đẹp đẽ chói lọi, bùng nổ trong không trung, bắn ra tia sáng muôn màu muôn vẻ lấp lánh.

Bàn tay anh từ sợi dây thắt nơ trượt xuống eo cô.

“Chúc mừng năm mới.” Anh hơi cúi xuống, nói bên tai cô.

Trong nháy mắt, cô quên mất hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cuối Kỳ

Kỳ nghỉ nguyên đán ba ngày chấm dứt, phim của giáo sư hướng dẫn đã đóng máy từ lâu, Đinh Huyền lại trở về khuôn mẫu mỗi ngày đọc luận văn viết luận văn, bây giờ sáng thức dậy, nhận trọng trách cho Vương Thu dậy sớm không nổi, đến thư viện giữ chỗ.

“A Huyền, tớ đến rồi, cậu đang ở đâu thế?” Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh của Vương Thu.

“Phòng đọc báo chí” Đinh Huyền hạ giọng, kéo ghế ra cầm cốc nước, “Bên trái hàng thứ ba bàn chính giữa.”

“Ồ ờ, tớ thấy cậu rồi.” Vương Thu tắt điện thoại.

Tuy rằng đã qua kỳ thi nghiên cứu sinh, người trong thư viện không hề ít lại, có một số ngại ký túc xá lạnh, xách theo máy tính qua đây hưởng dùng điều hòa, số còn lại thì toàn tâm toàn ý chuẩn bị thi cuối kỳ, lấy PPT in ra giấy, viết ghi chú coi như xong một buổi sáng.

“Cám ơn cậu giúp tớ giữ chỗ.” Vương Thu lấy ra máy tính từ trong túi.

“Hôm nay nhiều người quá, không chiếm được chỗ có phích cắm.” Đinh Huyền cầm lấy cốc nước của Vương Thu, “Tớ đi lấy nước trước.”

“Ồ, cậu viết xong luận văn rồi à?”

“Còn chưa... mới bắt đầu xem tài liệu lịch sử thôi.”

“Má ơi cả buổi sáng cậu làm gì hả.”

Đinh Huyền lúng túng đỏ mặt. Sáng nay, mới vừa nhìn chằm chằm luận văn tải xuống từ trên mạng, ngoài việc ngẩn ngơ thì cô nghĩ ngợi miên man. Cụ thể suy nghĩ những gì, cô im lặng không muốn nói.

Nguyên đán chấm dứt, Đoàn Luật Minh giảm bớt thời gian làm việc tại bệnh viện, trở về trường dạy thể, bắt đầu chuẩn bị bài thi cuối kỳ, xem xét tiến triển thí nghiệm của nghiên cứu sinh tiến sĩ, hơn nữa cuối kỳ dồn lại đủ loại công việc, thế nên gần đây anh rất bận rộn, không yêu cầu Đinh Huyền đi theo anh mỗi ngày nữa, mà bảo cô chuyên tâm hoàn thành luận văn cuối kỳ.

Đinh Huyền lấy nước từ máy nước nóng nằm cạnh toilet, vừa mới vặn mở cho cốc của mình, cô đột nhiên nghe được tiếng khóc, hu hu hu rất đau lòng.

Cô đặt cốc xuống, nhìn thoáng qua toilet nữ.

Dưới bồn rửa tay sát góc tường có một cô bé toàn thân ướt đẫm, trông chừng chín tuổi, như là vừa mới mắc cơn mưa lớn, mái tóc ướt sũng dính trên

mặt, cô bé dùng bàn tay nhỏ bé lạnh đến trắng bệch không ngừng lau mặt, ngẩng đầu lên nức nở, nhìn Đinh Huyền ngoài cửa.

“Sao vậy bạn nhỏ?” Đinh Huyền sờ túi áo, không có khăn giấy, haiz.

Cô bé vẫn khóc nức nở, nước mắt ngập trong hốc mắt nhanh chóng hóa thành giọt nước chảy xuống, cô bé không nói gì, ngẩng đầu nhìn bồn rửa tay nằm trước nhất.

Đinh Huyền quay đầu nhìn, trong bồn rửa tay trắng tinh có một con búp bê vải vườn hoa đêm* to bằng bàn tay nằm đó, ướt sũng: “Búp bê này là của em sao?”

“Hi, Đinh Huyền.” Một nữ sinh cùng lớp đi tới, bọc chăn, mang dép lê, cũng cầm cốc đi lấy nước, “Cậu nói chuyện với ai thế?”

Đinh Huyền ngậm ngẩn cả người: “Cậu...” Không nhìn thấy cô bé.

Cô bé đột nhiên ngừng khóc, trừng đôi mắt to nhìn Đinh Huyền, không hề nhúc nhích.

Lúc này Đinh Huyền mới phát hiện, cô bé mặc chiếc váy trắng, hoàn toàn không phải quần áo mùa đông. Cảm giác lạnh lẽo từ ngón tay dần dần bò lên. Cô lùi ra sau một bước, hai bước.

“Tớ vốn cho rằng mỗi lần sang thư viện mang chăn dép lê thì đã đủ lợi hại,” nữ sinh lấy nước xong, xoay nắp đóng chặt, “Hôm nay người ngồi đối diện tớ lại còn mặc bộ đồ ngủ len, hử! Ô, bây giờ cậu đi chưa?”

“Đi.” Đinh Huyền gật đầu, sắc mặt hơi tái nhợt. Cô không dám quay đầu lại nữa, cầm lấy cốc nước vội vàng cùng bạn học rời khỏi.

Trở lại chỗ ngồi, Đinh Huyền đưa cốc của Vương Thu cho cô bạn, sau khi ngồi xuống cô nắm chặt vành cốc nóng hổi, vẫn cảm thấy cơ thể lạnh giá từ trong ra ngoài.

“Cậu sao vậy?” Vương Thu ở đối diện nhìn ra điểm bất thường của cô.

“Không có gì...” Đinh Huyền lắc đầu. Vương Thu viết mấy dòng trên tờ giấy nháp, đẩy qua đây — “Học viện chúng ta có một giáo sư soạn kịch lớn tuổi rất nổi tiếng, nhận được sự trợ cấp của quốc gia, hình như gọi là Cố... không nhớ ra tên, chính là người ngồi xe lăn, nghe nói sắp chính thức phong bút.”

Giữa lòng mây Đinh Huyền hiện lên một tia kinh ngạc, cô nhanh chóng viết cái tên đấy qua. “Giáo sư Cố Thường Khôn? Luận văn của tớ đang định viết về kịch tác của ông ấy.”

“Trùng hợp thế à? Chính là ông ấy. Giáo sư hướng dẫn của tớ là học trò của ông ấy, thời gian trước giáo sư Cố làm phẫu thuật tim, ba đứa con đều di dân sang Mỹ, thế nên đều là do học trò trông chừng ngoài phòng giải phẫu. Dù sao hình như nghe nói vừa là bệnh tim, vừa là bệnh Parkinson.”

“Tớ nhớ không phải tháng trước ông ấy vừa mới tuyên bố một kịch bản viết năm năm trời sao? Giáo sư hướng dẫn của tớ cũng trích đăng lại.”

“Đúng vậy, thì làm đề phong bút ấy.”

Phong bút... Đinh Huyền còn nhớ tại lễ khai giảng năm nhất và lễ tốt nghiệp năm tư, cô từng gặp giáo sư Cố. Thời gian quả nhiên vô tình. Hồi năm nhất ông lão bạc đầu vẫn rất có tinh thần, bốn năm sau lại ngồi xe lăn, đầu tóc bạc trắng gần như rụng sạch. Nhưng ông ta vẫn chưa bao giờ từ bỏ công việc, thậm chí bản thảo diễn thuyết cũng do mình viết ra rồi sửa chữa. Đinh Huyền rất ngưỡng mộ vị học giả gặp vẫn thời trẻ, cái cách áp bách, rồi sau đó tiếp tục kiên trì sáng tác, cuộc đời nhấp nhô nhiều lần. Tuy nói muốn với tới cuộc đời như giáo sư Cố có phần xa xôi, nhưng Đinh Huyền vẫn hy vọng mình cũng có thể cố gắng tới gần hướng đi của ông ta.

Cô cần môi, tắt đi trang web CNKI*, chuyển sang tìm cái tên Cố Thường Khôn trong mục tin tức. Quả nhiên, dòng tin tức đầu tiên hiện ra chính là “Nhà soạn kịch nổi tiếng quốc gia ngôi sao sáng tám mươi tuổi tuyên bố phong bút”.

nơi đây là kho dữ liệu, luận văn, báo cáo, tạp chí... lớn nhất của Trung Quốc.

Tin tức nằm ngay phía dưới là, kịch bản phong bút của Cố Thường Khôn “Thương Long”, đã được một ngôi sao từng theo học tại trường điện ảnh truyền hình một mực theo đuổi. Cố Thường Khôn từng được mời giảng dạy tại một trường điện ảnh truyền hình nổi tiếng, người học trò cuối cùng này, hiện giờ là anh đề Tư Nam hai mươi bảy tuổi, tại buổi từ thiện do giáo sư Cố phát động anh ta liền tỏ vẻ bằng lòng không lấy thù lao trở về sân khấu kịch nói, tham gia diễn vở “Thương Long”, trả ơn cho thầy.

Tư Nam...

Một diễn viên có ánh mắt u buồn, ngũ quan sáng ngời rõ nét, nhưng nụ cười lại tỏa sáng.

Trong học viện không ít bạn học không định tiếp tục học tiến sĩ, tất cả đều đã thực tập tại những công ty điện ảnh truyền hình khác nhau, có người làm phim, có người làm kịch nói, có người làm quản lý người mẫu, còn có người tự mình trực tiếp kinh doanh trên weibo kiếm tiền. Có một số người từng gặp Tư Nam, khi tán gẫu kể rằng anh ta rất liều mạng, quay phim chưa bao giờ dùng thể thân, diễn cảnh nổ tung tai nạn xe cộ tất cả đều do mình đích

thân ra trận. Có thể trẻ tuổi nổi tiếng như vậy, còn nhận được giải ảnh đế, không dễ dàng gì.

Đình Huyền đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy tin tức xe đưa đón sân bay tự bốc cháy trên màn ảnh lớn trong thành phố...trước đó là quảng cáo đồng hồ của Tư Nam.

Di động đột nhiên rung trên bàn, điện thoại gọi tới biểu thị: Uông Ninh.

Đình Huyền cảm di động, chạy mấy bước ra khỏi phòng đọc sách, đi tới bên cửa sổ.

“Chào cô.”

“Đình Huyền à, sau khi thi cuối kỳ em có kế hoạch gì không?” Uông Ninh hỏi.

“Còn chưa ạ.”

“Em muốn làm thêm không?” Uông Ninh nói, bà biết Đình Huyền luôn tự mình kiếm tiền sinh hoạt. Thế nên vào lúc này khi những sinh viên khác muốn tiếp tục học tiến sĩ đều nhân nhả xem phim trong ký túc xá, Đình Huyền ngược lại vẫn làm thực tập, “Nhà hát văn hóa thành phố vừa công bố buổi tập kịch, thiếu nhân lực, nhưng tiền lương không nhiều lắm. Nhưng nếu em bằng lòng, cô sẽ giới thiệu em qua đó.”

“Là ‘Thương Long’ của giáo sư Cổ phải không ạ?” Đình Huyền hỏi.

“Em cũng biết ư?” Uông Ninh kinh ngạc, cười nói, “Có hứng thú không?”

“Có ạ. Cảm ơn cô.” Đình Huyền lập tức nói, “Phiền cô rồi.”

“Đừng khách sáo.”

Cúp máy, Đình Huyền nhìn bầu trời mờ mịt ngoài cửa sổ kính, gần đây sương mù đặc biệt nghiêm trọng, ban đêm cách mười mét gần như không nhìn thấy người. Ban ngày sương mù bao phủ.

Đình Huyền quay đầu nhìn toilet nằm ở phía xa xa trên hành lang.

Có một số thứ, cô chưa từng nhìn thấy.

Mà hiện tại...

Cô hít sâu một cái, nắm chặt hai tay run rẩy vì rét lạnh.

Xem dự báo thời tiết, mấy ngày tiếp theo lại là mưa dầm.

Bạn đang đọc truyện *Suyt Ngồi Bút Đưa Anh Tới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.